

Noor 92 Publications
og
Norsk Muslimsk Kunst- og Kulturforening

Å besøke profeten Moḥammads hellige grav

Dr. Moḥammad ibn ‘Alawī al-Mālikī

Oversettelse, innledning og redigert av
Abo Mahi Yasir Hussain

© Noor 92 Publications 2018

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

ISBN 978-82-93517-04-7

Det må ikke kopieres fra dette manuset i strid med åndsverkloven eller avtaler om kopiering inngått med KOPINOR, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk. Kopiering i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengselsstraff.

Hvor høyt du står, hvor lavt jeg står

Hvor høyt du står,
hvor lavt jeg står.

Du, kongen av det hellige land,
jeg, tiggeren fra det fremmede
land,
din lovsang på mine lepper,
jeg søker og søker,
du tilgir og tilgir,
men jeg feiler og feiler.

Du er svøpt i lyset som evig
skinner,
jeg bærer kranser av
velsignelser,
kjærlighetens mekka er du,
rundt deg, jeg sirkulerer,
du er målet,
jeg, bønnen.

Hver pust tar mitt liv,
men din nåde lar ikke mitt
hjerte bli knust,
jeg er en tigger som lever av
det du gir,
du, den sjenerøse,
jeg, tiggeren.

Du er sannheten,
jeg er bare en følelse,
du er havet,
jeg, en forvillet tørst,
mitt hjem er på støvet,
og du vandrer på det ytterste
av det høyeste.

Når jeg vakler under harde
tider,
kommer tanker om deg for å
holde meg stø,
hvor heldig jeg er som tilhører
deg,
hvis du er lønnen, er jeg evig
tilfreds.

Avstanden forsvinner,
blikket trekkes mot det hellige
gylne gitteret,
tårene taler mine følelser,
til enhver tid hjertet utbryter:
«Hvor høyt du står,
hvor lavt jeg står.»

(Mozaffar Wārithī, 1933–
2011)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ

INNHold

Hvor høyt du står, hvor lavt jeg står	V
Innledning	XIII
Definisjon av nøkkelterminologier	XIV
Moḥammad ibn ‘Alawī al-Mālikī (1944–2004)	XV
Bakgrunn	XV
Utdannelse	XVI
Karriere	XVI
Studenter	XVI
Verk	XVII
Død	XVII
Om denne utgaven	XVII
Ordet <i>ziyārah</i> (الزِّيَارَة)	XVIII
Å besøke gravene generelt	XIX
Å besøke de rettskafnes grav	XXI
Å feire de rettskafnes ‘ors (عرس)	XXVI
Å forrette martyrenes begravellesbønn	XXVII
Å feire de rettskafnes jubileum (‘ors)	XXVIII
Kan kvinner besøke gravene?	XXIX
Å kysse profetens ﷺ hellige grav og andre profeters ﷺ eller de rettskafnes grav	XXXIII
Målet med å besøke gravene	XXXVIII
Forord	1
Å besøke profeten ﷺ i Koranen og <i>ḥadīth</i>	3

Å besøke profeten ﷺ i Koranen	3
Kommentaren til al-Qorṭobī	4
Kommentaren til Ibn Kathīr	5
Kommentaren til al-Khāzin	5
«Transportmidler bør ikke tas i bruk for reise [...]»	6
As-Sobkīs undersøkelse av beretningen	10
Dr. Ibn ‘Alawīs undersøkelse av beretningen	10
1. Abō Ḥātims kritikk	11
2. Al-‘Oqaylīs kritikk	12
3. Az-Žahabīs mening	13
4. Uenigheten om beretteren – var det ‘Obaydollāh eller ‘Abdollāh?	13
Det er lovlig å reise til Medina for å besøke profeten ﷺ	14
Det å reise for å besøke profeten ﷺ	14
Det å reise for å besøke profetens ﷺ moské	16
Vår mester Bilāls ﷺ reise for å besøke profeten ﷺ	16
De skriftlærde om å reise for å besøke profeten ﷺ	23
Mālik ibn Anas al-Madanī	23
‘Iyād ibn Mōsā al-Yaḥṣobī	24
Moḥammad ibn Abī Bakr ibn Qayyim al-Jauziyyah	27
Aḥmad ibn Moḥammad ibn ‘Alī ibn Ḥajar al-Haytamī	27
Moḥammad ibn Aḥmad ibn ‘Othmān az-Žahabī	29
Moḥammad ibn Yōsof al-Kirmānī	31
Aḥmad ibn ‘Alī ibn Ḥajar al-‘Asqalānī	31
Maḥmūd ibn Aḥmad ibn Mōsā al-‘Aynī	32
Ḥanbalī-skriftlærdes standpunkt	33
‘Abd-ol-Qādir al-Jīlānī al-Ḥanbalī	33
‘Abdollāh ibn Aḥmad ibn Moḥammad ibn Qodāmah al-Maqdisī	34
Abō al-Faraj ‘Abd-or-Raḥmān ibn Moḥammad al-Maqdisī al-Jammā‘īlī	34
Manṣūr ibn Yōnos ibn Idrīs al-Bahōtī	35

Moḥammad ibn ‘Alī ash-Shaukānī	36
En foretrukket handling	36
En obligatorisk handling	39
En handling ikke basert på den islamske loven	40
Shāfi‘ī-skriftlærdes standpunkt	40
Ibrāhīm ibn ‘Alī ibn Yōsof ash-Shīrāzī	40
Yaḥyá ibn Sharaf an-Nawawī	41
Moḥammad ibn Aḥmad ibn Ibrāhīm al-Maḥallī	43
Å besøke den hellige graven er å besøke profetens ﷺ moské, ifølge Ibn Taymiyyahs standpunkt	43
Dr. Ibn ‘Alawī utdypet	44
Moḥammad ibn ‘Abd-il-Wāḥid al-Ḥanafī	45
Ḥasan al-‘Adawī al-Mālikī	47
<i>Ḥadīth-lærde fra Indias fatwá</i>	49
Å framsi fredshilsen til profeten ﷺ ved den hellige graven	51
Følgesvennenes tradisjon	51
Vår mester ‘Omar ibn al-Khaṭṭāb ﷺ	51
Vår mester Ibn ‘Omar ﷺ	52
Vår mester Jābir ﷺ	52
Vår mester Abō Ayyōb al-Anṣārī ﷺ	53
Vår mester Anas ibn Mālik ﷺ	53
Vår mester Mo‘āz ibn Jabal ﷺ	53
Vår velynder ‘Alī ibn Abī Ṭālib ﷺ	54
Å sende fredshilsenen med noen	54
Stemme, fredshilsen og bønnekall ble hørt fra profetens ﷺ hellige grav	57
Ibn Taymiyyah bekreftet disse beretningene	58
«Gjør ikke min grav til et høytidssted!»	61
«Å, Gud, gjør ikke min grav til en avgudsstatue!»	65

Måten å stå på under besøket	69
Hva bør bli framsagt ved den hellige graven?	72
Fredshilsenen etter al-Ghazālī	72
Når fredshilsenene profeten ﷺ?	76
Profeten ﷺ lever	78
Skuddbønn under besøket	82
Moḥamamd ibn ‘Abd-il-Wahhābs standpunkt	83
Ḥadīth-lærde fra Indias standpunkt	84
Å søke forbønn ved profetens ﷺ hellige grav	86
Vår mor ‘Ā’ishahs ﷺ standpunkt	88
Kalifperioden til vår mester ‘Omar ibn al-Khaṭṭāb ﷺ	89
Det utmerkede ved å søke forbønn ved den hellige graven	90
Etikette for besøket i profetens ﷺ moské	93
Avslutning	95
<i>Ziyārah</i> og dens mål	95
Islams hovedkilder om <i>ziyārah</i>	96
De skriftlærdes lære om <i>ziyārah</i>	98
Konklusjon	99
Translitterasjon	101
Ordliste	103
Noen ḥadīth-terminologier	105
Oversikt over noen skriftlærdes tidsperiode	107
Islam generelt	107
Historikere	107
Koranfortolkere	107

<i>Ḥadīth</i> -lærde	108
Loveksperter	108
Språkeksperter	109
Litteraturliste	111
Koranregister	123
Generelt register	125

Innledning

I denne boken vil vi gå i dybden av grunnprinsippet *ziyārah* (å besøke). Denne fordypningen er basert på dr. Moḥammad ibn ‘Alawī al-Mālikīs (1944–2004) verk *Shifā al-fo’ād bi-ziyārah khayr al-‘ibād*.

Vi skal innledningsvis se på hva begrepet *ziyārah* betyr, ved å forstå dets etymologiske og terminologiske betydning. Fenomenet *ziyārah* lærer de troende å elske dem Gud elsker. *Ziyārah* er den tradisjonen som har lært de troende at for å komme Herren nær må du også være nær dem Herren elsker. Denne nærheten forbinder og forsterker en tjeners forhold til sin Herre.

Grunnen til at vi skal diskutere dette grunnprinsippet, er at det er mange som protesterer mot denne tradisjonen. Boken argumenterer mot den ideologien som sprer grunntanken om at det å besøke en grav er gravtilbedelse, flerguderi og kjetteri. Dr. Ibn ‘Alawī hadde alltid et ønske med sine taler og skriftlige verk, og det var å fremme en moderat og tolerant holdning blant muslimene. Han var enig i at det er lov å være uenig, men å stemple hverandre som kjettere eller flergudsdyrkere er ikke en holdning en muslim skal ha. Hele livet kjempet han for å ta muslimene opp av dette synkehullet som slukte og sluker troen. Slike synkehull oppstår ikke av noe annet enn hat og fiendskap, og etterlater seg bare fordervelse. Med det for øye anså dr. Ibn ‘Alawī det som svært viktig å fremme majoritetens tro og praksis slik at minoriteten skulle forstå majoritetens trosoverbevisning.

Det finnes mye litteratur om *ziyārah* på andre språk, men på norsk har vi ikke noe litteratur om det. Derfor er det viktig å skrive om det slik at ensidige tolkninger og misoppfatninger kan oppklares.

Målet med boken er å granske og definere hva den opprinnelige islamske troen sier om å besøke profetens ﷺ hellige grav eller en rettskaffen persons grav. Vi vil se på de motargumentene som mener at *ziyārah* er forbudt. Disse motargumentene og protestene vil bli gransket og overveid. Bokens hovedfokus er å identifisere *ziyārah*s betydning, rolle og hva Koranen og *ḥadīth* sier om *ziyārah*. Vi vil reflektere over de skriftlærdes konsensus, som er bygd på disse to sistnevnte hovedkildene i islam. Ved innholdsanalyse skal vi ta for oss en spesifikk del av *ziyārah*, nemlig det å besøke profetens ﷺ hellige grav, men vi skal også søke å forstå det å besøke de rettskafnes grav.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

Vi vil analysere og besvare følgende forskningsspørsmål:

- Hva er *ziyārah* og målet med det?
- Er dette en tradisjon som stammer fra islams hovedkilder?
- Hva har de skriftlærdes praksis vært vedrørende *ziyārah*, og hva har de anbefalt oss å gjøre?

Vi vil besvare forskningsspørsmålene ved å

- definere *ziyārah* og målet med *ziyārah*
- gi en solid forståelse for at denne tradisjonen stammer fra islams hovedkilder
- gjengi de skriftlærdes ord, følelser og handlinger for å etablere deres anbefaling

Ziyārah er et fenomen de troende har en sterk tilknytning til, derfor er det veldig viktig å forsvare flere millioner muslimers tro ved å avdekke målet med, bakgrunnen for og måten å utføre *ziyārah* på. Mange muslimer som ikke har muligheten til å lese de opprinnelige kildene, baserer sine handlinger på det de muntlig lærer. Selv om det blir gitt bevis muntlig, har det skriftlige alltid spilt sin rolle som et sterkere dokumentert bevis. Derfor er det avgjørende for oss å bevise dette skriftlig ved kilder som viser til de opprinnelige kildene i islam. En tolerant holdning kan først bygges når man kjenner til det man selv tror på. Denne forskningen blir dermed svært verdifull for de troende som praktiserer *ziyārah*, for forskningen redegjør for dem at deres handling er basert på majoritetens praksis og standpunkt.

Definisjon av nøkkelterminologier

Begrepet *ziyārah* betyr «å besøke», enten det er noen som lever eller har gått bort. I denne boken diskuterer vi begrepet som det å besøke de som har gått bort, ved å gå til deres grav.

Basert på våre skriftlærdes forståelse og trosoverbevisning har det å besøke profeten Moḥammad ﷺ og det å besøke profetens ﷺ hellige grav blitt brukt som det samme.

Ordet «hellig» er lagt til med tanke på graven til profeten ﷺ i oversettelse av *ḥadīth*-tekster og i tekstene til noen av de skriftlærde som ikke har inkludert det. Dette er gjort av respekt og kjærlighet, for det har alltid vært en tradisjon blant majoriteten å skrive hellig, nobel og ærerik og lignende ord når man omtaler noe som angår profeten ﷺ.

Innledning

Ordene «synlige livet» kan forklares med vår trosoverbevisning at vår elskede profet ﷺ lever. Noe som vil bli definert i boken.

Æresbetegnelser som «Hans Hellighet», «Hans Høyhet» og «Hans Nåde» er brukt i omtalen av profeten ﷺ og «De» og «Dem» i tiltale. Det er imidlertid gjort noen unntak, med hensyn til tekstens kontekst.

Æresbetegnelser som vår mester for profetens ﷺ følgesvenner og «de troendes / vår mor» for profetens ﷺ hustruer har blitt brukt. Disse æresbetegnelsene kan virke som «en blomstrende» eller «en overdrevent høytidelig» stil å bruke, men det har alltid vært en tradisjon blant muslimer, som jeg ønsker å videreføre til norsk.

Det vil komme flere transkriberte arabiske faglige termer underveis i teksten, og første gang de nevnes, vil de bli forklart i en fotnote eller parentes, i tillegg er det også utarbeidet en ordliste.

Moḥammad ibn ‘Alawī al-Mālikī (1944–2004)

Hans fullstendige navn var Moḥammad al-Ḥasan ibn ‘Alawī ibn ‘Abbās ibn ‘Abd-il-‘Azīz. Denne eminente *sonnī* skriftlærde fulgte Mālikī-lovskolen. Han tilhørte *ṣūfī*-ordenen Shāziliyyah. Han kom fra byen Mekka i Saudi-Arabia.

Bakgrunn

Dr. Ibn ‘Alawī al-Mālikī tilhørte en familie som var kjent for sin kunnskap. Det var mange skriftlærde i denne familien, og flere av dem holdt foredrag i den Hellige moskeen i Mekka. Dr. Ibn ‘Alawīs bestefar ‘Abbās al-Mālikī var *mofī* (المفتي) og *qāḍī* (القاضي) i Mekka.

Det vil si at han både var en sakkyndig skriftlærd som utstedte uttalelser om islamsk lov, og dommer. Han var også predikant i den Hellige moskeen. Dette var hans stilling selv etter at familien Saud kom til makten. Her underviste han i omtrent 40 år.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

Utdannelse

Dr. Ibn ‘Alawī studerte og mestret flere fag, slik som trosprinsipper, koraneksegese, *ḥadīth*, islamsk rettsvitenskap, terminologier innen profetiske tradisjoner, arabisk grammatikk, og mange andre fag.

Etter å ha oppnådd kunnskap på den tradisjonelle måten i Mekka og Medina reiste dr. Ibn ‘Alawī til Egypt for å studere ved Al-Azhar-universitetet. 25 år gammel ble han ferdig med doktorgraden ved Al-Azhar-universitetet.

Karriere

Dr. Ibn ‘Alawī arbeidet som professor ved Omm al-Qorá-universitetet i Mekka etter å ha blitt uteksaminert fra Al-Azhar-universitetet.

I tillegg til det arbeidet han som frivillig privatlærer i sitt eget hjem. Mange av hans elever bodde hos ham og studerte der.

I 1971, etter hans fars død, ble han utnevnt som predikant i den Hellige moskeen i Mekka. Til tider prekte han også i profetens ﷺ moské i Medina.

Tidlig på 80-tallet ble det vanskelig for dr. Ibn ‘Alawī å beholde jobben i Omm al-Qorá-universitetet og predikantstillingen i den Hellige moskeen i Mekka, for salafistiske/wahabistiske teologer følte at deres ideologi ble truet av at han hadde såpass høye stillinger.

På 90-tallet og fram til han døde (2004), underviste han i sitt hjem som privatlærer. Daglig var det omtrent 500 personer som kom for å slukke kunnskapens tørst hos dr. Ibn ‘Alawī.

Studenter

Det er mange noble og prominente skriftlærde som har søkt viten hos dr. Ibn ‘Alawī. Blant dem finner vi følgende verdenskjente navn:

- Dr. Moḥammad Ṭāhir al-Qādirī
- Dr. Moḥammad ibn Yaḥyá al-Ḥosaynī an-Nīnowī
- Sirāj Hendricks
- Aḥmad Hendricks
- Moḥammad Fo’ād ibn Kamāl-id-dīn as-San’ōsī
- ‘Alī Zayn-ol-‘Ābidīn al-Jifrī
- ‘Omar ibn Moḥammad ibn Sālim ibn Ḥafīz
- Nōḥ Ḥā Mīm Keller

Innledning

Verk

Dr. Ibn ‘Alawī skrev omtrent 50 små og store verk som ble publisert om trosoverbevisning, tilbedelsesritualer, historie, *ḥadīth*, biografi, islamsk rettsvitenskap og koraneksegese.

Det mest populære verket hans er etter alt å dømme *Mafāhīm yajib an toṣaḥḥah* (*Visse misforståelser som du må korrigere*). Et verk som maner til samhold og fellesskap. Et verk som tydeliggjør den sanne og opprinnelige islamske troen.

Død

Dr. Ibn ‘Alawī døde i 2004 og ble begravd i Mekka. Kongefamilien i Saudi-Arabia kondolerte og anerkjente dr. Ibn ‘Alawīs innsats for islam.

Om denne utgaven

Denne redigerte oversettelsen til norsk av dr. Moḥammad ibn ‘Alawī al-Mālikīs (1944–2004) verk *Shifā al-fo’ād bi-ziyārah khayr al-‘ibād* er et ydmykt forsøk på å viderebringe denne store læremesterens kunnskap og visdom. Jeg har brukt 2002-utgaven, utgitt av Al-Maktabah al-‘ālamīyyah i Beirut.

I denne utgaven vil leserne få en grundig innsikt i den opprinnelige teksten, for det er lagt til tilleggs kommentarer og fotnoter som styrker bevisene og diskusjonene.

Det har vært en krevende oppgave å samle kildene under denne oversettelsen, for målet mitt har hele tiden vært å legge til kildenes kilder. Det vil si at hvis dr. Ibn ‘Alawī refererte til en sekundær eller tertiær kilde, la jeg til den primære kilden for at leserne skal vite at argumentet har sin opprinnelse i Koranen, profetisk tradisjon, konsensus eller deduktiv analogi. Verkene som er brukt under tilretteleggelsen, er de jeg hadde tilgjengelig, derfor skiller bindnummer, sidetall og beretningsnummer seg fra kildene til det opprinnelige verket av dr. Ibn ‘Alawī.

Til tross for at den opprinnelige forfatteren gjorde en enestående jobb, var det behov for å legge til kilder flere steder og oppgi kildene ifølge en spesifikk metode. Leserne vil finne kilder med referanse til forfatternavn, boktitler, kapittelnavn, sted, utgiver, dato, bindnummer, sidetall og beretningsnummer når kildene har hatt disse elementene. En slik oppgave gir alltid den som redigerer og

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

tilrettelegger, muligheten til å kunne undersøke de opprinnelige kildene, og eventuelle mangler kan korrigeres. Jeg har også lagt til redaktørens klassifisering av *ḥadīth*-samlinger så langt det har latt seg gjøre. På denne måten blir det enklere for leserne å se beretningenes grad.

En oversikt over flere skriftlærde som er nevnt i boken, har også blitt tilrettelagt.

Ordet *ziyārah* (الزيارة)

Det er viktig å forstå hva ordet *ziyārah* (besøk) betyr. Det er et verbalsubstantiv – sammen med *zauran* (زورا) – av verbet *zāra* (زار) – han besøkte (å besøke) / *yazōro* (يزور) – han besøker).

Språkekspertene har kastet lys over ordet:

Al-Ifrīqī framla grunnbetydningen som den midtre delen av brystet, der ribbeinene møtes på brystbeinet, for det er der de samles.^I

Az-Zabīdī skrev at det betyr å møte noen ved å besøke vedkommende, eller det å bestemme seg for å besøke en person.^{II}

Al-Bostānī forklarte at ordet *ziyārah* er både et substantiv og et verbalsubstantiv som betyr å gå til et sted for å møte den som holder til der, slik som å møte sine nære og kjære. Det betyr også å besøke steder for å oppnå velsignelser ved de levningene^{III} som er der.^{IV}

Vi lærer at ordet inneholder betydninger som å møte, se, vise seg og det å ha ønske om å nærme seg noen ved et møte.

Grunnbetydningens definisjon tyder på at det er et møte som er hjertet kjært, og foretas for å komme noen nærmere og styrke kjærlighetens bånd til vedkommende.

---

^I Ibn Manzōr al-Ifrīqī, *Lisān al-‘arab* (Beirut: Dār Ṣādir, 1993), 4:333.

^{II} Moḥammad ibn Moḥammad Mortaḏá az-Zabīdī, *Tāj al-‘arōs min jawāhir al-qāmōs* (Kuwait: Dār al-Hidāyah, uten dato), 11:460.

^{III} Eller andre ting/gjenstander som har tilknytning til den personen eller det stedet man besøker, slik som grav, sittested, værelse, klær.

^{IV} Boṭros al-Bostānī, *Mohīṭ al-mohīṭ* (Beirut, Maktabah Lobnān, uten dato), 384.

Å besøke gravene generelt

Vår tro lærer oss at vårt forhold til Herren baserer seg på de som knytter oss til Ham. Det er profetenes og de rettskafnes gudfryktighet som bringer oss nærmere Gud. Ved kjærlighet til dem oppnår vi et sterkere forhold til Gud.

Til å begynne med i islam var det forbudt å besøke en grav. Men det var et midlertidig forbud som ble avskaffet.

Profeten ﷺ befalte: «Jeg forbød dere å besøke gravene, men nå, besøk dem, for de minner dere på døden.»

‘Atā viser til at az-Žahabī kommenterte at Yaḥyá ibn al-Jābir i denne beretningens beretterkjede er svak.^I

Men denne beretningen kan fint anses som autentisk basert på andre beretningers innhold, blant annet gjengitt av Moslim og Ibn Mājah. For Moslims gjengivelse inneholder disse ordene: «Jeg forbød dere å besøke gravene, men nå, besøk dem [...]», og i en annen beretning står det: «[...] besøk nå gravene, for de minner dere i sannhet på døden.»^{II} og Ibn Mājahs inneholder: «[...] besøk nå gravene, for de minner dere i sannhet på døden.» Al-Arnā’ōṭ anmerket at beretningens beretterkjede er sterk.^{III}

En annen beretning opplyser om at gravene minner folk på det hinsidige: «Jeg forbød dere å besøke gravene, men nå har Moḥammad fått tillatelse til å besøke sin mors grav, derfor besøk dere også gravene, for de minner i sannhet på det hinsidige.»

At-Tirmizī kommenterte: «Det lignende om dette emnet har blitt berettet etter Abō Sa‘īd, Ibn Mas‘ūd, Anas, Abō Horayrah og Omm Salamah رضي الله عنها.» At-Tirmizī fortsatte: «Beretningen etter Boraydah er *ḥasan ṣaḥīḥ* (حسن صحيح – en akseptabel og autentisk

---

^I Moḥammad ibn ‘Abdillāh al-Ḥākīm an-Nīsābōrī, *Al-Mostadrak ‘alá aṣ-ṣaḥīḥayn: Kitāb al-janā’iz*, red. av Moṣṭafá ‘Abd-ol-Qādir ‘Atā (Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 2002), 1:531#1388.

^{II} Moslim ibn al-Ḥajjāj an-Nīsābōrī, *Al-Mosnad aṣ-ṣaḥīḥ: Bāb isti’zān an-Nabī ṣallā Allāho ‘alayhi wa sallam rabbahō ‘azza wa jalla fī ziyārah qabr ommih*, red. av Moḥammad Fo‘ād ‘Abd-ol-Bāqī (Beirut: Dār iḥyā’ at-torāth al-‘arabī, uten dato), 2:672#977, 2:671#976.

^{III} Moḥammad ibn Yazīd al-Qazwīnī, *Sonan Ibn Mājah: Bāb mā jā’a fī ziyārah qobōr al-moshrikīn*, red. av Sho‘ayb ibn Moḥarram al-Arnā’ōṭ (Beirut: Dār ar-risālah al-‘ālamīyyah, 2009), 2:512#1572.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

beretning).^I De skriftlærde handler ifølge den. De ser ikke noe i veien for å besøke gravene. Dette er standpunktet til Ibn al-Mobārak, ash-Shāfi‘ī, Aḥmad og Ishāq.»^{II}

I en lignende beretning finnes følgende ord: «Øk deres gode handlinger med å besøke gravene [...]»^{III}

Andre ting som man finner, er som følger:

«Å besøke gravene mykner hjertet og får øynene til å gråte [...]»^{IV}

«Det å besøke gravene får dere til å forsake verden [...]»^V

Disse beretningene lærer de troende at å besøke gravene er en god handling som bringer en nærmere Gud, for de minner en på døden og det hinsidige. Dette besøket fører til at den troende får mer belønning, da vedkommendes gode handlinger øker i regnskapsregisteret. Hjertet mykner og blir Gud mer lydig. Mennesket blir mer bevisst på at det er en mening med livet, og at mennesket har et mål i det, og alt er ikke skapt for intet. Tårene som vasker bort syndene, kommer fram. Man oppnår selv frelse, og den som har gått bort, oppnår det samme. Gravene gjør mennesket oppmerksom på at en dag skal det dø, og den tanken gjør at mennesket ikke bare tenker

---

^I Denne terminologien til at-Tirmiẓī har blitt tolket forskjellig av de *ḥadīth*-lærde. Noen av tolkningene til de *ḥadīth*-lærde er at det er en beretning som er berettet gjennom én akseptabel beretterkjede og én autentisk beretterkjede, eller at det er uenighet blant de *ḥadīth*-lærde om det er en akseptabel eller autentisk beretning, eller at beretningen har en høyere grad enn akseptabel, men lavere enn autentisk. En annen tolkning er at teksten og betydningen er akseptabel – altså kan man handle basert på beretningens tekst – og beretterkjeden er autentisk.

^{II} Moḥammad ibn ‘Isā at-Tirmiẓī, *Sonan at-Tirmiẓī: Bāb mā jā’a fī ar-rokḥṣah fī ziyārah al-qobūr*, red. av Sho‘ayb ibn Moḥarram al-Arnā’ōṭ (Beirut: Dār ar-risālah al-‘ālamīyah, 2009), 2:532#1073.

Al-Arnā’ōṭ klassifiserte beretningen som autentisk.

^{III} Aḥmad ibn Sho‘ayb an-Nasā’ī, *As-Sonan al-kobrā: Al-Iẓn fī zālik*, red. av Sho‘ayb ibn Moḥarram al-Arnā’ōṭ og Ḥasan ‘Abd-ol-Mon‘im Shalabī (Beirut: Mo’assasah ar-risālah, 2001), 4:360#4503, *Ziyārah al-qobūr*, 2:464#2170.

Al-Arnā’ōṭ klassifiserte beretningen som autentisk ved å vise til at det finnes veldig mange versjoner av forskjellige beretninger.

^{IV} An-Nīsābōrī, *Al-Mostadrak ‘alā aṣ-ṣaḥīḥayn: Kitāb al-janā’iz*, 1:532–533#1394.

Beretningen ble ikke kritisert av az-Ẓahabī. Noe som viser til dens styrke.

^V Al-Qazwīnī, *Sonan Ibn Mājah: Bāb mā jā’a fī ziyārah qobūr al-moḥrikīn*, 2:511–512#1571.

Al-Arnā’ōṭ klassifiserte beretningen som autentisk basert på andre overleveringer, men kritiserte denne spesifikke beretterkjeden for å være svak.

Innledning

på luksus og komfort, men også på å leve asketisk. Mennesket tenker mer på å hjelpe andre enn å bare selv være tilfreds.

Vi lærer at å besøke gravene gjør oss til bedre mennesker basert på det vår elskede mester Moḥammad ﷺ sa. Å besøke dem er ingen form for flerguderi eller kjetteri. Derimot er det en form for tilbedelse som vekker innsikten og styrker troen.

Å besøke de rettskafnes grav

Følgesvennene besøkte profetens ﷺ hellige grav. De viste at deres bånd til profeten ﷺ var akkurat det samme både før og etter profetens ﷺ bortgang. De skriftlærde likestilte grunnprinsippet i å besøke profetens ﷺ hellige grav med å besøke de rettskafnes grav. Ser vi på tradisjonen til følgesvennene, var det helt vanlig å besøke og framsi fredshilsen ved profetens ﷺ hellige grav og også ved våre mestre Abō Bakrs og ‘Omars ﷺ grav.

Denne tradisjonen er en vedvarende tradisjon blant muslimer. De skriftlærde har hatt og har det som sedvane.

Folk forsøker å knytte denne gode handlingen til flerguderi, men sannheten er at den er langt ifra det.

Vår mester Mo‘āz ibn Jabal ﷺ berettet at han hørte Guds sendebud ﷺ si: «Gud, den Allmektige og den Majestetiske sa: 'Min kjærighet er pålagt for de som elsker hverandre for Min skyld, de som sitter sammen med hverandre for Min skyld, de som besøker hverandre for Min skyld og er sjenerøse mot hverandre for Min skyld.'»¹

Beretningen lærer oss at å møte noen for Guds skyld, altså å ha kjærighet til en rettskaffen person på grunn av at den personen står eller stod Gud nær, gjør at Guds kjærighet også blir den besøkende til del.

La oss nå se på dette grunnprinsippets grunnlag og hvor det stammer fra. Profeten ﷺ pleide å besøke martyrenes og de rettskafnes grav for å be for dem. Det har blitt gjengitt at profeten ﷺ

---

¹ Aḥmad ibn Moḥammad ibn Ḥanbal ash-Shaybānī, *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal: Ḥadīth Mo‘āz ibn Jabal*, red. av Sho‘ayb ibn Moḥarram al-Arnā’ōṭ (Beirut: Mo’assasah ar-risālah, 2001), 36:359–360#22030.

Al-Arnā’ōṭ klassifiserte beretningen som autentisk.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

pleide å dra til gravene til martyrene ved årets begynnelse og si: «Fred være med dere – hvor herlig det hinsidiges hjem er for dere takket være det dere viste tålmod overfor.» Etter det fortsatte beretteren: «Abō Bakr, ‘Omar og ‘Othmān pleide å gjøre det samme.»

Dette har blitt gjengitt av ‘Abd-or-Razzāq,^I at-Ṭabarī,^{II} al-‘Aynī,^{III} Ibn Kathīr^{IV} og andre skriftlærde. Til tross for at det er folk som er imot det å besøke de rettskafnes grav, ser vi at de skriftlærde har anerkjent denne beretningen og alltid praktisert basert på den.

Ibn Kathīr la til at profetens ﷺ datter Fāṭimah ﷺ pleide å besøke gravlunden der Oḥod-martyrene ligger begravd. Der gråt hun og ba for dem.^V

Mālik opplyste at han fikk høre at vår velynder ‘Alī ﷺ pleide å hvile hodet på gravene og ligge på dem. Mālik anså det å sitte for å gå på do ved/på graven som forbudt, og ikke det å generelt sitte der.^{VI}

‘Othmān ibn Ḥakīm gjenga at Khārijah tok ham i hånden og tok han med seg og satte ham ved en grav. Etter det gjenga Khārijah for ‘Othmān ibn Ḥakīm etter sin farbror Thābit at det er mislikt å gå

---

^I ‘Abd-or-Razzāq ibn Hammām aṣ-Ṣan‘ānī, *Al-Moṣannaḥ: Bāb fī ziyārah al-qobūr*, red. av Ḥabīb ar-Raḥmān al-A‘zamī, 2. utg. (Johannesburg: Al-Majlis al-‘ilmī, 1983), 3:573–574#6716.

Al-A‘zamī har ikke kritisert beretningen, men vist til at det er flere som har gjengitt den.

^{II} Moḥammad ibn Jarīr at-Ṭabarī, *Jāmi‘ al-bayān fī ta‘wīl al-Qor‘ān*, red. av Aḥmad Moḥammad Shākir (Beirut: Mo‘assasah ar-risālah, 2000), 16:426#20345.

Shākir har gått god for denne beretningens beretterkjede ved å erklære de at-Ṭabarī har gjengitt gjennom, som troverdige.

^{III} Maḥmūd ibn Aḥmad ibn Mōsā al-‘Aynī, *Omdah al-Qārī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī* (Beirut: Dār iḥyā’ at-torāth al-‘arabī, uten dato), 8:70.

^{IV} Ismā‘īl ibn ‘Omar ibn Kathīr ad-Dimashqī, *Tafsīr al-Qor‘ān al-‘aẓīm*, red. av Sāmī ibn Moḥammad Salāmah, 2. utg. (Riyadh: Dār ṭaybah lin-nashr wat-tauzī’, 1999), 4:453.

Salāmah har kritisert beretterkjeden for å være *mo‘dal* (معضل). Det vil si at beretningen mangler to eller flere berettere fra ett eller flere steder i beretterkjeden.
^V Ismā‘īl ibn ‘Omar ibn Kathīr ad-Dimashqī, *Al-bidāyah wan-nihāyah*, red. av ‘Alī Shīrī (Beirut: Dār iḥyā’ at-torāth al-‘arabī, 1988), 4:51.

^{VI} Mālik ibn Anas al-Madanī, *Mowaṭṭa’ al-imām Mālik: Bāb al-woqōf lil-janā’iz wal-jolōs ‘alā al-maqābir*, red. av ‘Abd-ol-Bāqī (Beirut: Dār iḥyā’ at-torāth al-‘arabī, 1985), 1:233#34.

Innledning

på do ved/på en grav, for Nāfi‘ klargjorde at vår mester Ibn ‘Omar رضي الله عنه pleide å sitte ved gravene.^I

Det berettes etter vår mor ‘Ā’ishah رضي الله عنها: «Hver gang det var hennes tur til at Guds sendebud ﷺ tilbrakte natten hos henne, pleide Guds sendebud ﷺ å gå til al-Baqī‘-gravlunden på slutten av natten og si: 'Fred være med dere (som er i) det troende folks hjem. Det dere ble lovet, har kommet til dere. Dere vil snart oppnå det. Sannelig, vi kommer til å møte dere hvis Gud vil. Å, Gud, tilgi folket på tornetrærsletten (al-Baqī‘-gravlunden).»^{II}

Vi ser at Hans Høyhet ﷺ hadde fastsatt et tidspunkt for å besøke gravlunden. Vi forstår at man kan fastsette et tidspunkt for en slik overskytende frivillig handling. Samtidig må man innse at når profeten ﷺ besøkte gravlunden på et fastsatt tidspunkt som i utgangspunktet ikke var pålagt av Gud, er det en likt handling basert på Hans Nādes ﷺ praksis å besøke rettskafne og folk ellers som har gått bort.

Vår mester Abō Bakr رضي الله عنه sa til vår mester ‘Omar رضي الله عنه etter profetens ﷺ bortgang: «Bli med oss til Omm Ayman. Vi besøker henne slik som Guds sendebud ﷺ pleide å besøke henne.» Da de kom til henne, gråt hun. De spurte henne: «Hva får deg til å gråte? Er ikke det som er hos Gud, bedre for sendebudet ﷺ Hans (enn denne verden)?» Hun svarte: «Jeg gråter ikke for at jeg ikke er klar over at det som er hos Gud, er bedre for sendebudet ﷺ Hans, men jeg gråter over at åpenbaringene har sluttet å komme fra himmelen.» Dette rørte dem begge og fikk dem til å gråte. De begynte å gråte med henne.^{III}

An-Nawawī kommenterte at i denne beretningen er det bevis på at:^{IV}

---

^I Moḥammad ibn Ismā‘īl al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb al-jarīd ‘alā al-qabr*, red. av Moḥammad Zohayr ibn Nāṣir an-Nāṣir (Beirut: Dār ṭauq an-najāh, 2001), 2:95.

^{II} An-Nīsābōrī, *Al-Mosnad aṣ-ṣaḥīḥ: Bāb mā yoqāl ‘inda dokhōl al-qobōr wad-do ‘ā’ li-ahlihā*, 2:669#974.

^{III} An-Nīsābōrī, *Al-Mosnad aṣ-ṣaḥīḥ: Bāb min faḍā’il Omm Ayman raḍiyallāho ‘anhā*, 4:1907#2454.

^{IV} Yaḥyā ibn Sharaf an-Nawawī, *Al-Minhāj fī sharḥ ṣaḥīḥ Moslim ibn al-Ḥajjāj*, 2. utg. (Beirut: Dār iḥyā’ at-torāth al-‘arabī, 1972), 16:9–10.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

- en kan besøke de rettskafne, og denne handlingens overlegenhet
- den rettskafne også kan besøke den som ikke har like høy grad i Guds øyne som en selv
- noen besøker en annen person som er vedkommendes venn
- en gruppe menn kan besøke en rettskaffen kvinne og høre på hennes tale
- en skriftlærd eller eldre (eller den som har høyere grad i Guds øyne) kan ta med seg sin venn for å besøke noen
- man kan gråte av sorg over den fysiske avstanden mellom en selv og den rettskafne eller sine venner selv om de skal ha vandret videre til en høyere grad enn den de befant seg på tidligere

Abō Ḥanīfah formanet sin erkeelev Abō Yōsof: «Øk det å besøke gravene, skriftlærde og velsignede steder. Godta fra folk generelt det de forteller deg om sin drøm om profeten ﷺ og drømmene om de rettskafne i husene og moskeene og ved gravene.»^I

Ash-Shāfi‘ī pleide å besøke Abō Ḥanīfahs grav. Dette er gjengitt og stadfestet av flere skriftlærde. Ash-Shāfi‘ī opplyste: «Jeg oppnår velsignelser ved Abō Ḥanīfah. Jeg oppsøker hans grav hver dag som en besøkende. Hvis jeg har behov for noe, forretter jeg to bønneenheter og går til hans grav. Jeg ber Gud om å oppfylle behovet mitt ved hans grav. Jeg går ikke bort derfra uten at behovet mitt har blitt oppfylt.»^{II}

Spørsmålet man må stille seg, er om disse skriftlærde som har omtalt det å oppsøke profeters og rettskafnes (helgeners) grav for å få oppfylt sine skuddbønner eller få løst sine problemer, ikke kjente til den sanne troen og at deres trosoverbevisning ikke var korrekt.

Az-Žahabī presenterte Nafīṣah bint al-Ḥasan ibn Zayd ibn al-Ḥasan ibn ‘Alī al-‘Alawiyyah med å skrive: «Det sies at hun var av de rettskafne tjenerne av Gud, og skuddbønnene blir hørt (oppfylt av Gud)

---

^I Taqiy-od-dīn ‘Abd-ol-Qādir at-Tamīmī, *Aṭ-Ṭabaqāt as-saniyyah fī tarājim al-ḥanafiyyah*, red. av ‘Abd-ol-Fattāḥ Moḥammad al-Ḥalō (Aleppo: Dār ar-rifā‘ī lin-nashr wat-tauzī‘, uten dato), 1:53.

^{II} Aḥmad ibn ‘Alī ibn Thābit al-Baghdādī, *Tārīkh Baghdād*, red. av Bashshār ‘Awwād Ma‘rōf (Beirut: Dār al-gharb al-islāmī, 2002), 1:445; Moḥammad Amīn ibn ‘Omar ibn ‘Ābidīn ash-Shāmī, *Radd al-moḥtār ‘alā ad-dorr al-moḥtār* (Beirut: Dār al-fikr, 1992), 1:55.

Innledning

ved hennes grav, og dette gjelder også profeters og de rettskafnes grav [...]»^I

Az-Žahabī gjenga også en hendelse der Abō al-Faḥ Naṣr ibn Ḥasan as-Saktī as-Samarqandī opplyste at det regnet ikke på noen år i Samarkand. Folket ble enige om å forrette bønner som man ber om regn ved. En rettskaffen person kjent som aṣ-Ṣalāh henvendte seg til dommeren i Samarkand og sa at han ville fortelle dem hva de kunne gjøre. Dommeren tillot ham det. Han sa at både dommeren og folket burde gå til den store *ḥadīth*-lærde Moḥammad ibn Ismā‘īl al-Bokhārī’s grav i Kartank. Der skulle alle be om regn fra Gud, og Gud ville gi dem regn. Dommeren var enig. Dommeren og folket dro med ham. De begynte å be om regn. Folk gråt ved graven og ba om å bli forløst ved den som var i graven. Gud lot det regne rikelig over dem. Folket måtte bli i Kartank i omtrent syv dager. De kunne ikke dra videre til Samarkand på grunn av regnet. Det er omtrent tre mils avstand mellom Kartank og Samarkand.^{II}

Al-‘Aynī kommenterte at det ikke er noe i veien for å besøke gravene, sitte ved dem og framsi fredshilsen idet man går forbi dem. For det var noe profeten ﷺ gjorde. Mālik ble spurt om det å besøke gravene. Han sa at det var forbudt til å begynne med, men så ble det tillatt. Hvis en person besøker en grav og bare sier det som er godt, så han ikke noe galt i det.

Det er konsensus blant det muslimske samfunnet om at det er tillatt å besøke profetens ﷺ hellige grav og gravene til våre mestre Abō Bakr og ‘Omar رضي الله عنه.

Al-‘Aynī fortsatte at det ble gjengitt etter Ṭāwōs at de tidligere skriftlærde foretrakk at den avdøde ikke ble forlatt de syv første dagene, for den avdøde blir satt på prøve og krevd regnskap av i syv dager.^{III}

Det vil si at det er foretrukket at man blir der for å be og resitere Koranen for den avdøde.

---

^I Moḥammad ibn Aḥmad ibn ‘Othmān az-Žahabī, *Siyar a‘lām an-nobalā’*, red. av Sho‘ayb ibn Moḥarrām al-Arnā‘ōṭ, 3. utg. (Beirut: Mo’assasah ar-risālah, 1985), 10:107.

^{II} Az-Žahabī, *Siyar a‘lām an-nobalā’*, 12:469.

^{III} Al-‘Aynī, *Omdah al-Qārī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 8:70.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

Ibn Qodāmah presiserte at det er foretrukket å besøke de troendes grav, basert på profetens ﷺ befaling om å gjøre det.¹

Å knytte bånd til de som står Gud nær, ved å besøke dem i live eller etter deres bortgang, er en praksis som vi oppdager gjennom profetens ﷺ sedvane. Dette båndet og disse besøkene og møtene fører til Herrens kjærlighet. Profeten Moḥammad ﷺ besøkte Oḥod-martyrene ved hvert års begynnelse, og denne praksisen var også tradisjon for våre mestre Abō Bakr, ‘Omar og ‘Othmān ﷺ. Profeten ﷺ hadde også fastsatt den siste delen av natten hver gang Hans Høyhet ﷺ sov hos vår mor ‘Ā’ishah ﷺ, til å besøke al-Baqī’-gravlunden. Vi observerte også at følgesvennene opprettholdt sitt bånd til andre følgesvenner ved å besøke dem, da det var noe Hans Hellighet ﷺ gjorde. Temaet vårt ble også belyst av store skriftlærdes råd og sedvane. Dermed kan det trygt konkluderes med at det er tillatt å besøke de rettskafnes grav eller andre folks grav.

Å feire de rettskafnes ‘ors (عرس)

‘Ors vil si å feire de rettskafnes / helgenenes dødsjubileum eller årssdag ved deres mausoleum.

Ordet har opprinnelig blitt tolket som maten som serveres på bryllupsbanketten, for det er der folk samles for å spise og hygge seg, derfor ble selve bryllupsfesten oppkalt etter ‘ors (maten som serveres) den dagen. En tolkning er også at ordet egentlig er ‘oros (عُروس), som er et substantiv dannet av verbalsubstantivet *i’rās* (إعراس), altså det å holde en bryllupsfest. Både bruden og brudgommen kan kalles ‘arōs (عروس). Det er herfra bryllupsbanketten fikk navnet ‘ors.^{II}

De troende som velger å praktisere dette, har basert det på følgende beretning:

Profeten Moḥammad ﷺ dro en dag med sine følgesvenner til Oḥod-gravlunden. Hans Hellighet ﷺ ba for dem som man ber for de avdøde. Etter det steg Hans Høyhet ﷺ opp på prekestolen. Hans

^I ‘Abdollāh ibn Aḥmad ibn Moḥammad ibn Qodāmah al-Maqdisī, *Al-Kāfī fī fiqh al-imām Aḥmad* (Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 1994), 1:376.

^{II} Al-Ifriqī, *Lisān al-‘arab*, 6:135.

Innledning

Høyhet ﷺ sa: «Sannelig, jeg er deres foregangsmann, og jeg er vitne over dere. Sannelig, jeg ser mot mitt vannbasseng i dette øyeblikket. Sannelig, jeg er blitt gitt nøklene til alle jordens skatter – eller jordens nøkler (beretteren er usikker på ordene). Sannelig, ved Gud, jeg frykter ikke for dere at dere skal begå flerguderi etter meg, men jeg frykter for dere at dere skal rivalisere mot hverandre om jorden.»^I

Vi ser at profeten ﷺ besøkte denne gravlunden der de rettskafne var gravlagt. Samtidig har det blitt gjengitt av ‘Abd-or-Razzāq,^{II} at-Ṭabarī,^{III} al-‘Aynī,^{IV} Ibn Kathīr^V og andre skriftlærde at profeten ﷺ pleide å dra til gravene til martyrene ved årets begynnelse og si: «Fred være med dere – hvor herlig det hinsidiges hjem er for dere takket være det dere viste tålmod overfor.» Etter det fortsatte beretteren: «Abō Bakr, ‘Omar og ‘Othmān pleide å gjøre det samme.»

Ibn Kathīr viste til at profetens ﷺ datter Fāṭimah ﷺ også gjorde det samme.^{VI}

Her vil jeg framlegge Gholām Rasōl as-Sa‘īdīs forskning med ytterligere kommentarer for å bringe rede i saken.

Å forrette martyrenes begravelsebønn

As-Sa‘īdī kommenterte at den Shāfi‘ī-skriftlærde al-Kirmānī mente at profeten ﷺ ba en skuddbønn som bes for de avdøde, eller den skuddbønnen som framsies under begravelsebønnen. Andre mente at Hans Hellighet ﷺ forrettet begravelsebønnen deres der og da slik som man ellers forretter begravelsebønnen. Etter det presiserte al-

---

^I Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb fil-ḥauḍ*, 8:121#6590.

^{II} Aṣ-Ṣan‘ānī, *Al-Moṣannaf: Bāb fī ziyārah al-qobūr*, 3:573–574#6716.

Al-A‘zamī har ikke kritisert beretningen, men vist til at det er flere som har gjengitt den.

^{III} At-Ṭabarī, *Jāmi‘ al-bayān fī ta’wīl al-Qor’ān*, 16:426#20345.

Shākir har gått god for denne beretningens beretterkjede ved å erklære dem at-Ṭabarī har gjengitt gjennom, som troverdige.

^{IV} Al-‘Aynī, *‘Omdah al-Qārī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 8:70.

^V Ibn Kathīr ad-Dimashqī, *Tafsīr al-Qor’ān al-‘aẓīm*, 4:453.

Salāmah har kritisert beretterkjeden for å være *mo‘dal* (المعضل). Det vil si at beretningen mangler to eller flere berettere fra ett eller flere steder i beretterkjeden.

^{VI} Ad-Dimashqī, *Al-bidāyah wan-nihāyah*, 4:51.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

Kirmānī at det er det sistnevnte som kommer tydelig fram av beretningens tekst. Denne hendelsen fant sted åtte år etter Oḥod-slaget.

As-Sa‘īdī mente at en martyrs begravelsesbønn kan forrettes basert på beretningen vi diskuterer. Når det sies at en martyr lever, derfor forretter man ikke vedkommendes begravelsesbønn, kan det argumenteres mot det ved å si at en levende blir ikke begravd, mens en martyr blir jo det. Hva skulle da være i veien for å forrette en martyrs begravelsesbønn? Man kan ikke gifte seg med en levende persons hustru, men hvis en person er blitt martyr, er det mulig for andre å gifte seg med hans etterlatte hustru. En levende person arves ikke av seg selv mens han lever, men en martyr arves.¹ Alt dette viser at selv om Herren Gud erklærer martyren for levende,^{II} er det flere ting som angår martyren, som behandles likt med den som dør en vanlig død. I dette ligger det også lærdom for dem som kritiserer de troende som mener at profeten ﷺ lever. Det ofte stilte spørsmålet som stilles, er: «Hvorfor ble da profeten ﷺ gravlagt?» Spørsmålet som stilles tilbake, er: «Hvorfor blir en martyr begravd?»

Å feire de rettskafnes jubileum (‘ors)

As-Sa‘īdī mente at lærdommen vi kan trekke fra denne beretningen, er at den er et bevis på at man kan besøke de rettskafnes grav, da Hans Hellighet ﷺ gjorde det etter åtte år. Det beviser også at de rettskafnes kropp er bevart i graven, da Hans Hellighet ﷺ forrettet begravelsesbønn over dem til tross for at det hadde gått åtte år, for hvis en persons knokler har smuldret opp i graven, forretter man ikke begravelsesbønn for den.

Vi har sett at profeten ﷺ besøkte Oḥod-gravlunden ved hvert års begynnelse, og denne praksisen ble fulgt hvert år av våre mestre Abō Bakr, ‘Omar og ‘Othmān ﷺ. Dette er et bevis på at jubileet kjent som ‘ors, er tillatt ifølge loven og vår elskede profets ﷺ praksis.

As-Sa‘īdī stilte seg kritisk til visse ting som har blitt til en del av ‘ors i moderne tid. Slik som festivaler i nærheten av den

---

¹ Gholām Rasōl as-Sa‘īdī, *Ni‘am al-bārī fī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī* (Karachi: Zia-ul-Quran Publications, 2013), 14:340.

^{II} Koranen 2:154.

Innledning

rettskafnes mausoleum, dans og moro, menn og kvinner som menger seg med hverandre, uvitende folk som kneler med ansiktet ned for den rettskafnes mausoleum, mat blir ikke vist respekt – istedenfor å dele det ut på en ordenlig måte, kastes mat hit og dit i poser, rusmisbrukere henger der, tidebønnen respekteres ikke – støyen pågår selv under tidebønnen. As-Sa‘īdī mente at ‘ors bør være fri for disse handlingene. Han mente at en slik samling bør inneholde trosvekkende taler som leder til gode handlinger, man bør fokusere på å ihukomme Gud, lovsynge profeten ﷺ, sende velsignelser over og framsi fredshilsener til profeten ﷺ, resitere Koranen, og til slutt bør man be skuddbønn til Gud ved å legge til den rettskafne i sin skuddbønn som forbeder. Skuddbønnen bør rettes bare til Herren Gud, og den rettskafne skal legges til som en forbeder.^I

Kan kvinner besøke gravene?

Det at menn kan besøke gravene, er ubestridelig. Noen skriftlærde har valgt å anse det for mislikt for kvinnene å gjøre det, derfor vil det her presenteres et synspunkt som tillater kvinner å besøke gravene. For deres mål med å besøke gravene er også å oppnå formaning og guds frykt, og ved dette kommer de sin Herre nærmere.

Først vil vi se på at hva skriftlærde har vært uenige om når det gjelder temaet om det er mislikt for kvinner å besøke en grav generelt, eller ikke.

Vår mester Abō Horayrah رضي الله عنه berettet at Guds sendebud ﷺ forbannet kvinner som besøkte gravene. Det er også berettet etter Ibn ‘Abbās رضي الله عنه og Ḥassān ibn Thābit رضي الله عنه vedrørende dette emnet. At-Tirmizī kommenterte: «Denne beretningen er akseptabel og autentisk. Noen av de skriftlærde mente at dette var før profeten ﷺ tillot å besøke gravene. Da Hans Høyhet ﷺ tillot det, inkluderte tillatelsen både menn og kvinner. Noen av de skriftlærde mente at å besøke gravene for kvinner var mislikt på grunn av at de ikke er så tålmodige, og at de gråter mye.»^{II}

---

^I As-Sa‘īdī, *Ni‘am al-bārī fī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 14:340–341.

^{II} At-Tirmizī, *Sunan at-Tirmizī: Bab mā jā’a fī karāhiyah ziyārah al-qobūr lin-nisā’*, 2:533–534#1077.

Al-Arnā’ōṭ klassifiserte beretningen som akseptabel.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

Det er en tolkning de skriftlærde har hatt, og noen velger fortsatt å forholde seg til den.

Al-‘Asqalānī kommenterte den sistnevnte beretningen. Han viste til at al-Qorṭobī mente at det å forbanne kun gjaldt de kvinnene som besøkte gravene overdrevent mye, for ordet *zawārāt* (زَوَارَات) er en forsterket form av det å besøke. Årsaken til å forbanne kan kanskje være at kvinnen ikke får oppfylt sin manns rettigheter og pynte seg for ham. Under besøket vil hun også nok skrike og hulke, og andre lignende ting. Det er derfor det må ha blitt sagt at hvis de er trygge for alt det ovennevnte, er det ikke noe som nekter dem tillatelsen til å besøke, for både menn og kvinner har behov for å bli påminnet om døden.^I

Al-Qorṭobī framla en teori som kan forstås som at det ble sagt til kvinnens beste at hun ikke må dra dit for mye, for det er viktig for henne å forstå at livet må gå videre. Hun har andre forpliktelser i hverdagen som hun skal ivareta, men det må ikke glemmes at det samme gjelder en mann.

En annen beretning som legges til grunn for å forby kvinner å besøke gravene, er: «Guds sendebud ﷺ forbannet de kvinnene som besøker gravene, og de personene som bygger bedesteder oppå gravene og henger lamper på dem.»^{II}

Etter å ha sett på noen tolkninger som forbyr kvinner i å dra til gravene, skal vi nå se på det standpunktet som er sterkest.

Profeten ﷺ lærte selv sin hustru ‘Ā’ishah ﷺ hvordan man skal be om nåde for dem som er i gravene. De troendes mor ‘Ā’ishah ﷺ spurte hvordan hun skulle gjøre det, og Hans Nåde ﷺ svarte: «Si: ‘Fred være med dere, gravlundens folk av de troende og muslimene.

---

^I Aḥmad ibn ‘Alī ibn Ḥajar al-‘Asqalānī, *Faḥḥ al-Bārī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī* (Beirut: Dār al-ma‘rifah, 1959), 1:149.

^{II} Solaymān ibn al-Ash‘ath as-Sijistānī, *Sonan Abī Dāwūd: Bāb fī ziyārah an-nisā’ al-qobūr*, red. av Sho‘ayb ibn Moḥarram al-Arnā’ōṭ (Beirut: Dār ar-risālah al-‘ālamīyyah, 2009), 5:139#3236.

Al-Arnā’ōṭ klassifiserte denne beretningen som akseptabel basert på andre overleveringer, men ikke det som er nevnt om lamper. Han la til at denne spesifikke beretningens beretterkjede er svak.

Innledning

Måtte Gud vise de som har forlatt verden før oss, og de som skal forlate verden etter oss, nåde. Sannelig, vi møter dere hvis Gud vil.'^I

Det berettes etter vår mester Anas رضي الله عنه: «En gang gikk profeten صلى الله عليه وسلم forbi en kvinne som gråt ved en grav. Hans Helliget صلى الله عليه وسلم sa: 'Frykt Gud, vær tålmodig!' Hun sa: 'Gå vekk fra meg!'^{II} Du har ikke blitt rammet av det jeg har blitt rammet av.' Hun kjente ikke til hvem Hans Helliget صلى الله عليه وسلم var. Det ble sagt til henne: 'Det er profeten!' Hun kom til profetens صلى الله عليه وسلم dør, og der så hun ikke noen vakt. Hun utbrøt: 'Jeg visste ikke hvem De var!' Hans Høyhet صلى الله عليه وسلم sa: 'Sannelig, tålmodet er ved begynnelsen av vansken.'^{III}

Beretningen lærer oss at det er tillatt for en kvinne å komme til graven. Al-'Asqalānī kommenterte:

Det er en uenighet om kvinnene. Det tolkes at de kommer under den generelle tillatelsen. Det er majoritetens utsagn. Sannsynligheten for det er når det ikke er noen (åndelig eller fysisk) fare for dem. Det som styrker gyldigheten til tillatelsen, er overskriften til kapittelet.^{IV} Det som beviser det fra beretningen, er at Hans Høyhet صلى الله عليه وسلم ikke nektet kvinnen å sitte ved graven, denne bekreftelsen til profeten صلى الله عليه وسلم er et gyldig argument. [...]

Det som også går fram av hendelsen, er at det må ha vært hulking, og at hun sørget høylytt, og derfor fikk hun beskjed om å frykte Gud og være tålmodig.^V

Aṣ-Ṣan'ānī gjenga at 'Abdollaḥ ibn Abī Molaḳkah berettet at han så de troendes mor 'Ā'ishah رضي الله عنها besøke sin bror 'Abd-or-Rāḥmāns grav.^{VI}

---

^I An-Nisābōrī, *Al-Mosnad aṣ-ṣaḥīḥ: Bāb mā yoqāl 'inda dokhōl al-qobōr wad-do 'ā' li-ahlīhā*, 2:669#974.

^{II} Sorgfull og uten å vite hvem hun snakket til, sa hun dette.

^{III} Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb ziyārah al-qobōr*, 2:79#1283.

^{IV} Det vil si det al-Bokhārī har valgt å kalle kapittelet i sin *ḥadīth*-samling. Han har nemlig kalt det «Kapittelet om å besøke gravene».

^V Al-'Asqalānī, *Faṭḥ al-Bārī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 3:148–149.

^{VI} Aṣ-Ṣan'ānī, *Al-Moṣannaf: Bāb fī ziyārah al-qobōr*, 3:572#6711.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

Al-Hākīm gjenga at Ibn Abī Molaykah gjenga at de troendes mor ‘Ā’ishah ﷺ kom tilbake fra gravlunden. Ibn Abī Molaykah spurte henne: «Å, de troendes mor, hvor kommer du fra?» Hun svarte: «Fra min bror ‘Abd-or-Raḥmān ibn Abī Bakrs grav.» Han spurte henne: «Forbød ikke profeten ﷺ det å besøke gravene?» Hun svarte: «Jo, først forbød profeten ﷺ det, men så befalte Hans Høyhet ﷺ å besøke dem.»^I

Al-Bayhaqī kommenterte at Bisṭām ibn Moslim al-Baṣrī var alene om å gjengi denne beretningen.^{II}

Men denne beretningen har blitt erklært autentisk. Al-Arnā’ūt viste til det i sin redaksjon av *Sonan Ibn Mājah*.^{III}

Ja’far aṣ-Ṣādiq gjenga etter sin far Moḥammad al-Bāqir at han berettet: «Guds sendebuds ﷺ datter Fāṭimah pleide å besøke graven til Ḥamzah (profetens ﷺ farbror) hver fredag.»^{IV}

Ibn Qodāmah al-Maqdisī utdypet også at menn fritt kunne besøke gravene. Han refererte til at ‘Alī ibn Sa’īd spurte Aḥmad ibn Ḥanbal om det var best å la være å besøke gravene, eller å besøke dem. Han svarte at det var best å besøke dem.^V

Vedrørende det at kvinner besøker gravlunden, er det to synspunkter etter Ibn Ḥanbal. Det ene er basert på det som ble gjengitt etter Omm ‘Atīyyah: «Vi ble nektet å besøke gravene, men den nektingen var ikke obligatorisk for oss.» Ifølge Ibn Qodāmah al-Maqdisī ble det gjengitt av Moslim.^{VI}

Ordene som står i den mest kjente utgaven av Moslims *ḥadīth*-samling, er: «Vi ble nektet å følge et likfølge, men den nektingen var ikke obligatorisk for oss.» Ordet «grav» er ikke nevnt her.^{VII}

---

^I An-Nīsābōrī, *Al-Mostadrak ‘alā aṣ-ṣaḥīḥayn: Kitāb al-janā’iz*, 1:532#1392.

^{II} Aḥmad ibn al-Ḥosayn ibn ‘Alī al-Bayhaqī, *As-Sonan al-kobrā: Bāb mā warada fī dokhōlihinna fī ‘omōm qaūlih «fa-zōrōhā»*, red. av Moḥammad ‘Abd-ol-Qādir ‘Aṭā, 3. utg. (Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 2003), 4:131#7207.

^{III} Al-Qazwīnī, *Sonan Ibn Mājah: Bāb mā jā’ a fī ziyārah al-qobōr*, 2:511#1570.

^{IV} Aṣ-Ṣan’ānī, *Al-Moṣannaf: Bāb fī ziyārah al-qobōr*, 3:572#6713.

^V ‘Abdollāh ibn Aḥmad ibn Moḥammad ibn Qodāmah al-Maqdisī, *Al-Moghni* (Kairo: Maktabah al-Qāhirah, 1968), 2:422.

^{VI} Al-Maqdisī, *Al-Moghni*, 2:424–425.

^{VII} An-Nīsābōrī, *Al-Mosnad aṣ-ṣaḥīḥ: Bāb nahy an-nisā’ ‘an ittibā’ al-janā’iz*, 2:646#938.

Innledning

I alle fall var det det andre synspunktet som gjaldt, altså at det ikke var mislikt, basert på det generelle utsagnet til Hans Høyhet ﷺ at det var forbudt før, men så ble det avskaffet for allmennheten, som omfatter både menn og kvinner.^I

An-Nawawī mente at det var foretrukket for menn å besøke gravlundene, mens for kvinner var det mislikt, ifølge majoriteten. Men et annet standpunkt som ifølge ar-Rōyānī er mest korrekt, det er at det ikke er mislikt så lenge det ikke er noen (åndelig eller fysisk) fare for dem.^{II}

Ibn ‘Ābidīn ash-Shāmi konstaterte: «Ifølge vår lovskole (Ḥanafī-lovskolen) er det mest korrekte standpunktet, det al-Karhī og andre skriftlærde holdt seg til, at tillatelsen til å besøke gravene er bekreftet for både menn og kvinner, og det er ikke tvetydig.»^{III}

Funnene demonstrerer at det er tillatt for kvinner å besøke gravene akkurat som det er for menn. Hvis man nå skal kritisere kvinnene for å være mer følsomme og si at derfor kan det være mislikt for dem, bør man være oppmerksom på at det også finnes følsomme menn som har lett for å bli utålmodige og fortvilte over tapet, og fullstendig fra seg kan hulke sårt. Derfor kan ikke motargumentet anses som godt nok, og det generelle budskapet som beretningenes tekst innebærer, må være den rette oppfatningen.

Å kysse profetens ﷺ hellige grav og andre profeters ﷺ eller de rettskafnes grav

Før vi ser på dette punktet, er det viktig for meg som oversetter å viderebringe at dr. Ibn ‘Alawī ikke støtter dette standpunktet. Hans standpunkt er å stå nær, men ikke røre eller kysse den hellige graven.

Målet med dette temaet er å bevise at det finnes to synspunkter hos våre skriftlærde:

1. Å stå i nærheten er tillatt, men ikke kysse eller røre.
2. Å kysse og røre er tillatt.

Utenom det finnes det ikke noe annet synspunkt som tilsier at man skal tilbe den hellige graven eller noen annen grav.

---

^I Al-Maqdisī, *Al-Moghni*, 2:425.

^{II} Yaḥyā ibn Sharaf an-Nawawī, *Rauḍah at-tālibīn wa ‘omdah al-mofīn*, red. av Zohayr ash-Shāwīsh, 3. utg. (Beirut: Al-Maktab al-islāmī, 1991), 2:139.

^{III} Ash-Shāmi, *Radd al-mohtār ‘alā ad-dorr al-mokhtār*, 2:626.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

Å sammenligne disse gravene med avgudsstatuer i templene er en veldig urettferdig måte å vinne sympati for sin mening på og en forvridd framstilling av den monoteistiske troen.

Det egyptiske *fatwá*-rådet *Dār al-iftā' al-miṣriyyah* forklarer dette følsomme temaet. De mener at det er viktig å forstå at uenigheten i denne problemstillingen er en tillatt uenighet, derfor kan det ikke konkluderes med tro eller vantro for den ene eller den andre parten. Resultatet av slike problemstillinger blir bare autentisitet og svakhet av standpunktet til en av partene. Slik fungerer deduksjon. Å neglisjere dette prinsippet fører kun til feil tankegang og befaling (kategorisering).

Dār al-iftā' al-miṣriyyah mener at det å kysse profetens ﷺ hellige grav eller de rettskafnes grav er en form for å oppnå velsignelse ved dem. Mange skriftlærde har tillatt det så lenge intensjonen er å oppnå velsignelse ved dem. Men ikke hvis intensjonen bare er å vise respekt. Det er noe Shāfi'ī-skriftlærde baserer dette synspunktet på. Det kommenteres av Shāfi'ī-skriftlærde at å ære og respektere en grav eller noe lignende – til og med profetens ﷺ hellige grav – ved å røre eller kysse er en mislikt, avskyelig, kjettersk handling. Men det ble videre utdypet av ash-Sharwānī at å kysse en grav eller røre den eller kysse dørkarmen/terskelen når man går inn for å besøke en helgen, er en verdifull handling. Det at det ble påpekt som en mislikt kjettersk handling, vil si at hvis man har intensjon om å oppnå velsignelse ved å kysse deres mausoleum (eller noe som helst der), er ikke det mislikt (eller kjettersk). Det ble også forklart at hvis det ikke er mulig å kysse graven på grunn av at stedet er overfylt og man ikke har mulighet til å nå fram, kan man gjøre tegn med hånden og kysse den og bli stående der man er, og resitere eller be det man vil. As-Soyōṭī nevnte at noen skriftlærde som besatt gudserkjennelse, utledet det å kysse de rettskafnes grav fra det å kysse *al-Ḥajar al-aswad* (الحجر الأسود) – den svarte steinen)¹. Til slutt gjorde ash-Sharwānī folk oppmerksom på at man bør være varsom med å utføre denne handlingen hvis man velger

---

¹ Det er en stein på 28 cm x 38 cm som er innrammet i sølv og er murt inn i det sørøstlige hjørnet av Ka'bah. Den sitter 1,5 meter opp fra bakken. Det er fra denne svarte steinen pilegrimene innleder det å sirkulere rundt det hellige huset syv ganger.

Innledning

å gjøre det foran øynene på uvitende mennesker som ikke vet å skille mellom det å vise respekt eller ære og det å oppnå velsignelse for å komme nærmere Gud.^I

Beviset for å kunne kysse profetens ﷺ hellige grav eller de rettskafnes grav er tillatelsen til å kunne kysse *al-Hajar al-aswad*. Al-Bokhārī kalte et kapittel i sin autentiske *ḥadīth*-samling «Kapittelet om å kysse steinen». I dette kapittelet ble det gjengitt to beretninger etter vår mester ‘Omar ibn al-Khaṭṭāb ﷺ og hans sønn vår mester Ibn ‘Omar ﷺ. Den samme kapitteltittelen ble inkludert av Abō Dāwōd, an-Nasā’ī, Ibn Ḥibbān, ad-Dārimī og andre. Det ble gjengitt at vår mester ‘Omar ﷺ gikk bort til den svarte steinen, kysset den og sa: «Sannelig, jeg er klar over at du er en stein, du verken gagnar eller skader, men hadde det ikke vært for at Guds sendebud ﷺ kysset deg, ville jeg ikke ha kysset deg.»^{II}

Noen skriftlærde har utledet tillatelsen til å kunne kysse det som har en ærverdig grad i Guds øyne, av at det er lovlig å kysse den svarte steinen. Man gjør dette i håp om å oppnå velsignelser. Disse objektene omfatter bøker om den hellige kunnskapen, Koranen og de rettskafnes grav.

Ḥanafī-skriftlærde og Ḥanbalī-skriftlærde mener at det er tillatt å kysse Koranen for å respektere den. De viser til at vår mester Ibn ‘Omar ﷺ pleide å holde Koranen og kysse den hver morgen og si: «Min Herres ord og det min Herre den Allmektige og den Majestetiske sendte.» Vår mester ‘Othmān ﷺ pleide å kysse Koranen og stryke den mot ansiktet.^{III}

An-Nawawī viste til at ‘Ikrimah ibn Abī Jahl pleide å holde Koranen mot ansiktet og si: «Min Herres skrift.»^{IV}

Al-‘Aynī kommenterte at hans læremester Zayn-od-dīn mente at det å kysse ærverdige steder med intensjon om å oppnå velsignelse er en god, rosverdig handling, og det samme gjelder det å kysse de

---

^I Aḥmad ibn Moḥammad ibn ‘Alī ibn Ḥajar al-Haytamī, *Toḥfah al-moḥtāj fī sharḥ al-minḥāj* (Kairo: Al-Maktabah at-tijāriyyah al-kobrā bi-Miṣr, 1983), 3:175–176.

^{II} Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb taqḥīl al-ḥajar*, 2:151#1610.

^{III} Ash-Shāmī, *Radd al-moḥtār ‘alā ad-dorr al-mokhtār*, 6:384.

^{IV} Yaḥyā ibn Sharaf an-Nawawī, *At-Tibyān fī ādāb ḥamalāh al-Qor’ān*, red. av Moḥammad al-Ḥajjār, 3. utg. (Beirut: Dār Ibn Ḥazm liṭ-ṭibā‘ah wan-nashr wat-tauzī‘, 1994), 1:191.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

rettskafnes hender og føtter basert på intensjonen. Vår mester Abō Horayrah ؓ spurte vår mester al-Ḥasan ؓ om å vise ham det stedet på kroppen der Guds sendebud ﷺ kysset ham. Det var navlen. Vår mester Abō Horayrah ؓ kysset ham der for å oppnå velsignelse, for det var å følge i profetens ﷺ fotspor og vise kjærlighet til Hans Hellighets ﷺ familie.^I

Thābit al-Bonānī pleide ikke å slippe vår mester Anas' hånd før han hadde kysset den og sagt: «Hånden som rørte hånden til Guds sendebud ﷺ.»^{II}

Al-‘Aynī kommenterte også at Abō Sa‘īd ibn al-‘Alā‘ī fortalte at han så i et gammelt dokument der det stod at Aḥmad ibn Ḥanbal ble spurt om det å kysse profetens ﷺ hellige grav og prekestol, og han svarte at det ikke var feil å gjøre det. Dette ble vist til Ibn Taymiyyah, og han ble overrasket. Han sa: «Jeg ble overrasket, Aḥmad er stor (en stor skriftlærd) i mine øyne, sa han virkelig det? Er det hans ord, eller betydning av hans ord?» Det ble sagt til Ibn Taymiyyah: «Hvorfor blir du overrasket? Vi har jo gjengitt etter imam Aḥmad at han pleide å vaske kjortelen til ash-Shāfi‘ī og drikke det vannet han vasket den i. Hvis dette var hans respekt for de skriftlærde, kan man forestille seg respekten hans for følgesvennens grad? Og kan man i det hele tatt forestille seg respekten hans for levningene etter profetene – måtte velsignelser og fred være med dem? [...]»^{III}

Følgende ble gjengitt av Ibn Ḥanbals sønn etter ham: «Jeg spurte ham (min far) om en person som tar på profetens ﷺ prekestol for å oppnå velsignelse ved å røre den, og som kysser den i tillegg, og gjør det samme med den hellige graven eller noe lignende, og ønsker å oppnå nærhet til Gud den Allmektige og den Majestetiske ved det.

Han svarte: 'Det er ingenting i veien med det!'^{IV}

Det egyptiske *fatwá*-rådet understreker at man ikke kan si at det er en begrensning her basert på det vår mester ‘Omar ؓ sa: «[...]»

^I Al-‘Aynī, ‘*Omdah al-Qārī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 9:241.

^{II} Al-‘Aynī, ‘*Omdah al-Qārī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 9:241.

^{III} Al-‘Aynī, ‘*Omdah al-Qārī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 9:241.

^{IV} Aḥmad ibn Moḥammad ibn Ḥanbal ash-Shaybānī, *Al-‘Ilal wa ma‘rifah ar-rijāl li-Aḥmad riwāyah ibnih ‘Abdillāh*, red. av Waṣiyollāh ibn Moḥammad ‘Abbās, 2. utg. (Riyadh: Dār al-khānī, 2001), 2:492#3243.

Innledning

hvis ikke jeg hadde sett Guds sendebud ﷺ kysse deg, ville ikke jeg ha kysset deg.» For det strider mot det å kysse Koranen, men vi finner ingen begrensning der. Det var en mening han framsa, men satte ingen begrensning for den spesifikke handlingen, derfor er det ikke noen begrensning i lignende handlinger, derimot er saken mer vidtrekkende enn som så.

Az-Žahabī diskuterte dette emnet ved å forklare at vår mester Ibn ‘Omar رضي الله عنه mislikte at noen rørte profetens صلى الله عليه وسلم hellige grav. Az-Žahabī mente at han mislikte det fordi han anså det som respektløst, men så refererte az-Žahabī til at Ibn Ḥanbal ble spurt om det å røre og kysse den hellige graven, og han så ikke noe i veien for det. Ifølge az-Žahabī gjorde ikke følgesvennene det (å røre og kysse den hellige graven), for de både så og var rundt omkring og kysset hendene til Hans Høyhet صلى الله عليه وسلم i det synlige livet. De pleide nærmest å slåss (kappes om å være først) om å få det resterende vannet etter profetens صلى الله عليه وسلم *wadō*. Profetens صلى الله عليه وسلم velsignede hår ble delt blant dem på pilegrimsdagen. Hvis profeten صلى الله عليه وسلم hostet opp spytt og spyttet det ut, lot ikke følgesvennene det falle på bakken, men tok det imot med hendene og smurte det som salve på ansiktet.

Az-Žahabī belyste at siden vi – de som – ikke fikk oppleve den mest verdifulle tiden, kaster vi oss over (klamrer oss fast til) den hellige graven av lidenskap og høyaktelse for å røre og kysse. Så viste han til Thābit al-Bonānīs handling, at han pleide å kysse vår mester Anas ibn Māliks رضي الله عنه hånd og legge den på ansiktet sitt og si: «Hånden som rørte Guds sendebuds hånd.»

Etter det harmoniserte az-Žahabī på en beundringsverdig måte mellom forståelsen til de som tillater, og de som forbyr. Han mente at det er kun den intense kjærligheten til profeten صلى الله عليه وسلم som får en muslim til å gjøre alt dette. For en muslim har jo blitt befalt å elske Gud og sendebudet صلى الله عليه وسلم mer enn seg selv, sine barn og alle andre mennesker, penger og eiendom, paradiset og paradisjomfruene. De troende elsker jo til og med våre mestre Abō Bakr og ‘Omar رضي الله عنه mer enn seg selv.

Az-Žahabī viste også til at følgesvennene var så betatt av kjærlighet til sin elskede mester صلى الله عليه وسلم at de spurte Hans Hellighet صلى الله عليه وسلم: «Kan vi ikke knele med ansiktet ned for Dem?» Profeten صلى الله عليه وسلم svarte: «Nei!» Hvis profeten صلى الله عليه وسلم hadde tillatt dem denne knelingen med

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

ansiktet ned, ville det ha vært basert på ære og respekt, men muslimer kneler ikke med ansiktet ned for profetens ﷺ grav eller noen annens grav for å vise respekt eller høyaktelse. En slik handling gjør likevel ikke vedkommende til en vantro person, faktisk vil vedkommende være en synder, derfor må man vite at dette er en forbudt handling. Det samme gjelder det å forrette bønn mot en grav.^I

Etter å ha sett på det de skriftlærde har sagt om dette, forstår vi at forbudet mot å røre eller kysse den hellige graven eller noen annen grav er en uenighet om det å være respektfull eller respektløs, og ikke om det å være troende eller vantro.^{II}

Basert på denne forskningen gjort av det egyptiske *fatwá*-rådet, forstår vi at det er tillatt å kysse profetens ﷺ hellige grav og helgenenes og de rettskafnes grav for å oppnå velsignelse. De troende bør ikke skape splid seg imellom basert på uenighet i de skriftlærdes meninger.

Målet med å besøke gravene

Det har grundig blitt forklart hva målet er med å besøke profetens ﷺ hellige grav eller helgenenes grav. Denne handlingen kan ikke bli erklært som en ikke-islamisk handling. Vi har sett at de skriftlærde har erklært denne handlingen som en foretrukket handling, en gruppe blant dem har til og med ansett det å besøke profetens ﷺ hellige grav som obligatorisk. Verken de tidligere eller senere skriftlærde er uenige om å besøke gravene.

Vi ser nøyere på hvorfor vi oppsøker disse gravene. Det er nemlig for å lære, oppnå formaning og bli mer bevisst på døden, at den dagen vil ramme oss også. Dette gjør at den troende blir mer gudfryktig og begynner å utføre handlinger som vil gagne vedkommende i det hinsidige, og ikke bare i det dennesidige. I tillegg til det oppnår man også åndelig kraft og velsignelser ved den

---

^I Moḥammad ibn Aḥmad ibn ‘Othmān az-Žahabī, *Mo ‘jam ash-shoyōkh al-kabīr liž-Žahabī*, red. av Moḥammad al-Ḥabīb al-Haylah (Taif: Maktabah aš-Šiddīq, 1988), 1:73–74.

^{II} Dār al-iftā’ al-miṣriyyah, «*Taqbīl qabr an-Nabī ṣallā Allāho ‘alayhi wa sallam wa qobōr ṣālihī al-ommah*,» www.dar-alifta.org.eg, <http://dar-alifta.org.eg/AR/ViewResearch.aspx?ID=102%20%20%20%20> (oppsøkt 25.08.2018).

Innledning

personen som man besøker, så lenge det er en profet ﷺ eller en helgen man besøker.

Her er det veldig viktig å understreke at hvis den besøkende ikke kommer dit med en intensjon om å oppnå noen av de ovennevnte delene, da er det å besøke den graven kun tidsfordriv. Det er også avgjørende for de som besøker profeters eller helgeners grav, å vite at man kan ikke gi slipp på det påbudte som å forrette tidebønnen, og heller prioritere å besøke gravene. Man må overveie at hvis man kommer til graven, men ikke gjør det Gud vil, eller det profeten Moḥammads ﷺ livsførsel lærer oss og heller ikke gjør det den helgenen strevde for hele livet, nemlig å gjøre det Gud vil og følge profetens ﷺ livsførsel, til hvilken nytte er dette besøket, og hva kom man dit for?

Dr. Ibn ‘Alawī presiserte i sin forskning at å sirkulere rundt gravene som om det skulle være det hellige huset Ka‘bah, og knele med ansiktet ned ved gravene ikke er tillatt. Men det er også viktig at vi kategorisk tar avstand fra det å late som man har kommet i en ekstatisk tilstand (transe) ved gravene av å besøke dem, danse rundt gravene for å liksom tilfredsstille den helgenen som har gått bort, få dyr til å framføre triks der, eller andre ting som dette, for det er brudd på etiketten for gravbesøk.

Hvis ikke de som mener at denne handlingen er lovlig, slår hardt ned på disse forbudte handlingene, vil det ikke være noe skille mellom dem som oppsøker gravene som en del av troen, og dem som oppsøker gravene for tidsfordriv og moro.

Oslo, 2.11.2018

Abo Mahi Yasir Hussain

Forord

I Guds navn, den mest Barmhjertige, den evig Nåderike.

All lovprisning er for Gud som forærte oss og velsignet oss med sendebudet ﷺ. Sitt og rettleidet oss ved sendebudet ﷺ til den rettsindige veien. Han befalte oss å ære og respektere sendebudet ﷺ. Herren påla enhver troende å holde sendebudet ﷺ mer kjær enn sitt eget liv, sine foreldre og alle andre nærstående. Ved lydighet til sendebudet ﷺ oppnår man Guds kjærlighet og overlegenhet. Denne lydigheten er beskyttelse mot Satans fristelser og forvillelser.

Gud eleverte sendebudets ﷺ ihukommelse ved å lovprise Hans Hellighet ﷺ i skriften. Sendebudet ﷺ er det beste av Herrens skapninger, de gudfryktiges imam (anfører), tilendebringeren av profetskapet, når folk kommer til Hans Hellighet ﷺ, taler Hans Hellighet ﷺ for deres sak, hvis de blir tatt fatt for sine synder, går Hans Høyhet ﷺ i forbønn for dem. Taper de alt håp, bebuder Hans Hellighet ﷺ dem det gledelige budskapet. Hans Høyhet ﷺ er bæreren av lovprisningens fane og besitteren av den mest opphøyde rangen. Måtte Guds evige velsignelser og fred være med Hans Hellighet – Abō al-Qāsīm Moḥammad ibn ‘Abdillāh ibn ‘Abd-il-Moṭṭalib – Hans Hellighets familie og alle følgesvenner, Hans Hellighets ﷺ brødre blant profetene og sendebudene og alle Guds rettskafne tjenere.

Denne forskningen er dyptgående og følsom, og emnene er fornemme, de omfatter å besøke Guds beste skapning og den mest noble blant Hans sendebud, vår mester Moḥammad ibn ‘Abdillāh ﷺ.

Jeg ber Gud om at Han må godta denne forskningen tilrettelagt av meg, og måtte Han gjøre den oppriktig for Sitt sjenerøse åsyn. Han er den Allhørende og den Allevnende, og det er kun Han som makter å bønnhøre. All lovprisning tilhører Gud, Herren over all verden.

Dr. Moḥammad ibn ‘Alawī ibn ‘Abbās al-Makkī al-Mālikī al-Ḥasanī al-Azharī

Å besøke profeten ﷺ i Koranen og *ḥadīth*

Å besøke profeten ﷺ i Koranen

Det er enstemmig enighet blant alle lovens bevis tatt fra Koranen, *ḥadīth*, de skriftlærdes konsensus og deduktiv analogi om at det å besøke profeten Moḥammad ﷺ er foretrukket og likt for både den som har kort vei, og den som kommer langveisfra, og at dette besøket styrker midlene til å oppnå profetens ﷺ forbønn og frelse.

Koranens tydelige bevis, som bør være tilstrekkelig for dem som forstår, er: «Hvis de gjør sin sjel ondt og kommer til deg og ber Gud om tilgivelse, og sendebudet ber om tilgivelse for dem, vil de oppleve Gud som mest benådende, evig nåderik.»¹

Det vil si at når folk gjør seg selv noe ondt (når de synder), er deres middel for å bli bønnhørt og tilgitt og oppnå Herrens nåde og at angeren skal bli godtatt, å komme til profeten ﷺ angrende og be om tilgivelse. Hvis de kommer til profeten ﷺ ved å søke tilgivelse, og profeten ﷺ er sjenerøs mot dem ved å be om tilgivelse for dem, vil de oppleve hos Gud det håpet de kom med, og oppnå det de ville.

Gud knyttet Sitt ord «[...] vil de oppleve Gud som mest benådende, evig nåderik» til det at de kommer til profeten ﷺ, og det at de ber om tilgivelse ved at profeten ﷺ ber om tilgivelse for dem. Det ble ikke lagt vekt på eller knyttet til at de bare skulle be om tilgivelse. Det var for å gjøre tydelig den fullkomne overlegenheten av å besøke profeten ﷺ, komme til Hans Hellighet ﷺ og reise dit kun for profeten ﷺ. Gud gjør også tydelig den fullkomne overlegenheten av å besøke profeten ﷺ uten å gjøre forskjell på den som kommer fra et sted i nærheten eller fra avstand. Det ble heller ikke gjort forskjell på om besøket var under Hans Høyhets ﷺ synlige liv eller etter Hans Høyhets ﷺ bortgang. For den som besøker profeten ﷺ etter bortgangen, er som den som besøkte profeten ﷺ under det synlige livet. Verset er en fullkommen måte å vekke begeistring til å besøke profeten ﷺ, komme og reise til Hans Høyhet ﷺ. Verset ble åpenbart for en spesifikk årsak, men lærdommen man

---

¹ Koranen 4:64.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

kan trekke fra den, er basert på ordene som viser til noe generelt, og ikke til en spesifikk årsak. Den spesifikke delen er at enhver besøkende hos profeten ﷺ vil oppnå Guds tilgivelse og nåde. Den generelle delen er å komme fra hvor som helst og besøke og be om tilgivelse når som helst.

Gud sier: «Den som forlater huset sitt for å utvandre til Gud og sendebudet Hans, men under reisen blir innhentet av døden – uten tvil, hans belønning blir Guds ansvar.»^I

Den som besøker profeten ﷺ, kommer innenfor dette versets ramme, for det å besøke profeten ﷺ fra et sted langt borte fra Medina, er det samme som å utvandre.

Kommentaren til al-Qorṭobī

Al-Qorṭobī utdypet vedrørende verset «Hvis de gjør sin sjel ondt og kommer til deg og ber Gud om tilgivelse, og sendebudet ber om tilgivelse for dem, vil de oppleve Gud som mest benådende, evig nåderik»^{II} at Abō Ṣādiq gjenga etter vår velynder ‘Alī ﷺ at han berettet:

Det kom en beduin til oss tre dager etter at vi hadde begravd Guds sendebud ﷺ. Han kastet seg over Guds sendebuds ﷺ grav og strødde gravens jord over hodet, så sa han: «De sa, kjære Guds sendebud ﷺ, og vi hørte Deres ord. Det De lærte av Gud, lærte vi av Dem. Blant det var det Gud åpenbarte for Dem: 'Hvis de gjør sin sjel ondt [...]'] Jeg har uten tvil gjort min sjel ondt, og nå har jeg kommet til Dem, for at De skal be om tilgivelse for meg!» Det lød en røst fra graven: 'Sannelig, Han har tilgitt deg!^{III}

---

^I Koranen 4:100.

^{II} Koranen 4:64.

^{III} Moḥammad ibn Aḥmad al-Qorṭobī, *Al-Jāmi‘ li aḥkām al-Qor’ān*, red. av Aḥmad al-Bardōnī og Ibrāhīm Aṭṭaysh, 2. utg. (Kairo: Dār al-kotob al-miṣriyyah, 1964), 5:265–266.

Kommentaren til Ibn Kathīr

Ibn Kathīr kastet lys over verset «Hvis de gjør sin sjel ondt [...]»¹ med at en gruppe skriftlærde gjenga en gjengivelse – blant dem var den skriftlærde Abō Naṣr ibn aṣ-Ṣabbāgh, som gjenga denne kjente gjengivelsen i verket *Ash-Shāmil* etter al-‘Otbī:

Jeg satt ved profetens ﷺ grav, og da kom en beduin som sa: «Fred være med Dem, kjære Guds sendebud. Jeg har hørt Gud si: 'Hvis de gjør sin sjel ondt og kommer til deg og ber Gud om tilgivelse, og sendebudet ber om tilgivelse for dem, vil de oppleve Gud som mest benådende, evig nåderik.' Jeg har kommet til Dem søkende om tilgivelse for mine synder og søker forbønn ved Dem hos min Herre.» Så sa han:

«O De den beste hvis jordiske kropp er begravd på dette stedet, den jordiske kroppens godhet helbredet lavlandet og høylandet.

Livet mitt være ofret for denne graven som De bor i. I den er helligheten og i den er gavmildheten og sjenerøsiteten.»

Etter det gikk beduinen, og søvnen overmannet mine øyne. Jeg så profeten ﷺ i drømmen. Hans Høyhet ﷺ sa: «Å, ‘Otbī, ta igjen beduinen, bebud ham det gledelige budskapet at Gud har tilgitt ham.»^{II}

Kommentaren til al-Khāzin

Al-Khāzin presiserte at Gud framhever at sendebudet ﷺ ber om tilgivelse for dem, for Herren sier ikke «du ber om tilgivelse for dem». Denne talemåten viser hvilken ære og grad Hans Hellighet ﷺ har hos Gud, og det viser også respekten for tilgivelsen som profeten ﷺ ber om for den som kommer og søker tilgivelse. De kommer til den som Gud har utmerket med sendebudskapet og gjort til en

---

¹ Koranen 4:64.

^{II} Ibn Kathīr ad-Dimashqī, *Tafsīr al-Qor’ān al-‘aẓīm*, 2:347–348.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

forbeder mellom Seg og skapningene. Gud avviser ikke profetens ﷺ forbønn.^I

«Transportmidler bør ikke tas i bruk for reise [...]»

Mange folk feiler i å forstå beretningen: «Ridedyr (transportmidler) bør ikke tas i bruk for reise unntatt til tre moskeer: den Hellige moskeen, denne moskeen min og al-Aqṣá-moskeen.»^{II} De bruker denne beretningen for å bevise at det er forbudt å reise for å besøke profeten ﷺ, og de mener at den reisen er en syndig reise. Men dette beviset er avvist, for det er bygd opp på en usann forståelse.

Det er tydelig at profetens ﷺ ord «Ridedyr (transportmidler) bør ikke tas i bruk for reise unntatt til tre moskeer [...]» er basert på den arabiske termen *al-istithnā'* (الاستثناء)^{III}. Setningen som inneholder denne termen, baserer seg på: (a) leddet som blir utelukket (المستثنى), (b) leddet som det utelukkes fra (المستثنى منه), og (c) den disjunktive konjunksjonen (أداة الاستثناء). Leddet som blir utelukket, kommer etter den disjunktive konjunksjonen *illā* (إلا). Leddet som det utelukkes fra, kommer før den disjunktive konjunksjonen. Det avhenger igjen av to måter, at det leddet enten kommer eksplisitt fram eller er implisitt (underforstått). Dette er velkjent i arabiske grammatikkverk.

Når vi ser på beretningen vi diskuterer, ser vi at autorisasjonen (tillatelsen) finnes i den, nevnt som «leddet som blir utelukket», som er: «tre moskeer», for det er det som kommer etter *illā* (unntatt) som er den disjunktive konjunksjonen. Men leddet som det utelukkes fra, nevnes ikke, og det er det som kommer før *illā* (unntatt), derfor må den delen være implisitt (underforstått).

---

^I 'Alī ibn Moḥammad al-Khāzin, *Lobāb at-ta'wīl fī ma'ānī at-tanzīl* (Beirut: Dār al-kotob al-'ilmiyyah, 1994), 1:395.

^{II} An-Nīsābūrī, *Al-Mosnad aṣ-ṣaḥīḥ: Bāb lā toshadd ar-riḥāl illā ilā thalāthah masājid*, 2:1014#511.

^{III} *Al-Istithnā'* har ingen tilfredsstillende oversettelse. Den blir oversatt som unntakelse, unntak, ekskludere, utelukke. Termen kan tolkes som disjunktiv konjunksjon, men oversettes med preposisjonen «unntatt». Slik som: Ingen er tilbedelsesverdig *unntatt* Gud. Eller: Alle barna kom *unntatt* Zayd.

Å besøke profeten ﷺ i Koranen og *ḥadīth*

Hvis vi skal forestille oss at leddet som det utelukkes fra, er «graven», et ord som viser til en tilknytning til Guds sendebud ﷺ, blir setningen som følger: «Ridedyr (transportmidler) bør ikke tas i bruk for reise til en grav unntatt til tre moskeer [...]» Denne konteksten kan ikke knyttes til den profetiske veltalenheten. Leddene har ingen sammenheng, for setningskonstruksjonen krever at leddet som blir utelukket, må være en del av leddet som det utelukkes fra. Derfor kan ikke dette godtas.

Hvis vi skal forestille oss at leddet som det utelukkes fra – som er implisitt (underforstått) – er et hvilket som helst sted, vil konteksten vise en tilknytning til Guds sendebud ﷺ med hensyn til denne tanken. Setningen blir da: «Ridedyr (transportmidler) bør ikke tas i bruk for reise til et hvilket som helst sted unntatt til tre moskeer [...]» En slik setning vil få en katastrofal feilaktig betydning, for den utelukker handelsreiser og å reise for å studere eller noe annet av det gode.

Vi ser at beretningen består av leddet som blir utelukket, men ikke leddet som det utelukkes fra, derfor må den implisitte (underforståtte) delen være ifølge språkeksperternes forståelse.

Det implisitte (underforståtte) leddet knyttes til disse tre utsagnene:

1. Det er «grav»: «Ridedyr (transportmidler) bør ikke tas i bruk for reise til en grav unntatt til tre moskeer [...]»

Denne tolkningen tilhører de som ønsker å bevise at det å reise for å besøke profeten ﷺ er forbudt. Men man ser fort at denne tolkningen ikke er korrekt med hensyn til det profetiske språket.

2. Det er «et hvilket som helst sted». Denne tolkningen er absurd og usann.
3. Det er «en moské», da blir beretningens kontekst: «Ridedyr (transportmidler) bør ikke tas i bruk for reise til en moské unntatt til tre moskeer [...]»

Denne sistnevnte sammenhengen kan godtas, og den gir mening.

Men vi finner i profetens ﷺ praksis pålitelige beretninger som viser til tillatelse når det gjelder det leddet som det utelukkes fra. Profetens ﷺ ord vedrørende moskeer gjør det tydelig for tilhengerne

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

at det å reise til disse tre moskeene innebærer større overlegenhet. Ordet «grav» er ikke nevnt i denne beretningen.

Dette beviser at det å besøke profeten ﷺ er ønskelig. Faktisk har mange av de skriftlærde valgt å nevne besøket i bøkene om pilegrimsritualene, at dette besøket er foretrukket, og at det er mange beretninger som forsterker dette standpunktet. Vi ser på noen av dem:

Det berettes etter vår mester Ibn ‘Omar ﷺ at han berettet: «Guds sendebud ﷺ sa: 'Den som besøker graven min, for ham er min forbønn pålagt.'^I

Det berettes etter vår mester Ibn ‘Omar ﷺ at han berettet: «Guds sendebud ﷺ sa: 'Den som kommer til meg som besøkende, og han har intet annet behov enn å besøke meg, vil det være meg pålagt å være hans forbeder på oppstandelsens dag.'^{II} I beretterkjeden finnes Maslamah ibn Sālīm al-Johanī, som er svak.

Det berettes etter vår mester Ibn ‘Omar ﷺ, etter profeten ﷺ at Hans Hellighet ﷺ sa: «Den som utfører pilegrimsferden og besøker min grav etter min bortgang, er som den som besøkte meg under det synlige livet.»^{III} I dennes beretterkjede finnes Ḥafṣ ibn Abī Dāwōd, som ble erklært som pålitelig av Aḥmad ibn Ḥanbal, mens en gruppe *ḥadīth*-lærde erklærte ham som svak.

Ibn Ḥajar al-Haytamī kommenterte i sin anmerkning av verket (*Al-Īdāḥ fī manāsik al-ḥajj*) til an-Nawawī, der han diskuterte det at profetens ﷺ forbønn vil være påbudt den som besøker Hans

---

^I Aḥmad ibn al-Ḥosayn al-Bayhaqī, *Sho‘ab al-īmān: Faḍl al-ḥajj wal-‘omrah*, red. av Mokhtār Aḥmad an-Nadwī og ‘Abd-ol-‘Alī ‘Abd-ol-Ḥamīd Ḥāmid (Riyadh: Maktabah ar-roshd lin-nashr wat-tauzī‘, 2003), 6:51#3862.

Beretningen har en svak og vag beretterkjede, ifølge an-Nadwī og Ḥāmid. De påpeker at an-Nawawī erklærte den som «veldig svak», mens as-Sobkī mente at den var enten akseptabel eller autentisk, og az-Zāhabī kommenterte at alle dens beretterkjeder var milde (svake), men de styrket hverandre. Ibn Ḥajar mente at beretningen var fremmed/enkeltberetning. Ibn Taymiyyah anså den som oppdiktet og ukorrekt.

^{II} Solaymān ibn Aḥmad ibn Ayyōb at-Ṭabarānī, *Al-Mo‘jam al-awsaṭ: Man ismoho ‘Abdān*, red. av Tāriq ibn ‘Awaḍillāh ibn Moḥammad og ‘Abd-ol-Moḥsin ibn Ibrāhīm al-Ḥosaynī (Kairo: Dār al-Ḥaramayn, 1995), 5:16#4546.

^{III} Solaymān ibn Aḥmad ibn Ayyōb at-Ṭabarānī, *Al-Mo‘jam al-kabīr: Mojāhid ‘an Ibn ‘Omar*, red. av Ḥamdī ‘Abd-ol-Majīd as-Salafī (Kairo: Maktabah Ibn Taymiyyah, uten dato), 12:406#13497.

Å besøke profeten ﷺ i Koranen og *ḥadīth*

Hellighets ﷺ grav. Al-Haytamī anmerket at Ibn Khozaymah gjenga beretningen i sin autentiske *ḥadīth*-samling, og at en gruppe *ḥadīth*-lærde autentiserte den slik som ‘Abd-ol-Ḥaqq og as-Sobkī. Det motstrider ikke det az-Zāhabī mente om at beretterkjedene av disse beretningene styrker hverandre til tross for at de er milde (svake). Al-Haytamī anmerket også at ordene «han har intet annet behov enn å besøke meg [...]» betyr å holde seg unna enhver intensjon som ikke inneholder det å besøke profeten ﷺ. Intensjonen bør inneholde det å trekke seg tilbake (الاعتكاف) i profetens ﷺ moské, å tilbe Gud mest mulig, å besøke følgesvennenes grav, og denne handlingen er foretrukket for den besøkende, og hans intensjon vil ikke stå i veien for at han oppnår profetens ﷺ forbønn og frelse. Det er lovlig å ha intensjon om å besøke profeten ﷺ i tillegg til det å oppnå nærhet til Gud ved å reise til profetens ﷺ moské og forrette tidebønn der. Videre anmerket han at en beretning omfatter det å besøke profeten ﷺ i det synlige livet og etter bortgangen som det samme, og besøket gjelder både menn og kvinner som kommer dit, om det er ifra et sted som ligger nær eller langt ifra. Abō Dāwōd inkluderte en beretning med autentisk beretterkjede: «Når enn en person framsier fredshilsenen til meg, vender Gud min sjel tilbake til meg slik at jeg svarer med å sende fredshilsen til ham.»^I Man bør fundere dypt over den store overlegenheten i at profeten ﷺ svarer med fredshilsenen til den som sender fredshilsen til Hans Hellighet ﷺ, for Hans Høyhet ﷺ lever i sin grav som alle andre profeter gjør, for det har kommet i en *marfō*^{II}-beretning: «Profeter lever i sin grav og forretter tidebønnen.»^{III} Det at den noble sjelen blir sendt tilbake, betyr at profeten ﷺ får kraften til å tale.^I

^I As-Sijistānī, *Sonan Abī Dāwōd: Bāb fiṣ-ṣalāh ‘alā an-Nabī ṣallā Allāho ‘alayhi wa sallam wa ziyārah qabrih*, 3:384#2041.

Al-Arnā’ōṭ klassifiserte beretterkjeden som akseptabel.

^{II} مرفوع – den beretningen hvis beretterkjede når helt opp til profeten ﷺ.

^{III} Aḥmad ibn ‘Alī ibn al-Mothannā al-Mauṣilī, *Mosnad Abī Ya ‘lá: Thābit al-Bonānī ‘an Anas*, red. av Ḥasan Salīm Asad (Damaskus: Dār al-Ma’mōn lit-torāth, 1984), 6:147#3425.

Asad klassifiserte beretterkjeden som autentisk.

As-Sobkīs undersøkelse av beretningen

As-Sobkī kommenterte beretningen om å besøke profeten ﷺ etter vår mester Ibn ‘Omar رضي الله عنه at Guds sendebud ﷺ sa: «Den som besøker min grav, for ham er min forbønn pålagt.» Det ble gjengitt av ad-Dāraqtñī, al-Bayhaqī og andre *ḥadīth*-lærde. Denne beretningen har mange beretterkjeder som den har blitt overlevert gjennom – det er mange forskjellige beretterkjeder som til slutt overleverer etter følgesvennen Ibn ‘Omar رضي الله عنه. Det som er problematisk med beretterkjedene, er at de omfatter Mosá ibn Hilāl al-‘Abdī, etter ‘Obaydillāh ibn ‘Omar, etter vår mester Ibn ‘Omar رضي الله عنه. På denne måten er alle beretterne og beretningene fram til Mosá ibn Hilāl al-‘Abdī pålitelige, mens når det gjelder Mosá ibn Hilāl al-‘Abdī, er det utsagn som vi må se på. Ibn ‘Adī satte sin lit til at det ikke var noe i veien med ham. Aḥmad ibn Ḥanbal og en gruppe *ḥadīth*-lærde gjenga etter ham. Det at Ibn Ḥanbal gjenga etter ham, er nok i seg selv til å bekrefte hans pålitelighet, for han gjenga ikke etter andre enn pålitelige folk. Det gjør det tydelig at denne beretningen i det minste kan klassifiseres som akseptabel. Ifølge az-Žahabī styrker dens svake beretterkjeder hverandre.^{II}

Dr. Ibn ‘Alawīs undersøkelse av beretningen

«Den som besøker min grav, for ham blir min forbønn pålagt.» Denne beretningen har blitt compilert av følgende *ḥadīth*-lærde i deres verk:

- Ad-Dāraqtñī^{III}

---

^I Aḥmad ibn Moḥammad ibn ‘Alī ibn Ḥajar al-Haytamī, *Hāshiyah Ibn Ḥajar al-Haytamī ‘alá sharḥ al-īdāḥ fī manāsik al-ḥajj lin-Nawawī* (Beirut: Dār al-ḥadīth liṭ-ṭibā‘ah wan-nashr wat-tauzī‘, uten dato), 488–489.

^{II} ‘Alī ibn ‘Abd-il-Kāfī as-Sobkī, *Shifā’ as-saqām fī ziyārah khayr al-anām*, red. av Hosayn Moḥammad ‘Alī Shokrī (Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 2008), 87–103.

^{III} ‘Alī ibn ‘Omar ibn Aḥmad ad-Dāraqtñī, *Sonan ad-Dāraqtñī: Bāb al-mawāqīt*, red. av Sho‘ayb ibn Moḥarram al-Arnā’ōt, Moḥammad Kāmil Qarah Balīlī og Ḥasan ‘Abd-ol-Mon‘im Shalabī (Beirut: Mo’assasah ar-risālah, 2004), 3:334#2695.

Al-Arnā’ōt, Balīlī og Shalabī viste til at Mōsá ibn Hilāl al-‘Abdī var en skriftlærd fra Basra. Abō Ḥātīm mente at han var ukjent og uvitende. Al-‘Oqaylī mente at hans beretninger ikke var støttet av andre. Ibn ‘Adī mente at det ikke var noe i veien med ham. Az-Žahabī mente han var rettsindig (pålitelig) med hensyn til *ḥadīth*, men han stilte seg kritisk til at han berettet denne beretningen med en kontinuerlig beretterkjede.

- ‘Iyād al-Yaḥṣobī^I
- Al-Ḥakīm at-Tirmizī^{II}
- Al-‘Oqaylī^{III}
- Ad-Daulābī^{IV}
- Al-Khafājī skrev i sin kommenterende gjennomgang av ash-Shifā: «Aẓ-Ẓahabī gjenga den og klassifiserte den som akseptabel.»^V

Det sistnevnte utsagnet er noe av det beste som har blitt nevnt om dette emnet. Men beretningen har blitt kritisert og ansett som mangelfull, basert på fire grunner:

1. Mōsá ibn Hilāl al-‘Abdī er i dens beretterkjede, og han er ukjent og uvitende, ifølge Abō Ḥātim.
2. Al-‘Oqaylī sa at hans beretninger ikke var støttet av andre.
3. Aẓ-Ẓahabī viste til at han ble kritisert for å være uvitende og ukjent.
4. Det er uenighet om hvem som gjenga etter al-‘Abdī – om det var ‘Obaydollāh ibn ‘Omar al-Moṣaghghar, som var pålitelig, eller ‘Abdollāh al-Mokabbar, som var svak.

1. Abō Ḥātims kritikk

Når det gjelder det Abō Ḥātim sa, er det verdt å vite at måten han brukte ordet «ukjent/uviten» på, var annerledes enn slik *ḥadīth*-terminologiens eksperter gjør det. Abō Ḥātim skal ha erklært flere autentiske berettere som det har blitt gjengitt etter i de to mest autentiske *ḥadīth*-samlingene, som ukjente berettere. As-Soyōfī nevnte at det var ni stykker av dem. Faktisk skal han også ha erklært noen følgesvenner, imamer blant deres elever og noen rettslærde som

---

^I ‘Iyād ibn Mōsá ibn ‘Iyād al-Yaḥṣobī, *Ash-Shifā bi-ta’rīf ḥoqōq al-Moṣtafá*, 2. utg. (Oman: Dār al-Fayḥā’, 1987), 2:195.

^{II} Moḥammad ibn ‘Alī ibn al-Ḥasan al-Ḥakīm at-Tirmizī, *Nawādir al-Oṣōl fī aḥādīth ar-rasōl ṣallā Allāho ‘alayhi wa sallam*, red. av ‘Abd-or-Raḥmān ‘Omayrah, 2. utg. (Beirut: Dār al-jīl, uten dato), 2:67.

^{III} Moḥammad ibn ‘Amr ibn Mōsá al-‘Oqaylī, *Aḍ-Ḍo‘afā’ al-kabīr* (Beirut: Dār al-makatabah al-‘ilmiyyah, 1984), 4:170#1744.

^{IV} Moḥammad ibn Aḥmad ibn Ḥammād ad-Daulābī, *Al-Koná wal-asmā’*, red. av Naẓar Moḥammad al-Fāryābī (Beirut: Dār Ibn Ḥazm, 2000), 2:846#1483.

^V Aḥmad ibn Moḥammad ibn ‘Omar al-Khafājī, *Nasīm ar-riyāḍ fī sharḥ shifā’ al-Qāḍī ‘Iyād*, red. av Moḥammad ‘Abd-ol-Qādir ‘Aṭā (Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 2001), 5:97.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

ukjente. Han erklærte blant annet våre mestre Midlāj ibn ‘Amr as-Solamī og Ziyād ibn Jāriyah ﷺ som ukjente, enda det har blitt tydeliggjort at Ziyād ibn Jāriyah ﷺ var en følgesvenn og berettet etter profeten ﷺ.^I Både Abō No‘aym al-Aṣbahānī og Ibn Abī ‘Āṣim al-Aṣbahānī nevnte ham, og det ble kommentert at Abō Ḥātim brukte betegnelsen «ukjent» for mange av følgesvennene.

Abō Ḥātim erklærte også Ṣāliḥ ibn Jobayr aṣ-Ṣodā‘ī Abō Moḥammad al-Azdī av følgesvennenes elever som «ukjent», men han var egentlig en pålitelig beretter.^{II}

As-Sakhāwī påpekte et interessant faktum, at selv om Abō Ḥātim karakteriserer en beretter som «ukjent», betyr ikke det at det bare er én person som gjenga etter ham. Han sa at Dāwōd ibn Yazīd ath-Thaqafī var ukjent, selv om det var en gruppe som gjenga etter ham. Det er derfor az-Žahabī kommenterte at dette utsagnet til Abō Ḥātim gjør det tydelig at en person kan være ukjent i hans øyne, men til tross for det er det pålitelige berettere som gjengir etter vedkommende.^{III}

Dette beviser at Abō Ḥātims kritikk ikke skader Mōsā ibn Hilāl al-‘Abdī, slik som den ikke skader berettere som det har blitt berettet etter i de to autentiske *ḥadīth*-samlingene.

2. Al-‘Oqaylīs kritikk

Med tanke på protesten basert på al-‘Oqaylīs utsagn om at beretningene etter Mōsā ibn Hilāl al-‘Abdī ikke er støttet av andre, bør man vite at az-Žahabī anklaget ham for å ha utført jobben uten rettferdighet og gudfryktighet. Årsaken til det er at al-‘Oqaylī i sin kritikk også inkluderte noen av læremesterne til al-Bokhārī, derfor stilte az-Žahabī seg svært kritisk til al-‘Oqaylīs dømmeevne. Az-Žahabī kommenterte om ‘Alī ibn ‘Abdillāh: «Al-‘Oqaylī har nevnt ham blant de svake, det er ondt det han har gjort. Ja, det er sant nok at han var noe lent mot Ibn Abī Rawwād og al-Jahmiyyah^{IV}, men

^I Aḥmad ibn ‘Alī ibn Ḥajar al-‘Asqalānī, *Tahzīb at-tahzīb* (Hyderabad: Maṭba‘ah dā‘irah al-ma‘ārif an-nizāmiyyah, 1908), 3:356.

^{II} Al-‘Asqalānī, *Tahzīb at-tahzīb*, 3:383–384.

^{III} Moḥammad ibn ‘Abd-ir-Raḥmān ibn Moḥammad as-Sakhāwī, *Fath al-moghūth*, red. av ‘Alī Ḥosayn ‘Alī (Kairo: Maktabah as-sonnah, 2003), 2:51.

^{IV} Panteistene (الجهمية): En sekt som er tilhenger av Jahm ibn Ṣafwān (696–746).

Deres religiøse og filosofiske oppfatning er at Gud er ett med alt det skapte, altså er

beretningene etter ham er korrekte – med Guds vilje.»^I

3. *Az-Zāhabīs* mening

De skriftlærde diskuterte om en pålitelig beretter kan bli erklært som uvitende eller ukjent person uten at hans svakhet har blitt bevist.

Az-Zāhabī var av det standpunkt at *Mōsā ibn Hilāl al-‘Abdī* var autorisert og kompetent i *ḥadīth*-faget, og dermed troverdig. *Aḥmad ibn Ḥanbal* gjenga etter ham.^{II}

4. Uenigheten om beretteren – var det ‘*Obaydollāh* eller ‘*Abdollāh*?

Uenigheten om beretteren er viktig å få med seg. For det strides om det var ‘*Obaydollāh al-‘Omarī*, den pålitelige, eller ‘*Abdollāh al-‘Omarī*, den svake. I utgangspunktet har beretningen blitt berettet gjennom begge. I beretningen gjengitt i *aṭ-Ṭabarānīs ḥadīth*-samling er ‘*Obaydollāh al-Moṣaghghar*, den pålitelige, i beretterkjeden. Mens i beretningen gjengitt etter *ad-Daulābī* er ‘*Abdollāh al-‘Omarī al-Mokabbar* i dens beretterkjede.

Hvis det nå bare skulle ha vært *al-Mokabbar*, er vi ikke enige med *Ibn Ḥajar* om at han er svak, for hans erklæring om at han er svak, er ikke korrekt. *Az-Zāhabī* priset ham ved å kalle ham *ḥadīth*-lærd, imam og sannferdig. Han ble født på tiden til våre mestre *Sahl ibn Sa‘d* og *Anas ibn Mālik* ﷺ. Han berettet blant annet etter *Nāfi‘*, *Sa‘īd al-Maqborī* og *az-Zohrī*. *Aḥmad ibn Ḥanbal* og *Yaḥyá ibn Ma‘īn* godkjente ham, men *Ibn Ḥanbal* kritiserte ham også for å legge til i beretterkjedene og gjengi det som var motstridende. *Al-Madīnī* og *an-Nasā‘ī* anså ham som svak. *Ibn Ḥibbān* viste til tre beretninger som han berettet med en uavbrutt beretterkjede som gikk helt til profeten

ﷺ.^{III}

Han og fins i alt som eksisterer. De deler synspunktet med deterministene med tanke på at mennesker er tvunget til å handle. De mener også at helvete ikke er et evigvarende sted.

^I *Mohammad ibn Ahmad ibn ‘Othmān az-Zāhabī, Mīzān al-i‘tidāl fī naqd ar-rijāl*, red. av ‘Alī Moḥammad al-Bajāwī (Beirut Dār al-ma‘rifah liṭ-ṭibā‘ah wan-nashr, 1963), 3:138.

^{II} *Az-Zāhabī, Mīzān al-i‘tidāl fī naqd ar-rijāl*, 4:226.

^{III} *Az-Zāhabī, Siyar a‘lām an-nobalā‘*, 7:339–341.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

As-Soyōfī utdypet at beretningen har blitt berettet gjennom flere beretterkjeder og overleveringer, og det var derfor az-Zahabī klassifiserte den som akseptabel.¹

Skriftlærde som an-Nawawī, aṭ-Ṭabarānī, Ibn ‘Asākir, ad-Dāraqoṭnī, al-Haythamī, as-Soyōfī, al-Manāwī, al-Khafājī og andre har nevnt beretningen blant det fortrinnlige og overlegne, og ikke inkludert den blant svake og oppdiktete beretninger.

Det er lovlig å reise til Medina for å besøke profeten ﷺ

Ingen av de som etterlever profetens ﷺ tradisjon, benekter at det er lovlig å besøke profetens ﷺ hellige grav. Det som gjenstår, er om det særskilt er lovlig å reise for å besøke profetens ﷺ hellige grav. Vi skal fordype oss i dette emnet ved å se hva de skriftlærde har sagt om det. I utgangspunktet burde ikke dette være et problem som må drøftes, men på grunn av at det har blitt angrepet fra alle kanter, ser vi oss nødt til å oppklare saken.

Det er ikke enkelt å forstå hvordan forbud om å reise knyttes til det å besøke profetens ﷺ hellige grav ved å kalle det en synd. Enda vanskeligere er det å forstå hvordan det kan forbindes med flerguderi og føre noen ut av islams fold. Meningsmotstanderne stemplet til å begynne med det å reise for å besøke profetens ﷺ hellige grav som flerguderi, etter hvert reduserte de det til en kjettersk handling, så fortsatte prosessen, og deres mening endret seg til at det ikke er en handling som loven befaler eller tillater. Vi priser Gud for at deres mening endrer seg litt etter litt.

Det å reise for å besøke profeten ﷺ

Dette besøket krever reise, for å nå besøksstedet må det foretas en reise. Det å reise for å oppnå nærhet er en form for tilbedelse og en form som krever fysisk anstrengelse og utholdenhet.

Det har blitt autentisert at profeten ﷺ pleide å besøke gravlundene al-Baqī‘ og den ved Oḥod. Hvis følgesvennenes grav ble besøkt av profeten ﷺ, bør vi forstå at profetens ﷺ hellige grav har

---

¹ ‘Abd-or-Raḥmān ibn Abī Bakr as-Soyōfī, *Manāhil aṣ-ṣafā fī takhrīj aḥādīth ash-shifā bi-ta’rīf ḥoqōq al-Moṣṭafā lil-qāḍī ‘Iyyād al-Mālikī*, red. av Samīr al-Qāḍī (Beirut: Mo’assasah al-kotob ath-thaqāfiyyah, 1988), 208.

Å besøke profeten ﷺ i Koranen og *ḥadīth*

mer rett til å bli besøkt. Profetens ﷺ besøk til følgesvennenes grav gjør det tydelig at det er tillatt å besøke en grav.

Både an-Nawawī^I og al-Bayhaqī^{II} brukte følgende beretning som et bevis på at det er lovlig å besøke profetens ﷺ hellige grav: «Når enn en person framsier fredshilsen til meg, vender Gud min sjel tilbake til meg slik at jeg framsier fredshilsen tilbake til den personen.»^{III}

Hva betyr egentlig «[...] vender Gud min sjel tilbake til meg [...]»? Det vil jo si at enhver som sender fredshilsen til profeten ﷺ, mottar et svar, for Hans Hellighet ﷺ har fått evnen til det. Sjelen forlater aldri profeten ﷺ, for profeters sjel forlater dem ikke etter deres bortgang. Den er konstant sendt tilbake til dem. Den forlater ikke kroppen, for det er forbudt for jorden å spise profetenes kropp. Men kroppen deres lever annerledes enn det en vanlig kropp gjør her på jorden. Koranen opplyser om de som besitter lavere grad enn profeter, at de lever: «Aldri ha i tankene at de som lider martyrdøden for Guds sak, er døde. Derimot lever de hos sin Herre – og blir forsynt.»^{IV} Hvis martyrenes liv bekreftes gjennom dette verset, bekrefter også det at det er fullt mulig at profetene og sendebudene kan leve og har blitt gitt evnen til både å tale og tenke. Hvis man også ser på det at sjelen blir vendt tilbake hver gang, kan man jo stille spørsmålet om hvor ofte fredshilsenen blir sendt til profeten ﷺ. Det er en sannhet at muslimer sender velsignelser og fredshilsener til sin elskede mester ﷺ hele tiden – 24 timer i døgnet. Hvis man av stahet skulle hevde at dette ikke blir gjort hele tiden av muslimene, må man bøye av for den uavbrutte handlingen utført av Gud og englene:

---

^I Yahyá ibn Sharaf an-Nawawī, *Al-Aẓkār*, red. av ‘Abd-ol-Qādir al-Arnā’ōṭ (Beirut: Dār al-fikr liṭ-ṭibā’ah wan-nashr wat-tauzī’, 1994), 115.

^{II} Al-Bayhaqī, *Sho‘ab al-īmān: Faḍl al-ḥajj wal-‘omrah*, 6:50#3859, *Bāb fī ta‘zīm an-Nabī ṣallā Allāho ‘alayhi wa sallam wa ijlālih*, 3:139#1479, 3:140#1481.

An-Nadwī og Ḥāmid har kritisert 6:50#3859 og 3:140#1481 for å ha verdiløse (تالف – *tālif*) beretterkjeder. Mens når det gjelder 3:139#1479, har de

klassifisert beretterkjeden som akseptabel. An-Nadwī og Ḥāmid viste også til at al-Albānī klassifiserte samme beretning som akseptabel.

^{III} As-Sijistānī, *Sonan Abī Dāwōd: Bāb fī aṣ-ṣalāh ‘alá an-Nabī ṣallā Allāho ‘alayhi wa sallam wa ziyārah qabrih*, 3:384#2041.

Al-Arnā’ōṭ klassifiserte beretterkjeden som akseptabel.

^{IV} Koranen 3:169.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

«Sannelig, Gud og alle englene Hans sender velsignelser over profeten. Å, dere som tror, send velsignelser over og fredshilsener til profeten i rikelig monn.»^I

Det å reise for å besøke profetens ﷺ moské

Det er også lovlig å reise til profetens ﷺ moské. Moskeen har den opphøyde rangen på grunn av sin tilknytning til profeten ﷺ og fordi den hellige graven befinner seg i den. Det er derfor profeten ﷺ sa: «Ridedyr (transportmidler) bør ikke tas i bruk for reise unntatt til tre moskeer: den Hellige moskeen, denne moskeen min og al-Aqṣá-moskeen.»^{II}

Funder nøye over ordene «denne moskeen min». Hans Høyhet ﷺ sa ikke «Moskeen i Medina». Det gjør det helt tydelig at den opphøyde rangen som moskeen har, er på grunn av dens tilknytning til profeten ﷺ. Beretningen er tydelig på at det er overlegent å reise til profetens ﷺ moské og forrette tidebønn der, oppnå velsignelser ved den hellige *raudah*^{III} ved å forrette bønn, be skuddbønner, resitere Koranen og ihukomme Gud der. Beretningen nevner ikke noen form for forbud eller motvilje mot det å reise for å besøke den hellige graven, noe de som ønsker å forby dette velsignede besøket, forsøker å erklære.

Vår mester Bilāls ﷺ reise for å besøke profeten ﷺ

Historikeren Ibn ‘Asākir gjenga en beretning med en god beretterkjede som går helt til vår mester Abō ad-Dardā’ ﷺ. Beretningen handler om at vår mester Bilāl ibn Rabāḥ ﷺ kom for å besøke profeten ﷺ etter å ha bosatt seg i Dāriyyā, det var etter at vår mester ‘Omar ﷺ erobret Jerusalem. Det ble gjengitt at vår mester Bilāl ﷺ så profeten ﷺ i en drøm. Hans Hellighet ﷺ sa: «Hva skal denne følelsesløse oppførselen bety, å, Bilāl? Har da ikke den tid

^I Koranen 33:56.

^{II} An-Nīsābōrī, *Al-Mosnad aṣ-ṣaḥīḥ: Bāb lā toshadd ar-riḥāl illā ilā thalāthah masājid*, 2:1014#511.

^{III} Hans Hellighets ﷺ *raudah* (الروضة) er området fra profetens ﷺ værelse til prekestolen – en hage av paradisetts hager.

kommet at du besøker meg?» Vår mester Bilāl رضي الله عنه våknet trist og bekymret. Han satte seg opp på ridedyret og satte kursen mot Medina. Da han kom til profetens صلى الله عليه وسلم hellige grav, begynte han å gråte ved den og gni ansiktet mot den hellige graven. Våre mestre al-Ḥasan og al-Ḥosayn رضي الله عنهما kom til ham, vår mester Bilāl رضي الله عنه omfavnet og kysset dem. De sa: «Vi ønsker å høre bønnekallet som du pleide å rope ut for Guds sendebud صلى الله عليه وسلم i moskeen.» Vår mester Bilāl رضي الله عنه gikk opp på taket til moskeen og stilte seg på den plassen der han pleide å stå. Da han ropte ut «Gud er størst!», skalv hele Medina. Da han ropte ut «Jeg bevitner at ingen er tilbedelsesverdig unntatt Gud!» ble skjelvet kraftigere. Da han ropte ut «Jeg bevitner at Moḥammad er Guds sendebud!» kom folk ut fra hjemmene sine og sa: «Guds sendebud صلى الله عليه وسلم har kommet!» Byen Medina gråt ikke noen gang så mye etter profetens صلى الله عليه وسلم bortgang som det ble sett at dens folk gråt den dagen.^I

As-Sobkī kommenterte at denne beretningen ble gjengitt av Abō Moḥammad ‘Abd-ol-Ghanī al-Maqdisī i *al-Kāmil*, og han utdypet at det var den eneste gangen vår mester Bilāl رضي الله عنه ropte ut bønnekallet etter profetens صلى الله عليه وسلم bortgang, fordi de andre følgesvennene ba ham gjøre det, men han fullførte ikke bønnekallet. Det sies også at han ropte ut bønnekallet for vår mester Abō Bakr رضي الله عنه under kalifperioden hans. Abō al-Ḥajjāj al-Mizzī nevnte også dette.^{II}

As-Sobkī la vekt på at beviset som deduseres fra dette, ikke bare beror på en drøm, men på handlingen til en følgesvenn, altså det å besøke profetens صلى الله عليه وسلم hellige grav. As-Sobkī påpekte at handlingen til vår mester Bilāl رضي الله عنه bekrefter trosoverbevisningen om at Satan ikke kan vise seg i profetens صلى الله عليه وسلم skikkelse i noens drøm, og at det synet ikke strider mot det man ser i våken tilstand.^{III}

Ibn ‘Abd-il-Hādī al-Maqdisī kritiserte denne begivenheten gjengitt av as-Sobkī. Ibn ‘Abd-il-Hādī al-Maqdisī var en elev av Ibn Taymiyyah, og han støttet naturligvis Ibn Taymiyyahs syn. Han var sterkt uenig i at denne gjengivelsen var sann. Han mente at

^I ‘Alī ibn al-Ḥasan ibn ‘Asākir ad-Dimashqī, *Tārīkh Dimashq*, red. av ‘Amr ibn Ghorāmāh al-‘Omrawī (Beirut: Dār al-fikr liṭ-ṭibā‘ah wan-nashr wat-tauzī‘, 1995), 7:136.

^{II} As-Sobkī, red. av Shokrī, *Shifā’ as-saqām fī ziyārah khayr al-anām*, 184.

^{III} As-Sobkī, red. av Shokrī, *Shifā’ as-saqām fī ziyārah khayr al-anām*, 188.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

gjengivelsen var en fremmed og avvist gjengivelse, og at dens beretterkjede var ukjent og inneholdt brudd. Han mente at Moḥammad ibn al-Fayḍ al-Ghassānī var alene om å gjengi den etter Ibrāhīm ibn Moḥammad ibn Solaymān ibn Bilāl. Ibrāhīm gjenga etter sin far (Moḥammad), som gjenga etter sin bestefar (Bilāl).

Ibrāhīm ibn Moḥammad er ikke kjent som en pålitelig beretter. Han er ukjent med hensyn til å bli overlevert eller berettet etter. Det er bare al-Fayḍ al-Ghassānī som har gjengitt denne gjengivelsen etter ham. Ibn ‘Abd-il-Hādī al-Maqdisī la også vekt på at mange *ḥadīth*-lærde fra andre steder kom til Damaskus på den tiden da Ibrāhīm ibn Moḥammad levde der, men ingen av dem gjenga noe etter ham. Hvis han hadde vært en kjent *ḥadīth*-lærd, ville disse *ḥadīth*-lærde ha gjengitt etter ham.

Ibn ‘Abd-il-Hādī al-Maqdisī fortsatte i sin granskning med at Ibrāhīm ibn Moḥammad var fra samme tid som Ibrāhīm ibn Hishām, og deres beretninger var like. Han mente at det var et velkjent faktum at Ibrāhīm ibn Hishām ble anklaget for å være en løgner som ikke kjente til beretninger, og beretningene hans kunne ikke brukes som et argument. Etter det går Ibn ‘Abd-il-Hādī al-Maqdisī ut fra at siden de *ḥadīth*-lærde som dro til Damaskus, valgte å ikke høre beretninger gjengitt av Ibrāhīm ibn Moḥammad eller gjengi etter ham, beviser det at hans tilstand var verre enn Ibrāhīm ibn Hishāms – for de møtte ham – ifølge dem.

Etter å ha kritisert beretterkjeden stilte han spørsmål til as-Sobkī om hvorfor han mente dens beretterkjede er god, og hvem som hadde påstått det før ham. Han lurte også på om noen hadde erklært Ibrāhīm ibn Moḥammad for pålitelig eller brukt beretninger etter ham som bevis.

Når det gjelder Ibrāhīms far Moḥammad ibn Solaymān ibn Bilāl, var han en skriftlærd som gjenga svært få beretninger, og han var ikke kjent, dermed var det ikke noe som nødvendiggjorde at hans beretninger kunne godtas. Al-Bokhārī nevnte ham i *At-Tāriḫ al-kabīr*. Mens Solaymān ibn Bilāls far var en ukjent person med få beretninger. Det er ikke kjent om det har blitt overlevert noe etter ham, og de *ḥadīth*-lærde har ikke klassifisert ham som pålitelig. Det er heller ikke kjent at han hørte beretninger etter Omm ad-Dardā’.

Ibn ‘Abd-il-Hādī al-Maqdisī konkluderte med at beretninger overlevert gjennom slike beretterkjeder ikke var til å stole på. Den

spesifikke beretningen som ble diskutert, var ikke bekreftet og heller ikke autentisk. Han mente at hvis den nå skulle være det, så ville den ha vært et bevis på å reise til byen Medina, der både profetens ﷺ moské er og den hellige graven er, for beretningen gir ikke uttrykk for at det bare var den hellige graven som var målet til vår mester Bilāl ^I ﷺ.

Vi ser at til tross for as-Sobkī's detaljerte gjennomgang av beretterkjeden har noen skriftlærde valgt å kritisere denne beretningen. Men Shokrī viste til et interessant funn i redaksjonen av *Shifā' as-saqām fī ziyārah khayr al-anām*, at en annen elev av Ibn Taymiyyah – nemlig Ibn Kathīr – gjenga at vår mester Bilāl ^{II} ﷺ reiste til Medina. Der ropte han ut bønnekallet, og folk gråt heftig. Shokrī mente at dette bekrefter at Ibn Kathīr godtok denne gjengivelsen. ^{III}

Al-Kīrānawī diskuterte denne gjengivelsen i verket *Fawā'id fī 'olōm al-fiqh*. Han skrev at as-Sobkī godkjente dens beretterkjede og brukte det som bevis. Men han nevnte at det var skriftlærde som anså gjengivelsen som oppdiktet. Blant dem var as-Soyōṭī ^{IV} og al-Qārī ^V.

Al-Kīrānawī fortsatte med å forklare at de as-Sobkī har referert til, styrker hans godkjennelse av beretningen. I tillegg viste han til at ash-Shaukānī godkjente også dens beretterkjede. ^{VI} Az-Žahabī klassifiserte ikke denne beretningen som oppdiktet. Han kommenterte kun om det å være ukjent og uvitende, og at Moḥammad ibn al-Fayḍ al-Ghassānī gjenga etter ham. ^{VII} Al-Kīrānawī mente at med «ukjent/uviten» menes det *jahālah al-ḥāl* (جهالة الحال) ^{VIII}, og ikke

^I Moḥammad ibn Aḥmad ibn 'Abd-il-Hādī al-Maqdisī, *Aṣ-Ṣārim al-monkī fī ar-radd 'alā as-Sobkī* (Beirut: Dār al-kotob al-'ilmiyyah, 1985), 230–233.

^{II} Ad-Dimashqī, *Al-bidāyah wan-nihāyah*, 7:117.

^{III} As-Sobkī, red. av Shokrī, *Shifā' as-saqām fī ziyārah khayr al-anām*, 186.

^{IV} 'Abd-or-Raḥmān ibn Abī Bakr as-Soyōṭī, *Az-Ziyādāt 'alā al-mauḍū'āt*, red. Rāmiz Khālīd Ḥāj Ḥasan (Riyadh: Maktabah al-ma'ārif lin-nashr wat-tauzī', 2010), 1:406.

^V 'Alī ibn Solṭān Moḥammad al-Harawī al-Qārī, *Al-Asrār al-marfō'ah fī al-akhbār al-mauḍū'ah*, red. av Moḥammad ibn Loṭfī aṣ-Ṣabbāgh, 2. utg. (Beirut: Al-Maktab al-islāmī, 1986), 1:413.

^{VI} Moḥammad ibn 'Alī ibn Moḥammad ash-Shaukānī, *Nayl al-Auṭār sharḥ montaḳā al-akhbār*, red. av 'Iṣām-od-dīn aṣ-Ṣabābaṭī (Kairo: Dār al-ḥadīth, 1993), 5:114.

^{VII} Az-Žahabī, *Mīzān al-i'tidāl fī naqd ar-rijāl*, 1:64.

^{VIII} Det er når en beretter har to eller flere som beretter etter vedkommende, men de *ḥadīth*-lærde har ikke erklært ham som pålitelig. Tilsynelatende er beretterens

jahālah al-‘ayn (جهالة العين)^I. For *jahālah al-‘ayn* forsvinner når man ser at Moḥammad ibn al-Fayḍ al-Ghassānī gjenga etter ham, for han var av de fremste *ḥadīth*-lærde på sin tid, for folk som Aḥmad ibn ‘Adī, Abō Aḥmad al-Ḥākīm og Abō Bakr ibn al-Moqri’ kjente til ham ved teknonymet^{II} «Abō Ishāq (Ishāqs far)». Han døde i år 232 etter *hijrah*. Når en beretters navn, teknonym, fars og bestefars navn og dato for død er kjent, kan ikke vedkommende falle under kategorien *jahālah al-‘ayn*. Beretteren er *mastōr* (المستور – den hvis status er ukjent) bare når én blant de *ḥadīth*-lærde erklærer vedkommende for å være pålitelig, eller om han skulle være *mobham* (المبهم – uklar), men hvis den beretterkjeden blir autentisert som vedkommende er nevnt i, eller godkjent eller ansett som akseptabel, da er vedkommende pålitelig hos de *ḥadīth*-lærde. Al-Kīrānawī argumenterte for at as-Sobkī ikke godtok noen beretterkjede uten å ha gransket dens berettere én etter én.

Al-Kīrānawī var ikke enig med Ibn Ḥajar al-‘Asqalānī, for han erklærte at beretningen var oppdiktet, basert på det han selv var lent mot. Al-Kīrānawī stilte seg kritisk til at al-‘Asqalānī ikke påpekte hva som gjorde at det var oppdiktet, og heller ikke anklagde noen av beretterne.^{III}

Vi ser at de skriftlærde er uenige om denne saken. Ibn ‘Abd-il-Hādī al-Maqdisī har kritisert den ved å framlegge de skriftlærde som ikke godtok denne beretningen, mens al-Kīrānawī forsvarte beretningen ved å framlegge standpunktet til de som har godtatt denne beretningen. Ibn ‘Abd-il-Hādī al-Maqdisī innblandet noen antakelser for å forsterke sitt argument, og på den andre siden forsvarte al-Kīrānawī den ved å forholde seg til *ḥadīth*-fagets prinsipper. I alle fall

---

pålitelighet tydelig, men det er ikke noe som er kjent om vedkommendes pålitelighet og status.

^I Det er når en beretter har kun én som har berettet etter vedkommende. Denne beretteren er bare kjent gjennom den ene som har gjengitt etter ham. En slik beretter er ikke anerkjent av de *ḥadīth*-lærde. Det vil også si at det heller ikke finnes noen form for redegjørelse om en slik beretter.

^{II} Teknonym (كنية – *konyah*) er et beskrivende tillegg. Det vil si et navn / en tittel gitt til en voksen, avledet av navnet til vedkommendes eldste barn.

^{III} Ḥabīb Aḥmad al-Kīrānawī, *Fawā'id fī 'olōm al-fiqh*, 3. utg. (Karachi: Idārah al-Qor'ān, 1993), 2:311–313.

Å besøke profeten ﷺ i Koranen og *ḥadīth*

ser vi at as-Sobkīs godkjennelse av denne beretningen ikke er basert på løgn. Majoriteten blant muslimene har alltid godtatt denne beretningen og handlet på grunnlag av den. Det mest interessante er at dette ikke er den eneste beretningen som oppmuntrer til det å reise for å besøke profetens ﷺ by, moské og hellige grav.

De skriftlærde er uenige om hva som er mest overlegent for den som utfører pilegrimsreisen: å innlede pilegrimsreisen med å besøke Medina eller Mekka. Det er skriftlærde blant *tābi'ōn* som har ansett det å innlede med å besøke Medina som mest overlegent. Blant disse skriftlærde fra *tābi'ōn*, er 'Alqamah, al-Aswad og 'Amr ibn Maymōn.

Ifølge Abō al-Layth as-Samarqandī etter al-Ḥasan ibn Ziyād, etter Abō Ḥanīfah er det best for en pilegrim å innlede med Mekka, og etter å ha fullført alle ritualene bør vedkommende dra til Medina, selv om det å innlede med Medina er tillatt.¹

---

¹ Al-Haytamī, *Ḥāshiyah Ibn Ḥajar al-Haytamī 'alā sharḥ al-īdāh fī manāsik al-ḥajj lin-Nawawī*, 488.

De skriftlærde om å reise for å besøke profeten ﷺ

I denne delen vil vi presentere noen skriftlærdes meninger om det å reise for å besøke profeten ﷺ.

Mālik ibn Anas al-Madanī

Denne imamens respekt for og kjærlighet til profeten ﷺ og Hans Hellighets ﷺ by er ingen hemmelighet. Det er velkjent at han ikke pleide å ri i Medina. Han sa: «Jeg føler meg sjenert overfor Gud ved det å ri i Medina, for Guds sendebuds ﷺ kropp befinner seg i Medina.»^I Hvis profeten ﷺ ble nevnt for ham, forandret ansiktsfargen hans seg, og han bøyde seg i respekt. Et annet tilfelle er den gang Mālik ibn Anas ba kalif Abō Ja‘far al-Manšōr om å være vendt mot profetens ﷺ hellige grav når han skulle be. Han sa til ham: «Sannelig, Hans Høyhet ﷺ er din forbeder, og din far Adams forbeder.»^{II}

Enkelte har forsøkt å referere til Mālik ibn Anas, at han mislikte at noen besøkte profetens ﷺ grav. Enda denne imamen er den som har tent kjærlighetens flamme i millioner av hjerter. Men denne påstanden er mangel på kunnskap og en løgn diktet opp om ham. Hans standpunkt var det at man ikke skulle sammenligne profeten ﷺ med andre mennesker, og at man ikke kom for å besøke den hellige graven, men derimot profeten ﷺ. Det at han mislikte at noen sa at jeg skal besøke profetens ﷺ grav, er som at han mislikte at noen sa *ayyām at-tashrīq* (أيام التشريق)^{III}, han foretrakk *al-ayyām al-ma‘dōdāt* (الأيام المعدودات). Han mislikte at det ble sagt *al-‘atamah* (العتمة)^{IV}, og foretrakk heller *al-‘ishā’ al-akhīrah* (العشاء الأخيرة). Han

^I ‘Iyād ibn Mōsā ibn ‘Iyād al-Yahšobī, *Tartīb al-madārik wa taqrīb al-masālik li-ma‘rifah a‘lām mazhab Mālik*, red. av Moḥammad ibn Tāwīt at-Tanjī, ‘Abd-ol-Qādir aš-Šahrāwī, Moḥammad ibn Sharīfah og Sa‘īd Aḥmad A‘rāb (Rabat: Wizārah al-auqāf wash-sho‘ōn al-islāmiyyah, 1983), 2:102.

^{II} Al-Yahšobī, *Ash-Shifā bi-ta‘rīf hoqōq al-Moḥṣafā*, 2:92.

^{III} Det er den 11.–13. i den 12. islamske måneden (zōl-ḥijjah).

^{IV} Det tolkes som mørke i den første delen av natten etter at halvllyset etter

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

mislikte at det skulle bli sagt *ṭawāf az-ziyārah* (طواف الزيارة)^I, og foretrakk *ṭawāf al-ifāḍah* (طواف الإفاضة).

‘Iyād al-Yaḥṣobī utdypet at han mislikte og forbød å si at man skulle besøke den hellige graven, fordi besøket ble knyttet til graven. Derfor mente Mālik ibn Anas at det var mer korrekt og bedre å si at man skulle besøke profeten ﷺ. Denne tolkningen baserte han på profetens ﷺ ord: «Å, Gud, gjør ikke min grav til en avgudsstatue som tilbes. Guds vrede flammet mot det folk som gjorde sine profeters grav til et bedested.» Slik vernet han besøket fra å bli knyttet til graven og forhindre at den skulle sammenlignes med handlingen til de gruppene som det vises til i beretningen.^{II}

As-Sobkī belyste dette ytterligere ved å referere til ‘Abd-ol-Ḥaqq aṣ-Ṣaqaḷī, som gjenga etter Abō ‘Imrān al-Mālikī at grunnen til at han mislikte at det ble sagt at man skal besøke profetens ﷺ hellige grav, var at et vanlig besøk er noe man kan utføre hvis man vil, eller la være, mens det å besøke profetens ﷺ hellige grav er obligatorisk – det vil si *sonnah*, som er obligatorisk. Derfor er det viktig å ikke snakke om dette besøket slik som man ellers snakker om besøk som er frivillige.^{III}

‘Iyād ibn Mōsá al-Yaḥṣobī

I det biografiske verket *Ash-Shifā* skrev al-Qāḍī ‘Iyād ibn Mōsá al-Yaḥṣobī om at det å besøke profeten ﷺ er en praksis som muslimene har bevart og ivaretatt, og at de er samlet om den. Det er en overlegen handling som det oppmuntres til å utføre. Al-Yaḥṣobī nevnte flere beretninger som oppmuntret til denne velsignede handlingen:

«Det berettes etter Ibn ‘Omar ﷺ at han berettet: 'Profeten ﷺ

---

solnedgang (skumring) forsvinner. Det er tiden for aftentidebønnen (صلاة العشاء).

^I Det er en av søylene til pilegrimsferden. Den utføres etter at man har stanset på sletten ‘Arafāt – på ‘īd-dagen eller etter det.

^{II} Al-Yaḥṣobī, *Ash-Shifā bi-ta’rīf ḥoqōq al-Moṣṭafá*, 2:196–197.

^{III} ‘Alī ibn ‘Abd-il-Kāfī as-Sobkī, *Shifā’ as-saqām fī ziyārah khayr al-anām*, red. av Moḥammad Riḍā al-Ḥosaynī al-Jalālī, 4. utg. (Hyderabad: Dā’irah al-ma‘ārif al-‘othmāniyyah, 1998), 170–171.

De skriftlærde om å reise for å besøke profeten ﷺ

sa: «Den som besøker min grav, for ham vil min forbønn være pålagt.»^I

«Det berettes etter Anas ibn Mālik رضي الله عنه at han berettet: 'Guds sendebud ﷺ sa: «Den som besøker meg i Medina i håp om å oppnå velsignelse, vil være meg nær, og jeg vil være hans forbeder på oppstandelsens dag.»^{II}

«Den som besøker meg etter min bortgang, vil det være som om vedkommende besøker meg i det synlige livet. [...]»^{III}

Mālik mislikte at det ble sagt: «Vi besøkte profetens ﷺ grav.»

Det er uenighet om dette utsagnets betydning. Det tolkes som at dette begrepet er mislikt på grunn av profetens ﷺ ord: «Gud forbannet de som besøkte gravene.» Men følgende ord tilbakeviser det: «Jeg forbød dere å besøke gravene, men nå kan dere besøke dem!» Og profetens ﷺ ord: «Den som besøker min grav [...]» Det frigjør begrepet «å besøke».

Det tolkes også slik, for det sies at den som besøker, er bedre enn den som blir besøkt, men det kan heller ikke brukes som et argument, for enhver som besøker, blir ikke beskrevet slik, og heller ikke gjelder det generelt sett. Det har blitt gjengitt i beretningen om paradiset folk at de vil få besøke sin Herre, og ordet har ikke blitt nektet med hensyn til Gud.

Etter å ha diskutert dette framla al-Yaḥṣobī Mālikī-skriftlærdes standpunkt om at det alltid har vært en praksis av den som foretar pilegrimsferden, å besøke Medina med intensjon om å forrette tidebønn i Guds sendebuds ﷺ moské, oppnå velsignelse ved å se Hans Høyhets ﷺ *raudah*, prekestol, grav, sittestedet, de stedene Hans Høyhets ﷺ hellige hender berørte, de stedene der de hellige

^I Al-Bayhaqī, *Sho'ab al-īmān: Faḍl al-ḥajj wal-'omrah*, 6:51#3862.

^{II} Al-Bayhaqī, *Sho'ab al-īmān: Faḍl al-ḥajj wal-'omrah*, 6:50–51#3861.

An-Nadwī og Ḥāmid klassifiserte beretningens beretterkjede som svak.

^{III} Al-Bayhaqī, *Sho'ab al-īmān: Faḍl al-ḥajj wal-'omrah*, 6:46–47#3855.

An-Nadwī og Ḥāmid klassifiserte beretterne i beretterkjeden som pålitelige, men at en beretter var ikke nevnt ved navn i beretterkjeden.

Ibn Kathīr ad-Dimashqī gjenga beretningen og mente at den hadde blitt overlevert gjennom autentiske beretterkjeder. Ismā'īl ibn 'Omar ibn Kathīr ad-Dimashqī, *Mosnad al-Fārōq amīr al-mo'minīn Abī Ḥafṣ 'Omar ibn al-Khaṭṭāb*, red. av 'Abd-ol-Mo'ṭī Qal'ajī (Mansura: Dār al-wafā' liṭ-ṭibā'ah wan-nashr wat-tauzī', 1991), 1:328.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

føttene trådte, den søylen som Hans Nåde ﷺ lente seg til, der engelen Gabriel ﷺ kom med åpenbaringer til Hans Hellighet ﷺ, de som bor i eller besøker byen, følgesvennene og de skriftlærde (der de bodde eller er begravd), og oppnå formaning (forfriske og styrke sin tro) ved alt dette.^I

Al-Yaḥṣobī nevnte at det ble gjengitt av noen av de skriftlærde at de så følgesvennen Anas ibn Mālik ﷺ komme til profetens ﷺ hellige grav og stå der og heve hendene, så man trodde at han skulle forrette en bønn, men han framsa fredshilsenen til profeten ﷺ, og så gikk han.

I gjengivelsen etter Ibn Wahb sa Mālik at når man framsier fredshilsenen til profeten ﷺ og ber en skuddbønn, skal man stå med ansiktet vendt mot den hellige graven, og ikke i bønneretningen (mot Mekka), man skal gå nær og framsi fredshilsenen, men ikke røre graven med hånden. Det finnes også en annen oppfatning med referanse til Mālik i *Al-Mabsōṭ* om at man ikke skal stå ved profetens ﷺ hellige grav og be en skuddbønn, men heller framsi fredshilsenen og gå videre.

Māliks læremester Nāfi' gjenga at Ibn 'Omar ﷺ pleide å framsi fredshilsenen ved den hellige graven, og at han så ham komme til den hellige graven 100 ganger eller mer og si: «Fred være med profeten – måtte Guds velsignelser og fred være med Hans Hellighet – fred være med Abō Bakr og fred være med min far ('Omar).» Etter det gikk han. Det ble sett at Ibn 'Omar ﷺ la hånden på sittestedet til profeten ﷺ på prekestolen, og etter det strøk han hånden over ansiktet.^{II}

Ibn al-Qāsim sa at han så at når folk i Medina gikk ut av byen eller kom til byen, gikk de til den hellige graven og framsa fredshilsenen. Al-Bājī forklarte at det er en forskjell mellom Medinas beboere og de tilreisende, for de tilreisende kommer med intensjon om å besøke byen på grunn av den hellige graven og framsi fredshilsenen, mens de som bor der, er fra området og har ikke den samme intensjonen.^{III}

^I Al-Yaḥṣobī, *Ash-Shifā bi-ta'rīf hoqōq al-Moṣṭafá*, 2:195–197.

^{II} Al-Yaḥṣobī, *Ash-Shifā bi-ta'rīf hoqōq al-Moṣṭafá*, 2:198–200.

^{III} Al-Yaḥṣobī, *Ash-Shifā bi-ta'rīf hoqōq al-Moṣṭafá*, 2:205–206.

Moḥammad ibn Abī Bakr ibn Qayyim al-Jauziyyah

Ibn Qayyim al-Jauziyyah priser dette velsignede besøket i diktet *Al-Qaṣīdah an-nōniyyah*:

Idet vi kommer fram til profetens ﷺ moské, vil vi be to bønneenheter til Gud for å vise moskeen respekt.

Vi vil forrette dem med alle bønnens krav og fullstendig underdanighet og ha hjertet til stede som de åndelig fullkomne har.

Etter det vil vi gå for å besøke den hellige graven om vi så måtte ha trådt med øyelokkene.

Vi vil stå nær graven som lydige i all ydmykhet innvendig og utvendig.

Som om det var en levende som taler i graven, skal vi stå rett oppreist med bøyd hode. [...]

Den som eier kunnskap og har tro, framsier fredshilsenen og kommer med fredshilsenen i ærefrykt og høyaktelse.

Stemmene heves ikke rundt Hans Høyhets ﷺ mausoleum, men vi vil aldri knele med ansiktet ned for profeten ﷺ.^I [...]

Disse to besøkene^{II} er av de beste handlingene som vil veie i skålvekten på dommens dag.^{III}

Aḥmad ibn Moḥammad ibn ‘Alī ibn Ḥajar al-Haytamī

Denne Shāfi‘ī-skriftlærde skrev et verk (*Al-Jauhar al-monazzam fī ziyārah al-qabr ash-sharīf an-nabawī al-mokarram*) der han diskuterte dette besøkets overlegenhet og status. Han mente at dette besøket er bevist lovlig gjennom islams fire hovedkilder: Koranen, *ḥadīth*, konsensus og analogi-slutninger.

1. Koranen slår fast: «Hvis de gjør sin sjel ondt og kommer til deg og ber Gud om tilgivelse, og sendebudet ber om tilgivelse for dem, vil de oppleve Gud som mest benådende, evig

---

^I For det er en handling som kun utføres for Herren Gud.

^{II} Å besøke Mekka for å utføre pilegrimsferden og Medina for å besøke profeten ﷺ.

^{III} Moḥammad ibn Abī Bakr ibn Qayyim al-Jauziyyah, *Al-Qaṣīdah an-nōniyyah* (uten sted, utgiver og dato), 181.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

nåderik.»^I Han framla dette verset som et bevis på at profetens ﷺ tilhengere oppfordres til å komme til Hans Hellighet ﷺ og be Gud om tilgivelse og at Hans Høyhet ﷺ også skal be om tilgivelse for dem, og dette er noe som ikke skal ta slutt etter profetens ﷺ bortgang.

Når det gjelder det at profeten ﷺ ber om tilgivelse fra Gud, omfatter det alle troende, og de oppnår tilgivelse ved det, slik som Herrens ord lyder: «Be om at Gud skal bevare deg mot synd og be om tilgivelse for de troende menn og kvinner. [...]»^{II}

Det førstnevnte verset (4:64) forklares som at det ikke er begrenset til Hans Hellighets ﷺ synlige liv, men faktisk også gjelder etter Hans Hellighets ﷺ bortgang. Derfor gjelder det for den som ønsker frelse og tilgivelse, å komme til profeten ﷺ og be om tilgivelse fra Gud ved å erkjenne sine synder, og profeten ﷺ vil der og da gå i forbønn for den personen.

2. *Ḥadīth*, det er mange beretninger som diskuterer dette emnet, og dem har vi sett på tidligere.
3. Konsensus om denne saken er mer eller mindre enstemmig, de skriftlærde er ikke uenige om det er tillatt eller ulovlig, men om det er obligatorisk eller foretrukket. De fleste av både de tidligere og senere skriftlærde mener at det er foretrukket. Hvis man ser på det å reise for å besøke profetens ﷺ hellige grav med kun den intensjonen uten å ha intensjon om å trekke seg tilbake i profetens ﷺ moské for å utføre *i'tikāf* (الاعتكاف)^{III} eller forrette tidebønn der, er denne handlingen fortsatt en av de viktigste måtene å oppnå Herrens nærhet på. Derfor mente de Hanafī-skriftlærde at dette besøket er svært nær graden av å være obligatorisk. Noen av de Mālikī-

---

^I Koranen 4:64.

^{II} Koranen 47:19.

^{III} Det betyr å bli værende et sted. Det er når man pålegger seg å bli værende et sted. Ifølge islamsk terminologi kjenner vi til dette som det å trekke seg tilbake i en moské eller i sitt hjem for å tilbe Gud. Dette gjøres særskilt de ti siste nettene i ramadan.

De skriftlærde om å reise for å besøke profeten ﷺ

skriftlærde stod for at dette besøket faktisk er obligatorisk, mens andre mente at det er *sonnah* som er obligatorisk.

4. Analogiske slutninger viser til profetens ﷺ ord om at det tidligere var forbudt, men nå er tillatt å besøke gravene. I dette tilfellet er det viktigere å forstå at Hans Høyhets ﷺ hellige grav har større rett til å bli besøkt enn de andre gravene. Det er også bevist at Hans Hellighet ﷺ pleide å besøke al-Baqī'-gravlunden og gravlunden der Oḥod-martyrene er begravd. Profetens ﷺ grav har også mer rett til å bli besøkt enn disse gravene. Det er viktig å forstå at å besøke profetens ﷺ hellige grav er for å vise respekt og oppnå velsignelse og nåde ved den.

Al-Haytamī konkluderte med å si at beretningene vedrørende det å besøke profeten ﷺ er sanne og tydelige. De presiserer at denne handlingen er foretrukket og likt, og til og med enda mer. De legger stor vekt på å besøke profeten ﷺ både under det synlige livet og etter bortgangen både for menn og kvinner, fra nær og fjern.^I

Moḥammad ibn Aḥmad ibn 'Othmān az-Žahabī

Det gjengis etter Ḥasan ibn Ḥasan ibn 'Alī at han så en mann stå ved værelset der profetens ﷺ hellige grav er, og be for og sende velsignelser over Hans Høyhet ﷺ. Ḥasan sa til ham: «Ikke gjør det! For Guds sendebud ﷺ sa: 'Gjør ikke mitt hus^{II} til et høytidssted, og gjør ikke hjemmene deres til grav. Send velsignelser over meg hvor enn dere er, for velsignelsene deres når i sannhet meg.'»^{III} Denne

---

^I Aḥmad ibn Moḥammad ibn 'Alī ibn Ḥajar al-Haytamī, *Al-Jauhar al-monazzam fī ziyārah al-qabr ash-sharīf an-nabawī al-mokarram*, red. av Moḥammad Zaynhom Moḥammad 'Azab (Kairo: Maktabah madbōlī, 2000), 17–38.

^{II} Dette er ordene az-Žahabī har gjengitt, men de kjente ordene er «Gjør ikke min grav til et høytidssted [...]».

^{III} As-Sijistānī, *Sonan Abī Dāwōd: Bāb fiṣ-ṣalāh 'alā an-Nabī ṣallā Allāho 'alayhi wa sallam wa ziyārah qabrih*, 3:384#2042.

Al-Arnā'ōṭ klassifiserte beretningen som autentisk basert på andre overleveringer.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

gjengivelsen er *morsal*^I.

Az-Zahabī forklarte at det Ḥasan gjorde her, var å vise vei ved sin sakkyndige uttalelse. For den som står ydmykt ved værelset som en som framsier fredshilsener til og sender velsignelser over profeten ﷺ, er i en velsignet tilstand.

Han fortsatte med å klarlegge at det er det beste besøket som finnes, og den vakreste måten å uttrykke sin ydmykhet og kjærlighet på. Den som besøker profeten ﷺ, får belønning for både å besøke og sende velsignelser, mens den som sender velsignelser fra et annet sted, bare får belønning for å sende velsignelser. Den som sender én velsignelse over profeten ﷺ, sender Gud 10 velsignelser over. Men den som besøker profeten ﷺ, sender Gud uttallige velsignelser over. Den som ikke overholder besøkets etikette eller kneler med ansiktet ned ved den hellige graven, eller gjør noe annet som loven ikke tillater, har gjort både noe godt og ondt. Godt ved å besøke, men ondt ved å gjøre ting som loven ikke tillater. Men vedkommende må læres med mildhet og snillhet. For Gud er Den som tilgir alt og er evig Nåderik. En muslim opplever ikke det å bli fra seg, å hulke, kysse veggene og gråte heftig, med mindre han er forelsket i Gud og sendebudet ﷺ Hans. Denne kjærligheten er bevist, og den kjærligheten er det som skiller mellom paradiset og ildens folk. Å besøke profetens ﷺ hellige grav er den beste nærheten. Å reise for å besøke profetens og Guds hjertevenners grav er tillatt, ifølge az-Zahabī. Han mener at hvis man skulle ha godtatt at det ikke er tillatt, faller fortsatt profetens ﷺ hellige grav under tillatelsens ord: «(Til) denne moskeen min [...]», for man når ikke profetens ﷺ værelse uten å gå inn i profetens ﷺ moské. Man begynner med å be to bønneenheter til Gud for å vise moskeen respekt, så viser man respekt til moskeens mester ﷺ ved å framsi fredshilsener og sende velsignelser. Az-Zahabī avsluttet med en bønn: «Måtte Gud forære oss og dere (alle troende) dette besøket – amen!»^{II}

---

^I *Morsal* (مرسل): En beretning som mangler et ledd (beretter) i enden av beretningen. Det vil si at en beretter hopper over en *tābi'ī* eller en følgesvenn, og beretter direkte etter profeten ﷺ.

^{II} Az-Zahabī, *Siyar a'lām an-nobalā'*, 4:484–485.

Moḥammad ibn Yōsof al-Kirmānī

Han diskuterte den beretningen som opplyser at man bare skal reise til tre moskeer. Han mente at *al-istithnā*’ i den beretningen er *mofarragh* (مفرغ – tom (ufullstendig))^I. Hvis man sier at talen implisitt refererer til et hvilket som helst sted, vil det bli forstått slik at det ikke er tillatt å reise til noe annet sted enn det som har blitt nevnt i leddet som har blitt utelukket (المستثنى). For det leddet som det utelukkes fra (المستثنى منه) i *mofarragh*, må referere implisitt til det som er mer generelt enn vanlig. Betydningen som omfatter det som er mer generelt enn vanlig, er det som passer seg for leddet som har blitt utelukket (المستثنى), med hensyn til både form og beskrivelse. Et eksempel er når man sier: «Jeg så ikke noen unntatt Zayd.» Det som er implisitt (underforstått) her, er: «Jeg så ikke noen mann eller person utenom Zayd.» Betydningen kan ikke være: «Jeg så ikke noen som helst ting eller dyr utenom Zayd.» Al-Kirmānīs diskusjon gjør det innlysende at man må tolke og forstå basert på en kontekst. Derfor er det viktig å forstå det som implisitt refereres til i «Ridedyr (transportmidler) bør ikke tas i bruk for reise unntatt til tre moskeer [...]», på samme måte. På tiden til al-Kirmānī var det mange debatter i Levanten som fant sted på grunn av problemstillingen basert på dette emnet. Det ble også skrevet mange bøker.^{II}

Aḥmad ibn ‘Alī ibn Ḥajar al-‘Asqalānī

Al-‘Asqalānī kommenterte også beretningen «Ridedyr (transportmidler) bør ikke tas i bruk [...]» i sin eksegese av al-Bokhārīs *aṣ-Ṣaḥīḥ*, ved å referere til al-Kirmānīs kommentar. Al-‘Asqalānī var av den oppfatning at det al-Kirmānī definerte, viste til

---

^I *Al-istithnā*’ *al-mofarragh* (الاستثناء المفرغ) er en utelukkelse som bare nevner utelukkelsen, og ikke det som er utelukket. Hvis det leddet som det utelukkes fra (المستثنى منه) er nevnt, kaller vi det *al-istithnā*’ *at-tām* (الاستثناء التام – den fullstendige utelukkelsen). Men hvis det leddet ikke er nevnt, er det *mofarragh*. En setning relatert til *al-istithnā*’ *al-mofarragh* er alltid negativ, nektende eller spørrende.

^{II} Moḥammad ibn Yōsof al-Kirmānī, *Al-Kawākib ad-darārī fī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, red. av Moḥammad ‘Abd-ol-Laṭīf, 2. utg. (Beirut: Dār iḥyā’ at-torāth al-‘arabī, 1981), 7:12–13.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

as-Sobkīs og andres tilbakevisning av Ibn Taymiyyahs standpunkt. Al-‘Asqalānī fortsatte med å kommentere at meningsmotstanderne til Ibn Taymiyyah hadde sterkere argumenter enn ham, og de var sterkere enn ham når det gjaldt debatten om å forby besøket til den hellige graven. Al-‘Asqalānī var også enig i å forkaste dette standpunktet til Ibn Taymiyyah. Ifølge ham var det noe av det mest avskyelige som hadde blitt gjengitt etter Ibn Taymiyyah. For loven er tydelig om den saken og tillater det å besøke profetens ﷺ hellige grav. Etter det henviste han til forklaringen vedrørende Mālīks standpunkt, at det var av respekt å mislike ordene «Jeg har besøkt profetens ﷺ grav». Det er av de beste handlingene noen kan utføre, og den mest opphøyde måten å oppnå Guds nærhet på, ifølge al-‘Asqalānī. Han påpekte også at beretningen motbeviser synspunktet til den som prøver å hevde at den står for et forbud mot å reise for å besøke profetens ﷺ hellige grav og de rettskafnes grav.¹

Maḥmūd ibn Aḥmad ibn Mōsā al-‘Aynī

Al-‘Aynī presenterte den oppfatning at hvis en person pålegger seg en handling ved å love Gud^{II} at han skal besøke profetens ﷺ hellige grav, må vedkommende fullføre det løftet. Men hvis en person pålegger seg en handling ved å love Gud at han skal besøke en annen persons grav, finner man delte meninger. An-Nawawī framhevet at det er feil at det ikke er tillatt å pålegge seg en handling ved å love Gud å reise til noen annen moské enn de tre moskeene nevnt i beretningen. An-Nawawī la til at det er verken forbudt eller mislikt. Budskapet som ligger i nektingen om å reise, gjelder det en person godtar om det vedkommende påla seg av en handling ved å love Gud om å forrette en bønn et sted der man søker Guds velsignelse ved. Det vil egentlig si at ikke noe av det løftet er pålagt vedkommende å fullføre før den personen setter av gårde for å komme seg dit. De andre stedene som man kan reise til, er profeters moskeer.

---

¹ Al-‘Asqalānī, *Faḥ al-Bārī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 3:66.

^{II} Dette er kjent som *naẓar* (النذر). Det er når en person lover Gud å utføre en handling for Herrens skyld ved å pålegge seg selv den handlingen, en slik handling må omfatte godhet (almisse, hjelpe noen, overskytende bønner) som igjen resulterer i tilbedelse av Gud for at den skal være gyldig og godtatt.

Å reise til den Hellige moskeen i Mekka er obligatorisk for å utføre pilegrimsferden og 'omrah^I. Under det synlige livet til profeten ﷺ var det kollektivt obligatorisk å utvandre til profetens ﷺ moské (by), mens til Helligdommens hus i Jerusalem var og er det ansett som en overlegen og likt handling. Noen av de skriftlærde la vekt på at beretningens betydning er at man ikke kan reise for å utføre i 'tikāf i noen annen moské enn disse tre moskeene, mens noen av de tidligere skriftlærde begrenset seg til at man kun kunne utføre i 'tikāf i disse tre moskeene.

Avslutningsvis rettet al-'Aynī seg mot forklaringens formål, og det var at forbudet ikke gjaldt det å reise for å søke kunnskap, handelsreise, vandre omkring for å ta lærdom av Guds skaperverk, besøke de rettskafne (i løpet av livet eller etter deres bortgang), for å observere ting, besøke familie, og lignende.^{II}

Ḥanbalī-skriftlærdes standpunkt

Her er det også viktig å se hva denne grenen av skriftlærde mente, for det er mange ting som oppfattes for strengt og misforstås.

'Abd-ol-Qādir al-Jīlānī al-Ḥanbalī

Her er det avgjørende å påpeke at al-Jīlānī er å finne i kjeden av læremesterne til Ibn Taymiyyah i rettsvitenskap. Han belyste i *al-Ghonyah* at den som besøker profetens ﷺ hellige grav, bør ha ryggen i bønneretningen og ansiktet rettet mot profetens ﷺ hellige grav ved profetens ﷺ velsignede ansikt, og man bør ha prekestolen til venstre for seg. Man skal si: «Fred være med Dem, kjære profet, og Guds nåde og velsignelser.» Så skal man be: «Å, Gud, jeg henvender meg til Deg ved Din profet, måtte Din fred være med Hans Høyhet – nådens profet. Kjære Guds sendebud, jeg henvender meg til min Herre for at Han skal tilgi meg mine synder. Å, Gud, jeg bønnfaller Deg i profetens navn at Du skal tilgi meg og vise meg nåde.»^{III}

---

^I العمرة: Å besøke det hellige huset Ka'bah i Mekka.

^{II} Al-'Aynī, *Omdah al-Qārī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 7:254.

^{III} 'Abd-ol-Qādir ibn Mōsā ibn 'Abdillāh al-Jīlānī, *Al-Ghonyah li-ṭālibī tarīq al-Ḥaqq 'azza wa jall*, red. av Ṣalāḥ ibn Moḥammad ibn 'Owayḍah (Beirut: Dār al-kotob al-'ilmiyyah, 1997), 1:36.

‘Abdollaḥ ibn Aḥmad ibn Moḥammad ibn Qodāmah al-Maqdisī
Ibn Qodāmah al-Maqdisī mente at det var en foretrukket handling å besøke profetens ﷺ hellige grav basert på beretningen gjengitt av ad-Dāraḡoṡnī, som berettes etter vår mester Ibn ‘Omar: «Guds sendebud sa: 'Den som utfører pilegrimsferden og besøker min grav etter min bortgang, er det som om han har besøkt meg under det synlige livet.»^I

Han refererte også til en annen beretning: «Den som besøker min grav, for ham er min forbønn pålagt.»^{II}

For å forsterke sitt standpunkt framla han et bevis til: «Når enn en person framsier fredshilsen til meg, vender Gud min sjel tilbake til meg slik at jeg framsier fredshilsen tilbake til den personen.»^{III}

Faktisk gjenga han til og med beretningen som handler om al-‘Otbī, som så beduinen komme til profetens ﷺ hellige grav.^{IV}

Det som er interessant, er at denne skriftlærde som meningsmotstanderne holder høyt, refererte til beretningen om al-‘Otbī, men han kritiserte den ikke. Det viser at hans trosoverbevisning var at denne beretningen stemmer.

Abō al-Faraj ‘Abd-or-Raḡmān ibn Moḥammad al-Maqdisī al-Jammā‘īlī

Ibn Qodāmah al-Maqdisī al-Jammā‘īlī kommenterte at når en person har utført pilegrimsferden, er det foretrukket at vedkommende besøker profetens ﷺ hellige grav og gravene til våre mestre Abō Bakr og ‘Omar رضي الله عنهما. Etter det opplyste han hva man bør si når man besøker profeten ﷺ: «Å, Gud, Du sa, og sant er Ditt ord: 'Hvis de

---

^I Ad-Dāraḡoṡnī, *Sonan ad-Dāraḡoṡnī: Bāb mā jā’ a fī ziyārah qabr an-Nabī ṡallā Allāho ‘alayhi wa sallam*, 3:333#2693.

Al-Arnā’ōṡ, Balīlī og Shalabī framla deres granskning av beretterkjeden, der de viste til at Ḥafṡ ibn Abī Dāwōd var Ḥafṡ ibn Solaymān al-Kōfī al-Asadī al-Ghifārī. Al-Bokhārī og Moslim mente at han var forlatt (avvist) av de *ḡadīth*-lærde. Ibn Ma’īn og an-Nasā’ī mente at han ikke var pålitelig, og beretninger etter ham ble ikke nedskrevet. Flere *ḡadīth*-lærde erklærte ham som en avvist, løgner og oppdikter.

^{II} Al-Bayḡaqī, *Sho’ab al-īmān: Faḡl al-ḡajj wal-‘omrah*, 6:51#3862.

Denne beretningen er tidligere diskutert av dr. Ibn ‘Alawī.

^{III} As-Sijjistānī, *Sonan Abī Dāwōd: Bāb fiṡ-ṡalāḡ ‘alā an-Nabī ṡallā Allāho ‘alayhi wa sallam wa ziyārah qabriḡ*, 3:384#2041.

Al-Arnā’ōṡ klassifiserte beretterkjeden som akseptabel.

^{IV} Al-Maqdisī, *Al-Moḡhnī*, 3:478.

gjør sin sjel ondt og kommer til deg og ber Gud om tilgivelse, og sendebudet ber om tilgivelse for dem, vil de oppleve Gud som mest benådende, evig nåderik.^I Jeg har kommet til Dem (kjære Guds sendebud) søkende etter tilgivelse for mine synder og søker Deres forbønn overfor Herren. Jeg ber fra Deg (Gud), min Herre at Du skal pålegge tilgivelsen for meg slik som Du påla den for den som kom til Hans Høyhet ﷺ under det synlige livet. Å, Gud, gjør Hans Høyhet ﷺ til den første av forbederne, den mest suksessrike av dem som blir spurt, den mest noble av de første og de siste ved Din nåde, å, den mest Barmhjertige av alle som er barmhjertige.»

Han spesifiserte sitt standpunkt ved å kommentere at det ikke er foretrukket å ta på eller kysse veggen til profetens ﷺ hellige grav. Aḥmad ibn Ḥanbal sa at han ikke kjente til denne handlingen. Al-Athram opplyste at han så at de skriftlærde fra Medina ikke tok på profetens ﷺ hellige grav, de stod heller på siden og framsa fredshilsen. Videre belyste han at vår mester Ibn ‘Omars ﷺ vane var å ta på prekestolen til Hans Høyhet ﷺ der Hans Høyhet ﷺ pleide å sitte, og så stryke over ansiktet sitt.^{II}

Manṣūr ibn Yōnos ibn Idrīs al-Bahōtī

Al-Bahōtī mente også at det var foretrukket for en pilegrim å besøke profetens ﷺ hellige grav og våre mestre Abō Bakrs og ‘Omars ﷺ grav. Han mente at denne foretrukne handlingen krever en reise, for en pilegrims besøk der er ikke mulig uten å foreta en reise.^{III}

Andre ting som Ḥanbalī-skriftlærde la vekt på, var at det var forbudt å sirkulere rundt den hellige graven slik som man sirkulerer rundt Ka‘bah. De anså dette besøket som en tradisjon (*sonnah* av de rettskafne og tidligere skriftlærde). Man skal framsi fredshilsenen ved å vende ansiktet mot den hellige graven, og så vende seg mot bønneretningen og ha værelset til venstre for seg og be skuddbønner

---

^I Koranen 4:64.

^{II} ‘Abd-or-Raḥmān ibn Moḥammad al-Maqdisī al-Jammā‘īlī, *Ash-Sharḥ al-kabīr ‘alā matn al-moqni‘*, red. av Dār al-manār (Beirut: Dār al-kitāb al-‘arabī lin-nashr wat-tauzī‘, uten dato), 3:496.

^{III} Manṣūr ibn Yōnos ibn Idrīs al-Bahōtī, *Kashshāf al-qinā‘ ‘an matn al-iqnā‘* (Beirut: ‘Ālam al-kotob, 1983), 2:515.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

til Herren. De mislikte at noen tok på den hellige graven eller veggen, og at noen hevet stemmen der.

Moḥammad ibn ‘Alī ash-Shaukānī

Ash-Shaukānī framla at dette var et emne som de skriftlærde var uenige om, men majoriteten var av den mening at det var en foretrukket handling, mens noen Mālikī-skriftlærde og Zāhirī-skriftlærde^I mente at det var en obligatorisk handling. Ḥanafī-skriftlærde mente at den var nær obligatorisk. Ibn Taymiyyah valgte å mene at det var en handling som ikke var basert på den islamske loven, og noen Ḥanbalī-skriftlærde valgte å følge denne påstanden. Videre forklarte han emnet ved å dele det opp i forskjellige kategorier. Vi skal se litt på hvordan han systematisk drøftet problemstillingen.

En foretrukket handling

De som mener at det er en foretrukket handling, baserer det på følgende vers: «Hvis de gjør sin sjel ondt og kommer til deg og ber Gud om tilgivelse, og sendebudet ber om tilgivelse for dem, vil de oppleve Gud som mest benådende, evig nåderik.»^{II}

Grunnen til at man velger å anse verset som et bevis, er at profeten ﷺ lever i sin hellige grav selv etter bortgangen. Det bekreftes ved: «Profeter lever i deres grav.»^{III} Denne beretningen ble autentisert av al-Bayhaqī.

---

^I الظاهرية: Litteralistene. Det er en lovskole basert på tankegangen til Dāwūd ibn ‘Alī ibn Khalaf al-Aṣbahānī (815–883). Denne læren godtok de tre hovedkildene til islam: Koranen, *ḥadīth* og konsensus blant følgesvennene. Litteralistene fornektet analogi-slutninger og det å gjøre det lettere for folk ved en personlig juridisk mening for å unngå strenghet med hensyn til loven. Denne lovskolen vokste særskilt på tiden til Ibn Ḥazm al-Andalosī (994–1064).

^{II} Koranen 4:64.

^{III} Aḥmad ibn al-Ḥosayn al-Bayhaqī, *Hayāt al-anbiyā’ ṣalawāt Allāh ‘alay-him ba’d wafāti-him*, red. av Aḥmad ibn ‘Aṭīyyah al-Ghāmīdī (Medina: Maktabah al-‘olōm wal-ḥikam, 1993), 70#1, 71–72#2.

Al-Ghāmīdī presenterte at beretning #1 har en svak beretterkjede, mens beretterkjeden til beretning #2 har blitt klassifisert som god, akseptabel og til og med autentisk. Men på side 73 anmerket han at han var uenig selv om denne beretningen skulle være autentisk. Etter det presiserte han sin trosoverbevisning.

De skriftlærde om å reise for å besøke profeten ﷺ

Abō Manṣōr al-Baghdādī belyste at de teologene som har forsket på emnet, erklærte at profeten ﷺ lever selv etter sin synlige bortgang.

Denne teorien styrkes ved det som bekrefter at martyrene lever og blir forsynt av Herren i deres grav, for profeten ﷺ er en av martyrene. Når det bekreftes at Hans Hellighet ﷺ lever i den hellige graven, er det å besøke Hans Hellighet ﷺ etter bortgangen som å besøke Hans Hellighet ﷺ før den. Men det har blitt berettet at profeter ikke blir værende i sin grav mer enn tre dager, og i en annen beretning er det 40 dager. Hvis den sistnevnte teorien er autentisk, da strider den mot den tolkningen som er utledet av verset, og at profetene lever hele tiden i graven. Det finnes derimot en beretning som lyder: «Den som besøker meg etter min bortgang, vil det være som om vedkommende besøker meg i det synlige livet.»¹ Ash-Shaukānī presiserte at hvis den er autentisk, kan det anvendes som et bevis her.

Det andre verset som brukes for å bevise at det er en foretrukket handling, er: «Den som forlater huset sitt for å utvandre til Gud og sendebudet Hans [...]»^{II} Å utvandre til profeten ﷺ under det synlige livet, var å komme til Hans Hellighet ﷺ, og det samme omfatter å komme til Hans Hellighet ﷺ etter bortgangen. Men det er forskjell på det å komme til profeten ﷺ under det synlige livet i forhold til etter bortgangen. Det baseres på at under det synlige livet så man profetens ﷺ hellige vesen og lærte loven direkte fra Hans Høyhet ﷺ.

Det tredje beviset baseres på beretninger om det å besøke profetens ﷺ hellige grav, slik som den ad-Dāraqoṭnī gjenga: «[...] den som besøker meg etter min bortgang, vil det være som om

---

¹ Al-Bayhaqī, *Sho'ab al-īmān: Faḍl al-ḥajj wal-'omrah*, 6:46–47#3855.

An-Nadwī og Ḥāmid klassifiserte beretterne i beretterkjeden som pålitelige, men at en beretter ikke var nevnt ved navn i beretterkjeden.

Ibn Kathīr ad-Dimashqī gjenga beretningen og mente at den hadde blitt overlevert gjennom autentiske beretterkjeder. Ibn Kathīr ad-Dimashqī, *Mosnad al-Fārōq amīr al-mo'minīn Abī Ḥafṣ 'Omar ibn al-Khaṭṭāb*, 1:328.

^{II} Koranen 4:100.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

vedkommende besøker meg i det synlige livet. [...]»^I Men det finnes en ukjent beretter i beretningens beretterkjede. Ad-Dāraqṭnī gjenga også en beretning gjennom vår mester Ibn ‘Omar رضي الله عنه, som også forteller det samme, den ble også gjengitt av både Abō Ya‘lá og Ibn ‘Adī. I denne beretningens beretterkjede finner vi Ḥafṣ ibn Abī Dāwōd, og han er en svak beretter, mens Aḥmad ibn Ḥanbal mente han var en pålitelig beretter.

Etter det diskuterte ash-Shaukānī noen av de beretningene som vi allerede har diskutert.

En beretning gjengitt gjennom vår mester Anas رضي الله عنه av Abō ad-Donyā er slik: «Den som besøker meg i Medina i håp om å oppnå belønning, vil jeg være for vedkommende en forbeder og vitne på oppstandelsens dag.»^{II} Denne beretningens beretterkjede inneholder Solaymān ibn Yazīd al-Ka‘bī. Han ble erklært som svak av Ibn Ḥibbān og ad-Dāraqṭnī, men Ibn Ḥibbān nevnte ham også blant de troverdige.

Det gjengis etter Abō al-Faṭḥ al-Azdī, som refererte til vår mester ‘Abdollāh ibn Mas‘ōd رضي الله عنه: «Den som utfører den islamske pilegrimsferden, besøker min grav, kjemper en kamp og forretter en bønn i Helligdommens hus (i Jerusalem), Gud vil ikke spørre ham om det han skulle bli krevd regnskap for.»^{III} Det samme har blitt gjengitt etter våre mestre Abō Horayrah og Ibn ‘Abbās رضي الله عنه. I *Mosnad al-firdaus* står det: «Den som utfører pilegrimsferden til Mekka, etter det setter han av gårde mot meg i min moské, for ham blir det nedskrevet to godtatte pilegrimsferder.»

---

^I Ad-Dāraqṭnī, *Sonan ad-Dāraqṭnī: Bāb mā jā’a fī ziyārah qabr an-Nabī ṣallā Allāho ‘alayhi wa sallam*, 3:333–334#2694.

Al-Arnā’ōṭ, Balīlī og Shalabī viste til at al-Bokhārī kritiserte en beretter i denne beretningens beretterkjede. Det var uenighet om hans navn, om det var Hārōn abī Qaza‘ah, Hārōn ibn Qaza‘ah eller Ibn Abī Qaza‘ah. I tillegg til det var hans læremester ukjent.

^{II} Al-Bayhaqī, *Sho‘ab al-īmān: Faḍl al-ḥajj wal-‘omrah*, 6:50#3860.

An-Nadwī og Ḥāmid klassifiserte beretningens beretterkjede som svak.

^{III} As-Sobkī, red. av Shokrī, *Shifā’ as-saqām fī ziyārah khayr al-anām*, 140–143.

Shokrī gikk grundig til verks når det gjaldt Ibn ‘Abd-il-Hādīs kritikk av as-Sobkī og denne beretningen. Abō al-Faṭḥ al-Azdī ble kritisert, men Shokrī tilbakeviste denne påstanden ved å framlegge bevis etter az-Zahabī og Ibn Kathīr ad-Dimashqī.

Ibn ‘Asākir gjenga at det ble berettet etter vår velynder ‘Alī ibn Abī Tālib رضي الله عنه: «Den som besøker Guds sendebuds ﷺ hellige grav, vil være i Hans Hellighets ﷺ nærhet.» Denne beretningens beretterkjede inneholder ‘Abd-ol-Malik ibn Hārōn ibn ‘Anbarah. Al-‘Asqalānī kommenterte at det som er mest autentisk om dette emnet, er den *marfō* -beretningen som Aḥmad ibn Ḥanbal og Abō Dāwōd gjenga etter vår mester Abō Horayrah رضي الله عنه : «Når enn en person framsier fredshilsen til meg, vender Gud min sjel til meg helt til jeg framsier fredshilsen tilbake til vedkommende.» Dette beviser at den som framsier fredshilsen, må ikke nødvendigvis stå ved profetens ﷺ hellige grav for at profeten ﷺ framsier fredshilsenen tilbake til ham. Faktisk omfatter dette generelt sett alle og enhver uansett sted og tid. Al-‘Asqalānī påpekte at de fleste beretningenes tekst om emnet er oppdiktet. Men det har blitt gjengitt etter en gruppe av følgesvennene om å besøke profetens ﷺ hellige grav, blant dem er vår mester Bilāl رضي الله عنه . Det var Ibn ‘Asākir som gjenga den beretningen gjennom en god beretterkjede. Mālik gjenga i *al-Mowatta*’ en beretning etter vår mester Ibn ‘Omar رضي الله عنه. Aḥmad ibn Ḥanbal gjenga etter vår mester Abō Ayyōb رضي الله عنه. Al-Yaḥṣobī nevnte en beretning etter vår mester Anas رضي الله عنه. Al-Bazzār refererte til en beretning etter vår mester ‘Omar رضي الله عنه. Ad-Dāraqoṭnī viste til en beretning etter vår velynder ‘Alī رضي الله عنه. Det var kun vår mester Bilāl رضي الله عنه det ble compilert etter at det ble foretatt en reise for å besøke Hans Høyhets ﷺ hellige grav.¹

En obligatorisk handling

De som mener at det er en obligatorisk handling, baserer det på følgende beretning: «Den som utfører pilegrimsferden, men ikke besøker meg, han har i sannhet forsømt meg!»^{II} Det er forbudt å

¹ Ash-Shaukānī, *Nayl al-Auṭār sharḥ montaḳā al-akḥbār*, 5:113–114.

^{II} As-Sobkī, red. av Shokrī, *Shifā’ as-saqām fī ziyārah khayr al-anām*, 127.

Ibn Taymiyyah al-Ḥarrānī kritiserte denne beretningen for å være løgn og oppdiktet. Han påpekte også at det å forsømme profeten ﷺ er forbudt, og at det å besøke profetens ﷺ hellige grav ikke er obligatorisk, ifølge muslimes enighet. Aḥmad ibn ‘Abd-il-Ḥalīm ibn Taymiyyah al-Ḥarrānī, *Majmō’ al-fatāwā*, red. av ‘Abd-or-Raḥmān ibn Moḥammad ibn Qāsim (Medina: Mojamma’ al-malik Fahd li-ṭibā‘ah al-moṣḥaf ash-sharīf, 1995), 18:342.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

forsømme profeten ﷺ, derfor er det obligatorisk å besøke profetens ﷺ hellige grav for å unngå å gjøre noe som er forbudt. Men majoriteten er ikke enig i denne tankegangen, de mener at ordet *jafā* (الجفاء – forsømmelse) brukes for å ikke gjøre noe som er foretrukket, eller noe som naturlig er vanskelig å gjøre.^I

En handling ikke basert på den islamske loven

De som mener dette, har basert argumentet sitt på: «Ridedyr (transportmidler) bør ikke tas i bruk for reise unntatt til tre moskeer [...]» Det er en autentisk beretning, og de bruker beretningen: «Ikke gjør min grav til et høytidssted [...]»^{II}

Det er tydelig at ash-Shaukānī først framla den teorien han selv støttet og mente var rett. Den teorien var også hans argument for hva som er korrekt ifølge troen og tradisjonen. Etter det framla han de to teoriene som han ikke var enig i.

Shāfi‘ī-skriftlærdes standpunkt

Disse skriftlærdes standpunkt er allment kjent, men vi ser på noen av dem, for å presisere standpunktet.

Ibrāhīm ibn ‘Alī ibn Yōsof ash-Shīrāzī

I verket *al-Moḥaẓẓab* belyste han at det er foretrukket å besøke den hellige graven til profeten ﷺ, for det som ble berettet etter vår mester Ibn ‘Omar ﷺ at profeten ﷺ sa: «Den som besøker graven min, for ham er min forbønn pålagt.» Det er også foretrukket å forrette

---

As-Sobkī forsket på beretterkjeden og konkluderte med å vise til skriftlærde som hadde omtalt beretterne til denne beretningen. Han gjorde det klart at beretningen er *gharīb*, og ikke oppdiktet, derfor var anklagen mot den feil. Shokrī viste til al-‘Asqālānī, som førte en lang diskusjon om denne beretningen ved å kommentere at alle beretterkjedene til denne overleveringen er svake, men han viste til at Abō ‘Alī ibn as-Sakan autentiserte den ved en beretning etter vår mester Ibn ‘Omar ﷺ. ‘Abd-ol-Ḥaqq i verket *al-Aḥkām* valgte å ikke kritisere den, og as-Sobkī gjenga den ved å framlegge at den var sterkere enn å være en oppdiktet beretning. As-Sobkī, red. av Shokrī, *Shifā’ as-saqām fī ziyārah khayr al-anām*, 129.

^I Ash-Shaukānī, *Nayl al-Auṭār sharḥ montaḳá al-akhbār*, 5:115.

^{II} Ash-Shaukānī, *Nayl al-Auṭār sharḥ montaḳá al-akhbār*, 5:115.

De skriftlærde om å reise for å besøke profeten ﷺ

tidebønn i profetens ﷺ moské basert på Hans Nådes ﷺ utsagn: «Tidebønn i moskeen min regnes som 1000 tidebønner i andre moskeer.»^I

Yahyá ibn Sharaf an-Nawawī

Denne eminente skriftlærde forklarte at det å besøke profetens ﷺ hellige grav er av de viktigste måtene å komme Gud nær på og den mest suksessrike av gode handlinger. Når pilegrimene som har kommet for pilegrimsferden eller 'omrah, drar fra Mekka, er det definitivt foretrukket for dem å sette kursen mot Medina for å besøke profeten ﷺ. Den besøkende bør også ha intensjon om å oppnå Guds nærhet og reise til profetens ﷺ hellige grav og forrette tidebønnen i profetens ﷺ moské i tillegg til å besøke Hans Hellighets ﷺ moské.^{II}

I *al-Minhāj* skrev han at det er en etablert tradisjon å drikke *Zamzam*-vannet og besøke profetens ﷺ hellige grav etter å ha utført pilegrimsferden.^{III}

An-Nawawī kommenterte i det sjette kapittelet av *al-Manāsik* om det å besøke den hellige graven til profeten ﷺ, at det var en av de beste måtene å oppnå Guds nærhet på for pilgrimene som utfører pilegrimsferden eller 'omrah. An-Nawawī gjenga også beretningen gjengitt av al-Bazzār og ad-Dāraqoṭnī om at den som besøker profetens ﷺ hellige grav, for ham vil Hans Høyhets ﷺ forbønn være pålagt. Han mente at man skal stå ved den hellige graven med ryggen i bønneretningen og ansiktet vendt mot den hellige graven. Blikket skal være senket i ærefrykt for den opphøyde statusen til profeten ﷺ. Hjertet må være tomt for alle verdslige bånd, og kun ærefrykt for den opphøyde statusen til den personligheten som vedkommende står hos, bør være i hjertet. Fredshilsenen skal verken framsies for høyt eller lavt. Man skal si: «Fred være med Dem, kjære Guds sendebud. [...]» Etter det bør man framsi fredshilsen på vegne av den som har bedt en

---

^I Ibrāhīm ibn 'Alī ibn Yōsof al-Fīrōzābādī ash-Shīrāzī, *Al-Mohazzab fī fiqh al-imām ash-Shāfi'ī*, red. av Zakariyyā 'Omayrāt (Beirut: Dār al-kotob al-'ilmiyyah, 1995), 1:424.

^{II} Yahyá ibn Sharaf an-Nawawī, *Al-Majmō' sharḥ al-mohazzab*, red. av Moḥammad Najīb Ibrāhīm al-Moṭī'ī (Jidda: Maktabah al-irshād, uten dato), 8:254.

^{III} Yahyá ibn Sharaf an-Nawawī, *Minhāj aṭ-ṭālibīn wa 'omdah al-mofiūn fil-fiqh*, red. av 'Awaḍ Qāsīm Aḥmad 'Awaḍ (Beirut: Dār al-fikr, 2005), 90.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

om å framsi fredshilsen til profeten ﷺ. Man sier da: «Fred være med Dem, hilsen den personen^I.» Den besøkende bør stille seg ved det noble ansiktet til profeten ﷺ ved å legge til profeten ﷺ som en forbeder for seg og søke frelse ved profeten ﷺ hos Gud. An-Nawawī presiserte at noe av det beste som kan sies av den besøkende her, er det de skriftlærde har gjengitt etter al-‘Otbī. Det gjelder den hendelsen som opplyser at al-‘Otbī satt ved den hellige graven, og en beduin kom. Beduinen sa: «Fred være med Dem, kjære Guds sendebud. Jeg har hørt Gud si: 'Hvis de gjør sin sjel ondt og kommer til deg og ber Gud om tilgivelse, og sendebudet ber om tilgivelse for dem, vil de oppleve Gud som mest benådende, evig nåderik.^{II} Jeg har kommet til Dem søkende om tilgivelse for mine synder og søkende etter Deres forbønn hos Herren.» Etter det framsa beduinen noen diktvers:

O De den beste hvis jordiske kropp er begravd på dette stedet,
den jordiske kroppens godhet helbredet lavlandet og
høylandet.

Livet mitt være ofret for denne graven som De bor i.

I den er helligheten og i den er gavmildheten og
sjenerøsiteten.

De er den forbederen hvis forbønn det håpes om på *ṣirāt*-
broen når det vil være fare for at føttene skal skli.

Deres to venner kan aldri glemmes, min fredshilsen være med
dere alle så lenge pennen skriver (i all evighet).

Beduinen gikk, og al-‘Otbī sovnet. I drømme så han profeten ﷺ. Hans Hellighet ﷺ sa: «Å, ‘Otbī, ta igjen beduinen, bebud ham det gledelige budskapet at Gud har tilgitt ham.»

An-Nawawī fortsatte å forklare at det er foretrukket å besøke gravene til Oḥod-martyrene. Han mente også at når den besøkende bestemmer seg for å reise fra Medina, er det foretrukket at han tar farvel ved å forrette to bønneenheter i moskeen og be om det han

---

^I Man erstatter «den personen» med vedkommendes navn.

^{II} Koranen 4:64.

måtte ønske og gå til den hellige graven og gjenta fredshilsen og skuddbønner der.^I

Moḥammad ibn Aḥmad ibn Ibrāhīm al-Maḥallī

Eleven til Ibn Ḥajar al-‘Asqalānī og læremesteren til as-Soyōfī utdypet an-Nawawīs standpunkt ved å si seg enig med ham. Han framla profetens ﷺ ord «Den som utfører pilegrimsferden, men ikke besøker meg, han har i sannhet forsømt meg!» og «Den som besøker graven min, for ham er min forbønn pålagt» som bevis.^{II}

Å besøke den hellige graven er å besøke profetens ﷺ moské, ifølge Ibn Taymiyyahs standpunkt

Under dette punktet forsøkte dr. Ibn ‘Alawī å oppklare noe som har vært svært kontroversielt siden Ibn Taymiyyahs tid. Dr. Ibn ‘Alawīs diskusjon grunner seg på hans moderate holdning til kunnskap og forståelse.

Dr. Ibn ‘Alawī mente at Ibn Taymiyyah inntok et verdifullt standpunkt vedrørende emnet. Etter å ha diskutert om det er en kjettersk handling å bare besøke profetens ﷺ hellige grav uten å besøke moskeen, skal Ibn Taymiyyah ha kommentert om protesten mot handlingen, som han anså som kjettersk, at folk sammenligner det å reise til andre profeters grav med å reise til profetens ﷺ hellige grav. Altså anser de det som en form for å oppnå Guds nærhet, for de ser på det de skriftlærde har kommentert om at det er foretrukket å besøke profetens ﷺ hellige grav. Men Ibn Taymiyyah mente at de tok feil og var villfarne basert på noen årsaker.

Han mente at å reise til profeten ﷺ egentlig var å reise til profetens ﷺ moské, noe som er foretrukket ifølge teksten (Koranen og *ḥadīth*) og konsensus.

Denne reisen er å reise til moskeen under profetens ﷺ liv og etter at Hans Hellighet ﷺ ble gravlagt, og før profetens ﷺ værelse

---

^I Yahyá ibn Sharaf an-Nawawī, *Al-Īdāh fī manāsik al-ḥajj wal-‘omrah*, red. av ‘Abd-ol-Fattāḥ Ḥosayn (Beirut: Dār al-bashā’ir al-islāmiyyah, 1994), 450–451, 453–455, 457.

^{II} Moḥammad ibn Aḥmad ibn Ibrāhīm al-Maḥallī, *Sharḥ al-Maḥallī ‘alá Minhāj at-tālibīn lin-Nawawī*, red. av Aḥmad Salāmah al-Qalyōbī og Aḥmad al-Barlasī ‘Omayrah (Beirut: Dār al-fikr, 1995), 2:159.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

ble en del av moskeen, og etter at værelset ble en del av moskeen. Denne reisen er til moskeen, og det er det samme om den hellige graven er der eller ikke. Han stod fast ved at det ikke er tillatt å sammenligne denne reisen med å bare reise til den hellige graven.

Ibn Taymiyyah fortsatte med at reisen til profetens ﷺ moské som blir kalt det å besøke Hans Høyhets ﷺ hellige grav, er noe muslimene har vært enstemmig enige om i generasjon etter generasjon. Men når det gjaldt det å besøke andre graver, var ikke det en handling som var kjent etter en eneste følgesvenn, deres elever og deres elever igjen. Det vil si de tre første generasjonene i islam.

Videre skrev Ibn Taymiyyah at det han ønsket å formidle, var at muslimene alltid har reist til profetens ﷺ moské, men ikke til andre profeters grav, slik som profetene Moses' ﷺ eller Abrahams ﷺ grav. Han la vekt på at det er ikke kjent om noen av følgesvennene at de reiste til profeten Abrahams ﷺ grav til tross for at mange av dem reiste til Levanten og Helligdommens hus (Jerusalem). Han stilte seg undrende til at hvordan folk kunne tro at det å reise til profetens ﷺ moské – noe som noen folk velger å kalle å besøke profetens ﷺ grav – med å besøke andre profeters grav.¹

Dr. Ibn ‘Alawī utdypet

Dr. Ibn ‘Alawī utdypet at den fordelene man oppnår av Ibn Taymiyyahs kommentar, er veldig viktig å forstå. Han mente at Ibn Taymiyyah aldri anså at en besøkende reiser med en intensjon om å kun besøke den hellige graven, og at vedkommende etter det ikke går inn i profetens ﷺ moské og forretter tidebønn der for å dra nytte av velsignelsene der, eller få mangedoblet sin tidebønn eller gå inn i den hellige *rawdah*. På den andre siden mente han heller aldri at den som reiser for å besøke profetens ﷺ moské, bare skulle ha intensjon om å besøke moskeen, og la være å besøke eller stå ved den hellige graven for å framsi fredshilsen til profeten ﷺ og Hans Nådes ﷺ to følgesvenner (våre mestre Abō Bakr og ‘Omar ﷺ). Det var derfor Ibn Taymiyyah sa:

---

¹ Al-Ḥarrānī, *Majmō‘ al-fatāwā*, 27:266–268.

De skriftlærde om å reise for å besøke profeten ﷺ

- Hvordan kan folk anse reisen til Guds sendebuds ﷺ moské – noe som noen folk kaller å besøke [...]?
- Reisen til profetens ﷺ hellige grav er reisen til profetens ﷺ moské
- Reisen til profetens ﷺ moské – noe som kalles å reise for å besøke profetens ﷺ hellige grav – er noe muslimene er enstemmig enige om
Slik påpekte han det som blir forklart ved hans ord.

Dette gode og verdifulle synspunktet løser et stort problem som har forårsaket en stor splittelse blant muslimene. Det har til og med ført til at man har begynt å kalle hverandre vantro. Men forstår man det Ibn Taymiyyah sa og følger hans lære hvis man hevder å være hans følger, forsvinner problemet. Det en person må forstå, er at vedkommende ikke kan hevde at han besøker én av delene. Det vil si at han kan ikke bare besøke profetens ﷺ moské, og heller ikke kan han bare besøke den hellige graven. Målet er at man skal forstå at besøket handler om å besøke selve profeten ﷺ, og det er det vedkommende har reist for, og det er det vedkommendes intensjon bør være.

Når det gjelder den hellige graven, er det ikke den den besøkende og reisende kommer for. Derimot kommer vedkommende for profeten ﷺ. Man reiser for å besøke profeten ﷺ, og det er profeten ﷺ som bringer de troende nær Gud ved det besøket. Derfor er det avgjørende for de troende som besøker profeten ﷺ, å rette på sine ord for å holde seg unna tvil. De troende bør si: «Vi skal besøke Guds sendebud ﷺ, og vi reiser til Guds sendebud ﷺ.» Her er det viktig å huske at Mālik sa: «Jeg misliker at en person sier: 'Jeg besøkte sendebudets ﷺ grav.'»

Moḥammad ibn ‘Abd-il-Wāḥid al-Ḥanafī

Han var bedre kjent som Kamāl-od-dīn ibn al-Homām al-Ḥanafī. Han skrev i verket *Faṭḥ al-Qadīr* at det andre formålet med pilegrimsreisen er å besøke profetens ﷺ hellige grav. Det er av de beste handlingene når det gjelder de foretrukne handlingene, og denne handlingen er nær det obligatoriske for den som har råd og evner det. Han refererte også til beretningen gjengitt av ad-Dāraqoṭnī og al-

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

Bazzār: «Den som besøker graven min, for ham er min forbønn pålagt.»^I

Ad-Dāraqoṭnī gjenga også:

«Den som kommer til meg som besøkende, og han har intet annet behov enn å besøke meg, vil det være meg pålagt å være hans forbeder på oppstandelsens dag.»^{II}

«Den som utfører pilegrimsferden og besøker min grav etter min bortgang, er som den som besøkte meg under det synlige livet.»^{III}

Videre refererte Ibn al-Homām til et utsagn som viser til at man skal ha ansiktet rettet mot den hellige graven og ryggen i bønneretningen (Ka‘bah). Han mente at det som var blitt gjengitt etter Abō al-Layth om å ha ansiktet vendt i bønneretningen, var en avvist påstand ved Abō Ḥanīfahs utsagn om det i hans *Mosnad al-imām Abī Ḥanīfah*. Det ble gjengitt etter vår mester Ibn ‘Omar رضي الله عنه: «Det som er tradisjon (etter de tidligere skriftlærde), er at du kommer til profetens ﷺ hellige grav fra bønneretningens retning. Etter det har du ryggen i bønneretningen og retter ansiktet ditt mot den hellige graven.»^{IV}

Ibn al-Homām fortsatte med at den personen som står ved den hellige graven, ber Gud om å oppfylle sitt behov ved å legge til profeten ﷺ som en forbeder overfor Gud. Det største og viktigste den personen kan be om, er å få en god ende, Guds tilfredshet og tilgivelse. Så ber vedkommende profeten ﷺ om forbønn ved å si: «Kjære Guds sendebud, jeg ber Dem om forbønn og holder Dem som min forbeder overfor Gud at jeg skal dø som muslim værende (i troen) på Deres tro og livsførsel.»

Det er foretrukket at man besøker gravene i al-Baqī‘-gravlunden hver dag og gravlunden der Oḥod-martyrene ligger begravd, tidlig på torsdagsmorgenen. Der bør man begynne med profetens ﷺ farbror Ḥamzahs grav. Det er også likt at man besøker selve fjellet Oḥod. For i en autentisk beretning har det blitt sagt: «Oḥod er et fjell som elsker oss, og vi elsker det.»^V I en beretning

^I Al-Bayhaqī, *Sho‘ab al-īmān: Faḍl al-ḥajj wal-‘omrah*, 6:51#3862.

^{II} Aṭ-Ṭabarānī, *Al-Mo‘jam al-awsaṭ: Man ismoho ‘Abdān*, 5:16#4546.

^{III} Aṭ-Ṭabarānī, *Al-Mo‘jam al-kabīr: Mojāhid ‘an Ibn ‘Omar*, 12:40613497.

^{IV} Abō Ḥanīfah an-No‘mān ibn Thābit, *Mosnad Abī Ḥanīfah riwāyah al-Ḥaṣkaḥī: Kitāb al-ḥajj*, red. av ‘Abd-or-Raḥmān Ḥasan Maḥmūd (Kairo: Maktabah al-ādāb, uten dato), beretning #37.

^V Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 2:125#1482.

gjengitt av Ibn Mājah står det: «Oḥod-fjellet står ved en av portene til paradiset, mens ‘Ayr-fjellet står ved en av portene til helvete.»^I

Det berettes etter vår mester Ibn ‘Omar رضي الله عنه: «Guds sendebud gikk forbi Moṣ‘ab ibn ‘Omayrs grav og sa: 'Jeg bevitner at martyrene lever hos Gud! Derfor besøk martyrene og framsi fredshilsen til dem, for ved Han som har min sjel i Sin hånd, enhver som framsier fredshilsen til dem, vil de svare tilbake med å framsi fredshilsen til vedkommende til oppstandelsens dag.'»^{II}

Det er foretrukket å komme til den hellige graven og framsi fredshilsen og be skuddbønn om det man måtte like og ønske for seg selv og sine foreldre, når man har bestemt seg for å reise tilbake til familien sin.^{III}

Ḥasan al-‘Adawī al-Mālikī

I *Mashāriq al-anwār* skrev han at man må vite at det å besøke profetens ﷺ hellige grav er en av de beste måtene å oppnå Guds nærhet på, håpet om Herrens lydighet og tilbedelse og veien som fører til de høyeste gradene. Det er viktig at den besøkende holder fast ved ydmykhet og ærefrykt så mye som vedkommende klarer. Den besøkende må være moderat i fredshilsenen som han framsier – den må være mellom høyt og lavt. Den besøkende bør komme fra bønneretningens retning til den hellige graven. Hvis vedkommende kommer fra den retningen der føttene til de to følgesvennene er, er det mer respektfullt. Man skal ha ryggen i bønneretningen og stå ved profetens ﷺ noble ansikt.

Han gjenga beretningen der kalif Abō Ja‘far al-Mansūr al-‘Abbāsī spurte Mālik: «Å, Abō Abdillāh! Skal jeg ha ansiktet vendt mot Guds sendebud ﷺ og be skuddbønn, eller skal jeg ha ansiktet vendt i bønneretningen og be skuddbønn?» Mālik sa til ham: «Ikke

---

^I Al-Qazwīnī, *Sunan Ibn Mājah: Bāb faḍl al-Madīnah*, 4:294#3115.

Al-Arnā‘ōṭ klassifiserte beretningens første del som autentisk basert på andre overleveringer, men presiserte at denne nevnte beretningen har en svak beretterkjede.

^{II} Aṭ-Ṭabarānī, *Al-Mo‘jam al-awsaṭ: Man ismoho ‘Omar*, 4:97#3700.

^{III} Moḥammad ibn ‘Abd-il-Wāḥid al-Ḥanafī, *Sharḥ Faḥ al-qadīr*, red. av ‘Abd-or-Razzāq Ghālib al-Mahdī (Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 2003), 3:167–174.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

vend ansiktet ditt bort fra profeten ﷺ, for Hans Høyhet ﷺ er din og din far Adams ﷺ forbeder overfor Gud på oppstandelsens dag [...]

Den besøkende må i respekt og ydmykhet senke blikket for den høyaktede rangen slik det var vanlig under profetens ﷺ synlige liv. For det er ikke noen forskjell på profetens ﷺ synlige liv og bortgang når det gjelder det å se sine tilhengere og vite om deres tilstand, intensjon, det de vier sin tid til, og lignende. Ifølge al-‘Adawī er alt dette tydelig for profeten ﷺ, og ikke skjult.

Det ble gjengitt av Ibn al-Mobāarak etter Sa‘īd ibn al-Mosayyab: «Hver eneste dag – både om dagen og aftenen – blir handlingene til profetens ﷺ samfunn vist til Hans Høyhet ﷺ. Profeten ﷺ kjenner dem ved deres personlighet og handlinger, det er derfor Hans Hellighet ﷺ kommer til å vitne om dem.»^I

Den besøkende bør se for seg i sitt indre profetens ﷺ noble ansikt og bringe sitt hjerte til stede for profetens ﷺ opphøyde status, senke blikket og stemmen og med en rolig og behersket kropp si: «Fred være med Dem, kjære Guds sendebud.»

Det gjengis etter al-Ḥasan al-Baṣrī at Ḥatīm al-Aṣam stod ved profetens ﷺ hellige grav og sa: «Å, Herre! Vi besøkte Din profets hellige grav, la oss derfor ikke vende bort fruktesløse!» En røst lød: «Å, du (som står her)! Vi tillot ikke deg å besøke Vår elskede uten å godta deg! Vend tilbake som tilgitte, du og de som er med deg av de besøkende.»^{II}

Etter å ha framsagt fredshilsen til profetens ﷺ to følgesvenner, som er begravd på samme sted, bør den besøkende vende tilbake ved å være rettet mot profetens ﷺ noble ansikt og angre sine feil på nytt og be Gud ved profetens ﷺ store grad i Guds øyne om å gjøre hans anger sann og godtatt.^{III}

---

^I Aḥmad ibn Moḥammad al-Qaṣṭalānī, *Al-Mawāhib al-ladonniyyah bil-manḥ al-Moḥammadiyyah* (Kairo: Al-Maktabah at-taufīqiyyah, uten dato), 3:595.

^{II} Al-Qaṣṭalānī, *Al-Mawāhib al-ladonniyyah bil-manḥ al-Moḥammadiyyah*, 3:597.

^{III} Yōsof ibn Ismā‘īl an-Nabhānī, *Shawāhid al-ḥaqq fil-istighāthah bi-sayyid al-khalq ṣallā Allāho ‘alayhi wa sallam*, red. av ‘Abd-ol-Wārith Moḥammad ‘Alī (Beirut: Dār al-kotob al-‘Ilmiyyah, uten dato), 79–82.

Hadīth-lærde fra Indias fatwá

Under dette punktet diskuterte dr. Ibn ‘Alawī det *hadīth*-lærde fra Diyōbandiyyah mente. Det er de som er knyttet til læren til de skriftlærde fra Deoband i India. Dr. Ibn ‘Alawī ønsket med sin presentasjon å vise at denne kritiserte gruppen også inntar samme mening som resten av dem som følger profetens ﷺ tradisjon, og at de ikke deler mening med dem som er imot å besøke Hans Nådes ﷺ hellige grav.

Hadīth-lærde fra India ble spurt om det å reise for å besøke profetens ﷺ hellige grav. I *Al-Mohannad ‘alá al-mofannad* står det at disse *hadīth*-lærde ble spurt om det å reise for å besøke profeten ﷺ. Spørsmålet gjaldt hva som var det beste for en besøkende å gjøre. Det vil si: Burde den reisende ha intensjon om å besøke profeten ﷺ eller også å besøke moskeen, for det sies at den reisende til Medina skal kun ha intensjon om å besøke profetens ﷺ moské.

De *hadīth*-lærde fra India innledet svaret med at de følger Abō Ḥanīfah når det gjaldt lovskolen, og at de følger Abō al-Ḥasan al-Ash‘arī og Abō Manṣūr al-Mātorīdī når det gjaldt trosoverbevisning og grunnprinsippene i troen. De tilhørte de åndelige ordenene Naqashbandiyyah, Chishtiyyah og Soharwardiyyah.

De var påpasselige med å ikke si noe om islam, med mindre de hadde et bevis fra Koranen, den profetiske tradisjonen, de skriftlærdes konsensus eller fra imamene i Ḥanafī-lovskolen om det de uttalte seg om. Videre erkjente de at av menneskelig svakhet kunne også de feile, og hvis det noen gang fant sted, var de ydmyke nok til å trekke tilbake sitt utsagn og erklærte at de hadde trukket tilbake den uttalelsen. De viste til at dette var de tidligere skriftlærdes praksis, og blant dem nevnte de ash-Shāfi‘ī, at han pleide å komme med en uttalelse, men så kunne han trekke den i etterkant med å komme med en ny utledning. Følgesvennene kunne være uenige og deretter bli enige om at det den ene mente, var korrekt.

Deres svar var at det å besøke profetens ﷺ hellige grav er av de beste måtene å komme Gud nær på. Det var nærmest en obligatorisk handling. De mente at det å bare ha intensjon om å besøke profeten ﷺ var mer tungtveiende basert på Ibn al-Homāms utsagn, som viste til beretningen «Den som kommer til meg som besøkende, og han har intet annet behov enn å besøke meg, vil det

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

være meg pålagt å være hans forbeder på oppstandelsens dag.»^I Men det var fullt tillatt ifølge dem å ha intensjon om å besøke profetens ﷺ moské og alle de andre stedene som man besøker i Medina, sammen med den opprinnelige intensjonen om å besøke profeten ﷺ.

De anså standpunktet til de som mente at intensjonen kun skal være basert på å besøke profetens ﷺ moské, og ikke noe annet, basert på beretningen som sier at man kun skal reise til de tre moskeene. De påpekte at denne beretningen viste til disse tre moskeenes overlegenhet i forhold til alle andre moskeer, og ikke et generelt forbud mot å reise til en moské eller et sted.

De var tydelige i sin uttalelse om at værelset der profetens ﷺ velsignede kropp hviler, er mer overlegent enn Ka‘bah og selv Guds trone, og dette hadde blitt presisert av de skriftlærde.

Denne *fatwá*-en var basert på standpunktet til skriftlærde som

- Rashīd Aḥmad al-Gangōhī
- Khalīl Aḥmad as-Sahāranpōrī
- Maḥmōd al-Ḥasan ad-Diyōbandī
- Ashraf ‘Alī at-Thānwī
- ‘Abd-or-Raḥīm ar-Rāmpōrī

og andre skriftlærde som fulgte Diyōbandiyyah-læren.^{II}

---

^I Aṭ-Ṭabarānī, *Al-Mo‘jam al-awsaṭ: Man ismoho ‘Abdān*, 5:16#4546.

^{II} Khalīl Aḥmad as-Sahāranpōrī, *Al-Mohannad ‘alā al-mofannad: ‘Aqīdah#1–3* (Lahore: Maktabah Madaniyyah, uten dato), 156–157.

Å framsi fredshilsen til profeten ﷺ ved den hellige graven

Å framsi fredshilsen til profeten ﷺ ved den hellige graven

I denne delen vil vi se på noen bevis for å framsi fredshilsen til profeten ﷺ ved den hellige graven til profeten ﷺ.

Følgesvennenes tradisjon

Under det synlige livet finner man bevis på at følgesvennene var rundt profeten ﷺ så mye som det var mulig for dem. Deres vane og tradisjon lærer oss at de ikke så på sitt forhold til sin mester ﷺ noe annerledes etter Hans Høyhets ﷺ bortgang. De kom som forelskede til sin mesters ﷺ hellige grav. De viste samme respekt som de viste før bortgangen.

Vår mester ‘Omar ibn al-Khaṭṭāb ﷺ

Vår mester ‘Omar ﷺ sendte bud til vår mor ‘Ā’ishah ﷺ om å få bli begravd i samme værelse som profeten ﷺ.^I

Vår mester ‘Omars ﷺ intense kjærlighet til sin elskede mester Moḥammad ﷺ var så lidenskapelig at han pleide å be en skuddbønn: «Å, Gud, gi meg martyrdøden for Din sak, og la meg dø i Ditt sendebuds ﷺ land.»^{II}

I *Fotōḥ ash-Shām* står det at da Ka‘b al-Aḥbār konverterte til islam, ble vår mester ‘Omar ﷺ veldig glad og inviterte ham til å besøke den hellige graven til profeten ﷺ ved å spørre: «Vil du reise med meg til Medina slik at vi kan besøke profetens ﷺ hellige grav, og du vil nyte og oppnå nytte ved det besøket.» Ka‘b ville det mer enn gjerne. Det første vår mester ‘Omar ﷺ gjorde da han kom fram til Medina, var å framsi fredshilsen til profeten ﷺ ved den hellige

^I Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb mā jā’a fī qabr an-Nabī ṣallā Allāho ‘alayhi wa sallam*, 2:103#1392.

^{II} Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb karāhiyah an-Nabī ṣallā Allāho ‘alayhi wa sallam an to ‘rā al-Madīnah*, 3:23#1890.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

graven og til vår mester Abō Bakr ؓ ved hans grav, og etter det forrettet han to bønneenheter.^I

Vår mester Ibn ‘Omar ؓ

Vår mester Ibn ‘Omar ؓ pleide å stå ved profetens ﷺ hellige grav og sende velsignelser over profeten ؓ og våre mestre Abō Bakr og ‘Omar ؓ.^{II}

Når enn vår mester Ibn ‘Omar ؓ kom hjem fra en reise, gikk han til profetens ﷺ hellige grav og framsa: «Fred være med Dem, kjære Guds sendebud. Fred være med deg, kjære Abō Bakr. Fred være med deg, kjære far.»^{III}

Det gjengis etter Ibn ‘Aun at en mann spurte Nāfi‘ om vår mester Ibn ‘Omar ؓ pleide å framsi fredshilsenen ved graven. Nāfi‘ svarte: «Ja, jeg så ham komme til den hellige graven 100 ganger eller mer enn det. Han stilte seg ved den og sa: 'Fred være med profeten, fred være med Abō Bakr, og fred være med min far (‘Omar).»^{IV}

Vår mester Jābir ؓ

Al-Bayhaqī gjenga at det berettes etter Moḥammad ibn al-Monkadir: «Jeg så Jābir, han gråt ved Guds sendebuds ﷺ hellige grav mens han sa: 'Det er her tårene skal flomme over. Jeg hørte Guds sendebud ؓ si: «Det som er mellom min grav og prekestol, er en hage av paradisetts hager.»»^V

---

^I Moḥammad ibn ‘Omar ibn Wāqid as-Sahmī, *Fotōḥ Shām* (Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 1997), 1:235–236.

^{II} Al-Madanī, *Mowaṭṭa’ al-imām Mālik: Bāb mā jā’a fi aṣ-ṣalāh ‘alā an-Nabī ṣallā Allāho ‘alayhi wa sallam*, 1:166#68.

^{III} Al-Bayhaqī, *As-Sonan al-kobrā: Bāb ziyārah qabr an-Nabī ṣallā Allāho ‘alayhi wa sallam*, 5:402#10271.

^{IV} Al-Yahṣobī, *Ash-Shifā bi-ta’rīf ḥoqōq al-Moṣṭafā*, 2:199.

^V Al-Bayhaqī, *Sho’ab al-īmān: Faḍl al-ḥajj wal-‘omrah*, 6:53#3866.

An-Nadwī og Ḥāmid klassifiserte denne beretningens beretterkjede som svak.

Al-Arnā’ōt klassifiserte følgende beretning som akseptabel: «Det som er mellom min grav og prekestol, er en hage av paradisetts hager.» Men han påpekte at beretterkjeden er svak på grunn av brudd i den. Ash-Shaybānī, *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal: Mosnad Abī Sa’īd al-Khodrī raḍiyallāho ‘anh*, 18:153#11610.

Å framsi fredshilsen til profeten ﷺ ved den hellige graven

Vår mester Abō Ayyōb al-Anṣārī ﷺ

En annen beretning som presenteres som et bevis, er at en dag kom Marwān til profetens ﷺ hellige grav og så en mann ligge nede med ansiktet inntil profetens ﷺ hellige grav. Marwān sa til ham: «Vet du hva du driver med?» Da Marwān gikk nærmere, oppdaget han at det var vår mester Abō Ayyōb al-Anṣārī ﷺ. Han svarte: «Ja! Jeg har kommet til Guds sendebud, og ikke til en gravstein (noe dødt)! Jeg hørte Guds sendebud ﷺ si: 'Ikke gråt over levemåten når dens velynder fortsatt er egnet (til å ta vare på samfunnet), men gråt over den når dens velynder ikke er egnet (til å ta vare på samfunnet).»^I

Al-Ḥākīm klassifiserte beretningen som autentisk. Ifølge ham oppfyller beretningen alle kravene stilt av al-Bokhārī og Moslim med hensyn til en autentisk beretning. Az-Ḍahabī har også erklært den som autentisk.^{II}

Dr. Ṭāhir al-Qādirī klassifiserte beretningen som autentisk ved å vise til al-Ḥākīm og az-Ḍahabī's klassifisering av beretningen. Han mente også at den beretningen som ble gjengitt av Ibn Ḥanbal, har en autentisk beretterkjede.^{III}

Vår mester Anas ibn Mālik ﷺ

Noen blant de skriftlærde gjenga at Anas ibn Mālik ﷺ kom til profetens ﷺ hellige grav og stod der. Han hevet hendene så man trodde at han skulle forrette en bønn, men han framsa fredshilsen til profeten ﷺ og gikk etter det.^{IV}

Vår mester Mo'āz ibn Jabal ﷺ

En dag gikk vår mester 'Omar ﷺ til moskeen og så vår mester Mo'āz ibn Jabal ﷺ der ved den hellige graven til profeten ﷺ. Vår

---

^I Ash-Shaybānī, *Ḥadīth Abī Ayyōb al-Anṣārī raḍiyallāho 'anh*, 38:558#23585.

Al-Arnā' ōṭ klassifiserte beretterkjeden som svak.

^{II} An-Nīsābōrī, *Al-Mostadrak 'alā aṣ-ṣaḥīḥayn: Wa ammā ḥadīth Abī 'Awānah*, 4:560#8571.

^{III} Moḥammad Ṭāhir al-Qādirī, *Shahr Madīnah aur ziyārat-e Rasōl ṣallā Allāho 'alayhi wa sallam*, red. av Moḥammad 'Alī al-Qādirī og Moḥammad Fārōq Rānā (Lahore: Minhaj-ul-Quran Publications, 2002), 131.

^{IV} Al-Yaḥṣobī, *Ash-Shifā bi-ta'rīf ḥoqōq al-Moṣṭafā*, 2:198.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

mester Mo‘āz ﷺ gråt. Vår mester ‘Omar ﷺ spurte: «Hva har fått deg til å gråte, å, Mo‘āz?» Han svarte: «En beretning som jeg hørte Guds sendebud ﷺ berette, har fått meg til å gråte: [...]»^I

Vår velynder ‘Alī ibn Abī Ṭālib ﷺ

Vår velynder ‘Alī ibn Abī Ṭālib ﷺ gikk inn i moskeen. Han gråt da han fikk øye på værelset til sin hustru og profetens ﷺ datter Fāṭimah ﷺ – han gråt lenge. Etter det gikk han til profetens ﷺ hellige grav og gråt der svært lenge. Så sa han til våre mestre Abō Bakr og ‘Omar ﷺ: «Fred og Guds nåde være med dere, mine to brødre. Dere to var de som rettledet og var selv rettledede. Dere to forlot verden uten å støve dere til (dere var rene og gudfryktige).»^{II}

Å sende fredshilsenen med noen

Det vil si at en person ber noen andre framsi fredshilsenen for seg. Al-Bayhaqī gjenga et par beretninger:

1. Det berettes etter Ḥātim ibn Wardān at han berettet: «‘Omar ibn ‘Abd-il-‘Azīz pleide å sende brev med et bud til Medina for at han skulle lese opp fredshilsen på vegne av ham hos profeten ﷺ (ved den hellige graven).»^{III}
2. Det berettes etter Yazīd ibn Abī Sa‘īd al-Mohrī at han berettet: «Jeg var hos ‘Omar ibn ‘Abd-il-‘Azīz den gang han var kalif i Levanten. Da jeg sa farvel til ham, sa han: 'Du må gjøre meg en tjeneste når du kommer fram til Medina og ser profetens hellige grav, framsi da fredshilsen fra meg til Hans Høyhet ﷺ.'»^{IV}

---

^I Aḥmad ibn al-Ḥosayn al-Bayhaqī, *Al-Asmā’ waṣ-ṣifāt: Bāb qaul Allāh ta‘ālā: «Qol in kontom toḥibbōn Allāh fat-tabī ‘ōnī»*, red. av ‘Abdollaḥ ibn Moḥammad al-Ḥashidī (Jidda: Maktabah as-Sawādī, 1993), 2:461#1046; An-Nīsābōrī, *Al-Mostadrak ‘alā aṣ-ṣaḥīḥayn: Kitāb al-īmān*, 1:44#4, *Kitāb ar-riqāq*, 4:364#7933.

Az-Zāhabī klassifiserte begge beretningene som autentiske.

^{II} ‘Alī ibn Aḥmad as-Samḥōdī, *Kholāṣah al-wafā’ bi-akḥbār dār al-Moṣṭafā*, red. av Moḥammad al-Amīn al-Jokaynī (Medina: Maktabah as-sayyid Ḥabīb Maḥmūd Aḥmad al-‘āmmah, 1997), 1:364.

^{III} Al-Bayhaqī, *Sho‘ab al-īmān: Faḍl al-ḥajj wal-‘omrah*, 6:54#3869.

An-Nadwī og Ḥāmid kritiserte beretningens beretterkjede på grunnlag av at det fantes en ukjent beretter i den.

^{IV} Al-Bayhaqī, *Sho‘ab al-īmān: Faḍl al-ḥajj wal-‘omrah*, 6:54#3870.

Å framsi fredshilsen til profeten ﷺ ved den hellige graven

Basert på dette er de skriftlærde enige om at man kan sende fredshilsen med en annen person slik at vedkommende framsier den på vegne av den som sender fredshilsenen.

Denne handlingen blir kritisert av meningsmotstanderne. Vi forholder oss til at autoriteter som al-Ghazālī og an-Nawawī godkjente denne handlingen å framsi fredshilsen på vegne av andre.¹ Dette er en handling som majoriteten er enig om, mens én liten gruppe forbyr den.

An-Nadwī og Hāmid klassifiserte beretterkjeden som svak.

¹ Moḥammad ibn Moḥammad al-Ghazālī, *Iḥyā' 'olōm ad-dīn* (Beirut, Dār al-ma'rifah, uten dato), 1:259; An-Nawawī, *Al-Īdāh fī manāsik al-ḥajj wal-'omrah*, 453.

Stemme, fredshilsen og bønnekall ble hørt fra profetens ﷺ hellige ...

Stemme, fredshilsen og bønnekall ble hørt fra profetens ﷺ hellige grav

Under al-Ḥarrah-dagene^I ble det ikke ropt ut bønnekallet i profetens ﷺ moské i tre dager, og heller ikke ble det forrettet tidebønn der. Saʿīd ibn al-Mosayyab gikk ikke ut derfra, for fienden var ute etter ham. Han hadde søkt ly der. Han visste ikke når det var tid for tidebønnen, men han kunne høre en summende lyd fra profetens ﷺ hellige grav, og det var slik han forstod at det var på tide å forrette tidebønnen.^{II}

Selv Moḥammad ibn ʿAbd-il-Wahhāb an-Najdī gjenga denne beretningen i sine samlede skrifter uten å kritisere den.^{III}

Al-Qārī kritiserte ikke den idet han kommenterte beretningen gjengitt i *Mishkāh al-maṣābīh*.^{IV}

Al-Albānī klassifiserte beretningen som svak.^V

Men ad-Dowaysh stilte seg kritisk til al-Albānīs klassifisering av beretningen i sin bok, der han gjorde leserne oppmerksomme på styrken i de beretningene som al-Albānī svekket. Ad-Dowaysh viste til at vedrørende denne beretningen mente al-Albānī at beretterkjeden var svak, men han var uenig, for dette ble også gjengitt gjennom en annen beretterkjede, gjengitt av historikeren Ibn Saʿd. Ad-Dowaysh mente at det styrket det ad-Dārimī gjenga, og beviste beretningens

---

^I أيام الحرة – det var de dagene da Yazīd ibn Moʿāwiyah hadde sendt inn styrker fra Levanten for å herje og plyndre i Medina. Styrkene var gitt autoritet til å drepe følgesvennene og deres elever. ʿAlī ibn Solṭān Moḥammad al-Harawī al-Qārī, *Mirqāh al-mafātīh sharḥ mishkāh al-maṣābīh* (Beirut: Dār al-fikr, 2002), 9:3840.
^{II} ʿAbdollaḥ ibn ʿAbd-ir-Raḥmān ibn al-Faḍl ad-Dārimī, *Mosnad ad-Dārimī*, redigert av Ḥosayn Salīm Asad ad-Dārānī (Riyadh: Dār al-moghni lin-nashr wat-tauziʿ, 2000), 1:227#9.

Ad-Dārānī bekreftet at beretterne i beretterkjeden var pålitelige, men han kommenterte at Saʿīd ibn ʿAbd-il-ʿAzīz var for liten til å ha opplevd denne hendelsen eller å ha hørt noe direkte etter Saʿīd ibn al-Mosayyab.

^{III} Moḥammad ibn ʿAbd-il-Wahhāb an-Najdī, *Aḥkām tamannī al-maut*, red. av ʿAbd-or-Raḥmān ibn Moḥammad as-Sadhān og ʿAbdollaḥ ibn ʿAbd-ir-Raḥmān al-Jibrīn (Riyadh: Jāmiʿah al-imām Moḥammad ibn Soʿūd, uten dato), 47.

^{IV} Al-Qārī, *Mirqāh al-mafātīh sharḥ mishkāh al-maṣābīh*, 9:3840#5951.

^V Moḥammad ibn ʿAbdillaḥ at-Tabrīzī, *Mishkāh al-maṣābīh*, red. av Moḥammad Nāṣir-od-dīn al-Albānī, 3. utg. (Beirut: Al-Maktab al-islāmī, 1985), 3:1676#5951.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

autentisitet.^I

Ibrāhīm ibn Shaybān sa at da han reiste på pilegrimsferden, dro han til Medina og gikk til profetens ﷺ hellige grav og framsa fredshilsen til Hans Hellighet ﷺ. Da hørte han inne fra værelset: «Fred være med deg også!»^{II}

Al-Bayhaqī gjenga at det berettes etter Solaymān ibn Soḥaym: «Jeg så profeten ﷺ i drømmen. Jeg spurte: 'Kjære Guds sendebud! Disse kommer til Dem og framsier fredshilsen til Dem. Når deres fredshilsener fram?' Hans Nåde ﷺ svarte: 'Ja, og jeg svarer dem tilbake.'»^{III}

Ibn Taymiyyah bekreftet disse beretningene

Ibn Taymiyyah diskuterte disse beretningenes betydning da han bestred det å ta en grav som et bedested eller noe man tilber. Han bekreftet at de beretningene som har blitt gjengitt etter de skriftlærde om at de hørte svar på sin fredshilsen fra den hellige graven til profeten ﷺ eller de rettskafnes grav, stemte.^{IV}

Et annet sted kommenterte han at det samme gjaldt de undrene og overnaturlige tingene som finner sted ved profeters og rettskafnes grav, slik som:

- Guddommelig lys kommer ned der
- Engler stiger ned der
- Satan og dyr blir holdt unna
- Ildens pine blir fjernet fra disse stedene og gravene som er i nærheten av dem

---

^I ‘Abdullāh ibn Moḥammad ibn Aḥmad ad-Dowaysh, *Tanbīh al-Qāri’ li-taqwiyah mā ḍa ‘afah al-Albānī*, red. av ‘Abd-ol-‘Azīz ibn Aḥmad al-Moshayqih (Buraidah: Dār ‘ilyān lin-nashr wan-naskh wat-taṣwīr wat-tajlīd, 1990), 169.

^{II} Moḥammad ibn ‘Abd-ir-Raḥmān ibn Moḥammad as-Sakhāwī, *Al-Qaul al-badī’ fīṣ-ṣalāh ‘alā al-ḥabīb ash-shafī’*, red. av Moḥammad ‘Awwāmah (Medina: Mo’assasah ar-rayyān, 2002), 324.

^{III} Al-Bayhaqī, *Sho’ab al-īmān: Faḍl al-ḥajj wal-‘omrah*, 6:54#3868.

An-Nadwī og Ḥāmid klassifiserte beretterkjeden som akseptabel.

^{IV} Aḥmad ibn ‘Abd-il-Ḥalīm ibn Taymiyyah al-Ḥarrānī, *Iqtidā’ aṣ-ṣirāṭ al-mostaqīm li-mokhālafah aṣḥāb al-jaḥīm*, red. av Nāṣir ‘Abd-ol-Karīm al-‘Aql (Beirut: Dār ‘ālam al-kotob, 1999), 2:254.

Stemme, fredshilsen og bønnekall ble hørt fra profetens ﷺ hellige ...

- Folk vil oppnå deres forbønn ved å være begravd i nærheten av dem, derfor anses det som foretrukket å bli begravd ved dem
- Man oppnår åndelig ekstase og sjelero der
- Pinen tar fatt i dem som håner disse stedene

Denne formen for forståelse er sann, ifølge Ibn Taymiyyah, for det var ikke det han ville bestride. Videre forklarte han at det som angår profetenes og de rettskafnes grav med tanke på Guds undre og nåde, er ikke noe Gud har forbudt. Disse undrene overgår og er mye mer enn det folk flest innbiller seg.¹

---

¹ Al-Ḥarrānī, *Iqtidā' aṣ-ṣirāṭ al-mostaqīm li-mokhālafah aṣḥāb al-jaḥīm*, 2:255.

«Gjør ikke min grav til et høytidssted!»

«Gjør ikke min grav til et høytidssted!»

En beretning berettet etter vår mester Abō Horayrah رضي الله عنه lyder: «Guds sendebud صلى الله عليه وسلم sa: 'Gjør ikke hjemmene deres til grav, og gjør ikke min grav til et høytidssted! Send velsignelser over meg, for i sannhet når deres velsignelser meg hvor dere enn er.'^I

Den store *ḥadīth*-lærde Zakiy-od-dīn al-Monzirī utdypet at betydningen er en oppfordring og motivasjon til å besøke profetens صلى الله عليه وسلم hellige grav mest mulig. Det må ikke forsømmes på den måten at man bare besøker den hellige graven ved de to høytidene i islam.

De skriftlærde forstod det som å ikke fastsette kun én spesifikk dag for å besøke den hellige graven. Man skal heller besøke den hellige graven så ofte man har muligheten til det. Det var at-Taqī as-Sobkī's tolkning.^{II}

Noen blant de skriftlærde forstod det som et forbud mot det å vise dårlig etikette under besøket ved lek og moro, slik som man gjør under høytidene. For den besøkende har kommet der for å besøke profeten صلى الله عليه وسلم for å framsi fredshilsen til Hans Høyhet صلى الله عليه وسلم, be skuddbønn ved den hellige graven og oppnå velsignelser ved å se profetens صلى الله عليه وسلم hellige moské og grav og oppleve profeten صلى الله عليه وسلم svare fredshilsenen.

Det som kommer fram i lys av denne beretningen, er at man ikke skal gjøre det de kristne og jødene pleide å gjøre når de besøkte sine profeter og rettskafne folk. De gjorde det til en dag som var preget av lek og moro, og profeten صلى الله عليه وسلم forbød dette når muslimene skulle besøke Hans Høyhet صلى الله عليه وسلم. Det var for at under dette besøket skulle de komme søkende etter tilgivelse som angerfulle Guds tjenere, og at de skulle være som de besøkte profeten صلى الله عليه وسلم etter bortgangen slik som de besøkte Hans Hellighet صلى الله عليه وسلم under det synlige livet.

Dette besøket er det beste besøket, derfor er det kategorisk for den besøkende å holde seg innenfor respektens og etikettes rammer og unngå alt som kan minne om dårlig etikette eller lek og moro.

---

^I As-Sijistānī, *Sunan Abī Dāwūd: Bāb fiṣ-ṣalāh 'alā an-Nabī ṣallā Allāho 'alayhi wa sallam*, 3:385#2042.

Al-Arnā' ōṭ klassifiserte beretningen som autentisk basert på andre overleveringer, og beretningens beretterkjede som akseptabel.

^{II} As-Sobkī, red. av al-Jalālī, *Shifā' as-saqām fī ziyārah khayr al-anām*, 177.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

At-Taqī as-Sobkī stilte seg undrende til hvordan folk i det hele tatt kunne innbille seg at noen av de tidligere skriftlærde skal ha nektet det å besøke profeten ﷺ, enda de var enstemmige om at det er tillatt å besøke alle som har gått bort.¹

Ibn al-Ḥāj al-Fāsī, som levde på samme tid som Ibn Taymiyyah, kommenterte i *al-Madkhal* at den besøkende besøker profetene og bestemmer seg for å reise langveis fra for å komme dit. Etter det nevnte han ydmykhet og hjertets tilstedeværelse under dette besøket – noe vi allerede har diskutert. Han la vekt på at man skal søke forbønn hos disse opphøyde personlighetene, for det har alltid vært Guds måte å oppfylle folks behov ved Sine nærstående tjenere. Den som ikke makter å komme seg til Guds profeters grav, anbefalte Ibn al-Ḥāj al-Fāsī å sende fredshilsen til dem ved en annen person som skal dit, og nevne det man søker og er i nød for, og be den reisende å be om tilgivelse for seg ved graven til den profeten de besøker. Gud avviser ikke den som ber dem å gå i forbønn for en, den som oppsøker dem eller søker ly i deres person. Alt dette omfatter generelt alle profeter.

Når det gjelder det å besøke den siste profeten ﷺ av alle profeter, kommenterte Ibn al-Ḥāj al-Fāsī at alt som ble nevnt om å være ydmyk og fokusert med hjertets tilstedeværelse, blir mer påkrevd i dette tilfellet. Dette fordi profeten Moḥammads ﷺ rang er høyere enn alle de andre profetenes. Derfor er det å be profeten ﷺ om hjelp og søke forbønn hos profeten ﷺ av større betydning i Guds øyne, og Han avviser ikke den som gjør dette. Han opplyste at de skriftlærde sa at den besøkende gjør seg selv oppmerksom på at han står ved profeten ﷺ, som det ble gjort under det synlige livet til Hans Høyhet ﷺ. For det er ikke noen forskjell mellom Hans Høyhets ﷺ synlige liv og bortgang med hensyn til viten om tilhengernes tilstand, hensikt, vilje og beslutning, mening og holdning.

Ibn al-Ḥāj al-Fāsī kastet lys over at hvis noen skulle si at dette gjelder kun Gud, er det viktig å vite at enhver av de troende som har vandret videre til det hinsidige, som regel kjenner til tilstanden til dem

---

¹ As-Sobkī, red. av al-Jalālī, *Shifā' as-saqām fī ziyārah khayr al-anām*, 176.

«Gjør ikke min grav til et høytidssted!»

som lever. Han viste til at de skriftlærde baserer sin trosoverbevisning på at de levendes handlinger blir vist til dem som har gått bort.¹

---

¹ Moḥammad ibn Moḥammad al-Fāsī, *Al-Madkhal* (Kairo: Maktabah dār at-torāth, uten dato), 1:257–260.

«Å, Gud, gjør ikke min grav til en avgudsstatue!»

«Å, Gud, gjør ikke min grav til en avgudsstatue!»

Følgende beretning har blitt inkludert i flere *ḥadīth*-samlinger: «Å, Gud, gjør ikke min grav til en avgudsstatue. Gud forbanner det folk som holder profeters grav som et bedested.»^I

Profetens ﷺ hellige grav er i værelset til vår mor ‘Ā’ishah ﷺ, som er en del av profetens ﷺ moské, det er de skriftlærde enige om.

I en autentisk beretning kommer det tydelig fram at Hans Høyhets ﷺ hellige grav er bevart mot flerguderi. Profeten ﷺ ba til Gud om det, og vår tro er at Hans Hellighets ﷺ skuddbønn blir hørt av Herren. Profeten ﷺ ba: «Å, Gud, gjør ikke min grav til en avgudsstatue som blir tilbedt! Gud ble mektig vred på det folk som tok deres profeters grav som bedested.»^{II}

Beretningens betydning er at det er forbudt å be til den hellige graven eller gjøre den til sin bønneretning av respekt for profeten ﷺ eller den hellige graven, for det var måten til de samfunnene som var før. Det var deres måte å begå flerguderi og tilbe graver og de som er i gravene.

Med ordene i beretningen advarte profeten ﷺ mot denne måten og blokkerte den slik at Hans Hellighets ﷺ samfunn ikke skulle drive med det samfunnene før gjorde. Gud har bekreftet profetens ﷺ skuddbønn som sann, for det er ingen muslim som tilber profetens ﷺ hellige grav eller gjør den til sin bønneretning.

De tidligere skriftlærde beskyttet oss mot dette. For de lagde ikke værelset som de tre ærerike gravene er i, som en åpen sal i moskeen slik at folk hadde hatt dem rett foran seg under tidebønnen, om det så ikke var med vilje. Faktisk bygde de det i et hjørne slik at selve strukturen viser til forbudet som vi ser i beretningen. De tre hellige gravene er i et værelse som har fire vegger, derfor kan det ikke

---

^I Ash-Shaybānī, *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal: Mosnad Abī Horayrah raḍiyallāho ‘anh*, 12:314#7358.

Al-Arnā’ōṭ kommenterte at denne beretningen har en sterk beretterkjede, og viste til at dette også er berettet av mange andre.

^{II} Al-Madanī, *Mowaṭṭa’ al-imām Mālik: Bāb jāmi’ aṣ-ṣalāh*, 172#85.

‘Abd-ol-Bāqī presiserte at denne beretningen var *morsal*, da ‘Atā’ ibn Yasār ikke var en følgesvenn, og derfor ikke kunne ha hørt profeten ﷺ si dette. Men vi har allerede sett en lignende beretning gjengitt av Aḥmad ibn Ḥanbal (12:314#7358), og at al-Arnā’ōṭ bekreftet at dens beretterkjede var sterk.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

anses som noe som blir holdt som en bønneretning eller en avgudsstatue som blir tilbedt.

Det blir bekreftet gjennom profetens ﷺ ord, som viser at den hellige graven ikke er et sted for flerguderi eller et sted der Herrens vrede flammer opp mot noen, tvert imot er det et sted der Herrens kjærlighet blomstrer og nåde regner: «Det som er mellom min grav og prekestol, er en hage av paradisetts hager.»^I

I dette tilfellet er grav substitutt til hus (vår mor ‘Ā’ishahs ﷺ værelse). Det viser at den profetiske kunnskapen var bevisst at den hellige graven kom til å bli en del av moskeen. Profeten ﷺ oppmuntret tilhengerne til å opprettholde dette stedet. Det ble ikke befalt at moskeen skulle holdes unna det, eller at den skulle knuses. Istedenfor ble det heller erklært at én bønn i denne moskeen er bedre enn 1000 tidebønner i en annen moské, utenom den Hellige moskeen i Mekka.

Da værelsene til profetens ﷺ hustruer ble en del av moskeen for å utbygge/utvide den, ble også værelset der profetens ﷺ hellige grav og våre mestre Abō Bakrs og ‘Omars ﷺ grav til en del av moskeen. Denne overlegenheten med 1000 ganger mer enn andre moskeer gjaldt ikke bare tiden før moskeen ble utbygd, det gjelder også etter utbyggingen. Moskeen ble utbygd på tiden til vår mester ‘Omar ﷺ. På den tiden var det mange følgesvenner som levde. Det var på tiden til al-Walīd ibn ‘Abd-il-Malik i år 91 etter *hijrah* (710 e.Kr.) at værelset som den hellige graven er i, ble til en del av moskeen. På denne tiden levde det noen følgesvenner:^{II}

- I Mekka: Vår mester Abō aṭ-Ṭofayl ‘Āmir ibn Wāthilah al-Laythī al-Kinānī ﷺ. Han døde i år 110 etter *hijrah* (728 e.Kr.).

---

^I Al-Bayhaqī, *Sho‘ab al-īmān: Faḍl al-ḥajj wal-‘omrah*, 6:53#3866.

An-Nadwī og Ḥāmid klassifiserte denne beretningens beretterkjede som svak.

Al-Arnā’ōt klassifiserte følgende beretning som akseptabel: «Det som er mellom min grav og prekestol, er en hage av paradisetts hager.» Men han påpekte at beretterkjeden er svak på grunn av brudd i den. Ash-Shaybānī, *Mosnad al-īmām Aḥmad ibn Ḥanbal: Mosnad Abī Sa‘īd al-Khodrī raḍiyallāho ‘anh*, 18:153#11610.

^{II} Aẓ-Zāhabī, *Siyar a‘lām an-nobalā’*, 3:470, 3:406, 3:423, 3:432–433.

«Å, Gud, gjør ikke min grav til en avgudsstatue!»

- I Basra: Vår mester Anas ibn Mālik al-Anṣārī رضي الله عنه. Han døde i år 93 etter *hijrah* (712 e.Kr.).
- I Medina: Vår mester Sahl ibn Sa‘d ibn Sa‘d ibn Mālik al-Khazrajī رضي الله عنه. Han døde i år 91 etter *hijrah* (710 e.Kr.).
- I Levanten: Vår mester ‘Abdullāh ibn Bosr ibn Abī Bosr al-Māzinī رضي الله عنه. Han døde i år 96 etter *hijrah* (715 e.Kr.), men det sies også at han døde i år 88 etter *hijrah* (707 e.Kr.).

Det som er viktig med å poengtere at det fortsatt levde noen følgesvenner, er at mange av deres elever levde på denne tiden og var sterke fysisk og psykisk, hvis noen skulle argumentere imot ved å si at følgesvennene var veldig gamle på den tiden. I tillegg til elevene til følgesvennene levde elevene til elevene. Siden den gang har det vært en tradisjon å besøke profetens ﷺ hellige grav – det har passert så mange generasjoner, og ingen kritiserte at det værelset var innenfor moskeen.

Måten å stå på under besøket

Folk pleide å stå for å framsi fredshilsen ved profetens ﷺ hellige grav fra retningen til *raudah*. Men da moskeen ble utbygd, ble værelsene inkludert i moskeen, og da ble det slik at folk stilte seg ved den hellige graven fra retningen til bønnenretningen ved å ha ryggen i bønnenretningen og ansiktet mot den hellige graven. Det sies at dette stedet å stå på er gårdsplassen til de troendes mor Hafṣah bint ‘Omar ﷺ. For værelsene til profetens ﷺ hustruer var rundt moskeen, bortsett fra den vestlige siden. Den gang folk stod for å framsi fredshilsen fra *raudahs* retning, stod de med ansiktet mot søylen som hadde en trekiste i seg i gamle dager. Etterpå ble den søylen satt sammen med værelsets vegg på vestsiden da ‘Omar ibn ‘Abd-il-‘Azīz fikk lagt på nytt treverk rundt profetens ﷺ hus. Folk stod da med ryggen til *raudah* og søylen kjent som angersøylen^I.

Det har også blitt gjengitt etter Zayn-ol-‘Ābidīn ‘Alī ibn al-Ḥosayn ibn ‘Alī ibn Abī Ṭālib ﷺ at da han pleide å komme til profetens ﷺ hellige grav for å framsi fredshilsen, stod han ved søylen som kom etter *raudah*. Ansiktet var vendt mot søylen som var en del av værelsets vegg. Der stod han og framsa fredshilsen til profeten ﷺ, vår mester Abō Bakr ﷺ og vår mester ‘Omar ﷺ. Han sa: «Det er her Guds sendebuds hode er.» Men da værelsene ble en del av moskeen, begynte folk å stå rettet mot ansiktet til Hans Hellighet ﷺ ved å ha ryggen i bønnenretningen for å framsi fredshilsen og be skuddbønn ved den hellige graven.^{II}

---

^I Denne søylen heter *oṣṭowānah at-taubah* (أسطوانة التوبة), som betyr angersøylen.

Den er kjent som det for en følgesvenn som het Rifā‘ah ibn ‘Abd-il-Monzir an-Naqīb ﷺ. Han var kjent ved sitt teknonym «Abō Lobābah». Han bandt seg fast til denne søylen og angret at han hadde opptrådt forædersk mot Gud og profeten ﷺ. I seks netter var han bundet fast til denne søylen. Hustruen hans pleide å komme og løsne ham når det var tid for å be. Da han ble gitt det gledelige budskapet om at Gud hadde tilgitt ham og godtatt hans anger, nektet han å bli satt fri med mindre profeten ﷺ selv kom og satte ham fri. ‘Abd-ol-Malik ibn Hishām al-Ḥimyarī, *As-Sīrah an-nabawiyyah*, red. av Moṣṭafā as-Siqā, Ibrāhīm al-Abyārī og ‘Abd-ol-Ḥafīz ash-Shalabī, 2. utg. (Kairo: Sharikah maktabah wa maṭba‘ah Moṣṭafā al-Bābī al-Ḥalabī, 1955), 2:237–238.

^{II} Aḥmad ibn Moḥammad ibn ‘Alī ibn Ḥajar al-Haytamī, *Toḥfah az-zowwār ilā qabr*

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

Det er foretrukket å ha ryggen i bønneretningen mens man framsier fredshilsen til profeten ﷺ slik som man har ryggen vendt i bønneretningen under fredagsprekenen og 'īd-prekenen.

Den gang kalif Abō Ja'far al-Manṣōr var sammen med Mālik ibn Anas, spurte kalifen Mālik om han skulle ha ansiktet vendt mot profetens hellige grav eller i bønneretningen for å be skuddbønn.

Mālik opplyste ham om å ha ansiktet vendt mot profetens ﷺ hellige grav, for Hans Høyhet ﷺ vil være hans og hans far profeten Adams ﷺ forbeder på dommens dag.^I

Al-Yaḥṣobī mente at ifølge Mālik skulle ansiktet være vendt mot profetens ﷺ hellige grav under både fredshilsen og skuddbønn, og man kunne gå nær, men ikke ta på den hellige graven.^{II}

I *Mosnad* etter Abō Ḥanīfah, gjengitt av Abō al-Qāsim Ṭalḥah ibn Moḥammad, står det at Ayyōb as-Sakhtiyānī kom til profetens ﷺ hellige grav. Han nærmet seg den. Ryggen hans var vendt i bønneretningen, mens ansiktet hans var vendt mot profetens ﷺ hellige grav. Der stod han og gråt en tåreflom uten like.^{III}

Al-Majd al-Loghawī gjenga at det ble gjengitt etter 'Abdollāh ibn al-Mobārak at han berettet: «Jeg hørte Abō Ḥanīfah si: 'Ayyōb as-Sakhtiyānī kom mens jeg var i Medina. Jeg sa (til meg selv): «Jeg må se hva han gjør.» Han rettet ryggen i der bønneretningen var, og rettet ansiktet mot der Guds sendebuds ﷺ ansikt var. Han gråt en tåreflom uten like. Han var en rettslærd.»^{IV}

Ḥanafī-skriftlærdes standpunkt blir presisert i det ovennevnte. Shāfi'ī-skriftlærde og Ḥanbalī-skriftlærde er også av den oppfatning at ryggen skal være vendt i bønneretningen og ansiktet mot profetens ﷺ hellige grav under fredshilsen og skuddbønn der.

Salamah ibn Wardān berettet at han så følgesvennen Anas ibn Mālik ﷺ da han framsa fredshilsen til profeten ﷺ. Han kom og stod ved Hans Høyhets ﷺ hellige grav.^V

---

an-Nabī al-Mokhtār ṣallā Allāho 'alayhi wa sallam, red. av Aḥmad Farīd al-Mazīdī (Beirut: Dār al-kotob al-'ilmiyyah, 2006), 42–43.

^I Al-Yaḥṣobī, *Ash-Shifā bi-ta 'rīf hoqōq al-Moṣṭafā*, 2:92.

^{II} Al-Yaḥṣobī, *Ash-Shifā bi-ta 'rīf hoqōq al-Moṣṭafā*, 2:198–199.

^{III} As-Samhōdī, *Kholāṣah al-wafā' bi-akhbār dār al-Moṣṭafā*, 1:428.

^{IV} As-Samhōdī, *Kholāṣah al-wafā' bi-akhbār dār al-Moṣṭafā*, 1:428.

^V As-Samhōdī, *Kholāṣah al-wafā' bi-akhbār dār al-Moṣṭafā*, 1:429.

Hva bør bli framsagt ved den hellige graven?

Hva bør bli framsagt ved den hellige graven?

Til nå har det blitt gjort tydelig at det er fredshilsen og velsignelser som skal framsies til og sendes over profeten ﷺ. I tillegg er det viktig at man skal be Gud om tilgivelse, og erkjenne og angre sine synder ved å legge til profeten ﷺ som forbeder i skuddbønnen. Alt dette har vi lært gjennom Koranens tekst og følgesvennernes og de tidligere skriftlærdes handlinger, noe de senere skriftlærde har basert sin konsensus på.

Hvis det blir tungt for den besøkende å stå for lenge, kan vedkommende sette seg, for det viktigste er at vedkommende framsier fredshilsener og sender velsignelser så mye som man klarer. I *Al-Majmō' sharḥ al-mohazẓab* skriver an-Nawawī ved å gjengi etter Abō Mōsā al-Iṣfahānī, som skrev i verket *Ādāb ziyārah al-qobōr* at det er opp til den besøkende om han vil besøke stående eller sittende slik som en mann besøker sin bror mens broren lever. For noen ganger så sitter han hos ham, noen ganger står han, og noen ganger er han til og med gående (ved å hilse).¹

Det er viktig å forstå at al-Iṣfahānī kun ga et eksempel her ved å sammenligne med ordet bror, for målet hans var å poengtere det å være hos noen som lever, og ikke at profeten ﷺ er som en hvilken som helst bror eller et menneske.

Fredshilsenen etter al-Ghazālī

السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَبِيَّ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَمِينَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا صَفْوَةَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا خَيْرَةَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَحْمَدُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مُحَمَّدُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا الْقَاسِمِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَاجِي، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عَاقِبُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حَاشِرُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَشِيرُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَذِيرُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا طَهْرُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا طَاهِرُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَكْرَمَ وَكِدِ آدَمَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا سَيِّدَ الْمُرْسَلِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا خَاتَمَ النَّبِيِّينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ رَبِّ الْعَالَمِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا قَائِدَ الْخَيْرِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا فَاتِحَ الْبَرِّ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَبِيَّ الرَّحْمَةِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا هَادِيَ الْأُمَّةِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا قَائِدَ الْغُرِّ الْمُحَجَّلِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ

¹ An-Nawawī, *Al-Majmō' sharḥ al-mohazẓab*, 5:311.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

وَعَلَىٰ أَهْلِ بَيْتِكَ الَّذِينَ أَذْهَبَ اللَّهُ عَنْهُمْ الرَّجْسَ وَطَهَّرَهُمْ تَطْهِيراً، السَّلَامُ عَلَيْكَ وَعَلَىٰ
أَصْحَابِكَ الطَّيِّبِينَ وَعَلَىٰ أَزْوَاجِكَ الطَّاهِرَاتِ أُمَّهَاتِ الْمُؤْمِنِينَ، جَزَاكَ اللَّهُ عَنَّا أَفْضَلَ مَا جَزَىٰ
نَبِيًّا عَن قَوْمِهِ وَرَسُولًا عَن أُمَّتِهِ، وَصَلَّىٰ عَلَيْكَ كُلَّمَا ذَكَرَكَ الذَّاكِرُونَ وَكُلَّمَا غَفَلَ عَنكَ
الْغَافِلُونَ، وَصَلَّىٰ عَلَيْكَ فِي الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ أَفْضَلَ وَأَكْمَلَ وَأَعْلَىٰ وَأَجَلَ وَأَطْيَبَ وَأَطْهَرَ مَا
صَلَّىٰ عَلَىٰ أَحَدٍ مِّنْ خَلْقِهِ، كَمَا اسْتَنْقَدْنَا بِكَ مِنَ الصَّلَاةِ وَبَصَّرْنَا بِكَ مِنَ الْعِمَايَةِ وَهَدَانَا بِكَ
مِنَ الْجَهَالَةِ. أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنَّكَ عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ وَأَمِينُهُ
وَصَفِيُّهُ وَخَيْرَتُهُ مِّنْ خَلْقِهِ. وَأَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ بَلَغْتَ الرِّسَالََةَ وَأَدَّيْتَ الْأَمَانَةَ وَنَصَحْتَ الْأُمَّةَ
وَجَاهَدْتَ عَدُوَّكَ وَهَدَيْتَ أُمَّتَكَ وَعَبَدْتَ رَبَّكَ حَتَّىٰ أَتَاكَ الْيَقِينُ، فَصَلَّىٰ اللَّهُ عَلَيْكَ وَعَلَىٰ
أَهْلِ بَيْتِكَ الطَّيِّبِينَ وَسَلَّمَ وَشَرَّفَ وَكَرَّمَ وَعَظَّمَ.

Fred være med Dem, kjære Guds sendebud.

Fred være med Dem, kjære Guds profet.

Fred være med Dem, kjære den som Gud betrodde budskapet

til.

Fred være med Dem, kjære Guds elskede.

Fred være med Dem, kjære Guds forutbestemte til å kun

tilhøre Ham.

Fred være med Dem som ble utvalgt av Gud for alle.

Fred være med Dem, kjære Aḥmad.

Fred være med Dem, kjære Moḥammad.

Fred være med Dem, kjære Abō al-Qāsim.

Fred være med Dem, kjære Māḥī.

Fred være med Dem, kjære ‘Āqib.

Fred være med Dem, kjære Ḥāshir.

Fred være med Dem, kjære Bashīr.

Fred være med Dem, kjære Nazīr.

Fred være med Dem, kjære Ṭohr.

Fred være med Dem, kjære Ṭāhir.

Fred være med Dem, kjære den mest noble av Adams barn.

Fred være med Dem, kjære mester av alle sendebudene.

Fred være med Dem, kjære tilendebringeren av profetenes

profetskap.

Fred være med Dem, kjære all verdens Herres sendebud.

Fred være med Dem, kjære anfører som leder til det beste.

Hva bør bli framsagt ved den hellige graven?

Fred være med Dem, kjære den som åpnet veien for fromhet.

Fred være med Dem, kjære nådens profet.

Fred være med Dem, kjære rettleder av det muslimske samfunnet.

Fred være med Dem, kjære lederen til de troende som vil ha en kropp som det vil skinne av ved troens lys.

Fred være med Dem og Deres familie – den familien som Gud fjernet det urene fra og rensset dem fullkomment.

Fred være med Dem og Deres gode følgesvenner, Deres rene hustruer – de troendes mødre.

Måtte Gud belønne Dem, kjære Guds sendebud, for det De gjør for oss – måtte Gud belønne Dem bedre enn det enhver profet og ethvert sendebud ble ved sitt samfunn. Måtte Gud sende velsignelser over Dem hver gang noen ihukommer Dem, og selv hver gang noen skulle forsømme å komme Dem i hu.

Måtte Gud sende velsignelser over Dem blant de første og siste – de mest overlegne, fullkomne, opphøyde, storslåtte, rene og hellige velsignelser som Herren noen gang har sendt over noen blant Hans skapninger.

Herren berget oss for villfarelsen ved Dem, Han ga oss syn ved Dem mot det å være forvillet, Han rettledet oss ved Dem mot uvitenheten.

Jeg bevitner at ingen er tilbedelsesverdig unntatt Gud, Han den Éne, og ingen er Ham likestilt. Jeg bevitner at De er Guds tjener og sendebud, Guds betrodde sendebud, inderlige venn, den som ble utvalgt av Gud for alle Hans skapninger.

Jeg bevitner at De viderebrakte budskapet og fullførte fullkomment det som ble Dem betrodd av Gud. De formanet de troendes samfunn. De kjempet mot fienden, rettledet Deres samfunn. De tjente Deres Herre til forvissningen nådde Dem. Måtte Gud sende velsignelser og fred over Dem og Deres hellige familie – opphøye deres rang, skjenke dere ære og prise dere mest opphøyd.¹

Dr. Ibn ‘Alawī har gjengitt flere måter å framsi fredshilsenen på etter mange skriftlærde, men jeg har valgt å redigere det ned til al-Ghazālīs måte.

---

¹ Al-Ghazālī, *Iḥyā’ ‘olōm ad-dīn*, 1:259.

Når fredshilsenene profeten ﷺ?

Når fredshilsenene profeten ﷺ?

I *ḥadīth*-litteraturen finner vi beretninger som beviser at velsignelsene sendt og fredshilsenene framsagt av de troendes samfunn, når profeten ﷺ. Beretningene bekrefter at det skjer på oppstandelsens dag, på fredager og når enn de sendes eller framsies. Det er ikke noen forskjell på disse tre kategoriene, og konklusjonen blir at de når profeten ﷺ når enn de sendes. Når det sies at de blir presentert eller brakt til profeten ﷺ, må man forstå det på samme måte som menneskenes handlinger blir brakt til Gud hver natt og morgen, hver mandag, hver torsdag og hver midterste natt i måneden sha‘bān. Det man må forstå, er at Gud er Allvitende, Allhørende og Allseende, men handlingene blir brakt til Ham. Skal en troende nå tro at Herren ikke er kapabel til å vite om dette før det vises eller presenteres for Ham? Det er slik vi oppfatter når velsignelser sendes og fredshilsener framsies. De blir presentert og framsagt, men ordene når i virkeligheten Hans Høyhet ﷺ. Det er kun Herrens framgangsmåte å la dem nå Hans elskede ﷺ på den måten at en engel kommer og presenterer velsignelsene sendt og fredshilsenene framsagt. Dette er forståelsen til de som følger profetens ﷺ tradisjon.

Dr. Ibn ‘Alawī forklarte denne forståelsen med å vise til en beretning gjengitt av Ibn Qayyim, der han refererte til at-Ṭabarānī: «Abō ad-Dardā’ berettet at Guds sendebud ﷺ sa: 'Send rikelig med velsignelser over meg på fredagen, for det er en dag som er bevitnet, og englene er til stede og bevitner. Det finnes ikke en eneste person som sender velsignelser over meg uten at stemmen hans når meg uansett, hvor han enn måtte være.' Vi spurte: 'Selv etter Deres bortgang?' Hans Høyhet ﷺ svarte: 'Selv etter min bortgang! Sannelig, Gud har gjort det forbudt for jorden å spise profetenes kropp.'»¹

¹ Moḥammad ibn Abī Bakr ibn Qayyim al-Jauziyyah, *Jalā’ al-afḥām fī faḍl aṣ-ṣalāh was-salām ‘alā Moḥammad khayr al-anām*, red. av Sho‘ayb ibn Moḥarram al-Arnā’ōṭ og ‘Abd-ol-Qādir al-Arnā’ōṭ, 2. utg. (Kuwait: Dār al-‘orōbah lin-nashr wat-tauzī’, 1987), 127.

Al-Arnā’ōṭ klassifiserte beretningens berettere som pålitelige, men Sa‘īd ibn Abī Hilāl hørte ikke beretninger etter Abō ad-Dardā’, derfor er denne beretningen *mursal* (مرسل).

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

Det vil si at profetenes høresans er vedvarende i sin opprinnelige fullkomne tilstand akkurat som deres resterende fysiske og åndelige sanser var før deres bortgang. Men Gud gjør dem uavhengig av mat og annet som den fysiske kroppen er avhengig av. Det blir som englene har det.

I lys av beretningen nevnt ovenfor, forstår vi at det ikke spiller noen rolle om den som sender velsignelser eller framsier fredshilsener, befinner seg i nærheten av den hellige graven eller er langt ifra den. Både velsignelsene og fredshilsenene når profeten ﷺ, og Hans Hellighet ﷺ svarer dem. Denne handlingen er ikke begrenset til en engel ansatt ved profetens ﷺ hellige grav eller en fastsatt dag.

Morsal er en beretning som mangler et ledd (beretter) i enden av beretningen. Det vil si at en beretter hopper over en *tābi 'ī* eller en følgesvenn, og beretter direkte etter profeten ﷺ. Majoriteten mener at en slik beretning er svak. Men det må legges vekt på at beretningen oppmuntrer til godhet, derfor er den et godt nok argument.

I alle fall er en lignende beretning med samme betydning og omtrent samme ord, etter Aus ibn Abī Aus ﷺ, klassifisert som autentisk av al-Arnā'ōṭ. Ash-Shaybānī, *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal: Ḥadīth Aus ibn Abī Aus ath-Thaqafī wa howa Aus ibn Ḥoẓayfah*, 26:84#16162.

Profeten ﷺ lever

De beretningene som vi har diskutert til nå, opplyser at profeten ﷺ lever ifølge sin opphøyde rang. Det er et evig liv. Vi tror og stadfester at profeten ﷺ lever og blir forsynt av Herren. Profetens ﷺ velsignede kropp har ikke blitt spist av jorden, og det samme gjelder resten av profetene. Majoritetens standpunkt omfatter denne trosoverbevisningen. Det har til og med blitt avslørt at mange martyrs, skriftlærdes og helgeners kropp har blitt observert uten noen som helst forandring etter deres død.

Det har blitt berettet at følgesvennene ‘Abdollāh (Jābirs far) og ‘Amr ibn al-Jamōh ﷺ, som begge led martyrdøden under Oḥod-slaget. Deres grav ble gravd opp av en flom etter 46 år, men kroppen deres hadde ikke blitt forandret i det hele tatt. Den ene av dem hadde et sår, og han hadde hånden over såret. Da han ble begravd, var han i den tilstanden. Hånden hans ble fjernet fra såret, og da begynte blodet å renne, men så gikk den tilbake igjen slik som den hadde vært, og da stoppet blodet.

Jābir opplyste om sin far at hans tilstand ikke forandret seg i det hele tatt selv etter 46 år. Det var som om han bare lå og sov. De ble flyttet til et annet sted etter alle disse årene.^I

Det samme gjelder en hendelse om foten til profetens ﷺ farbror Ḥamzah ﷺ, at det rant blod fra den selv etter omtrent 40–50 år etter Oḥod-slaget.^{II}

Det er riktig at bevisene for at martyrene lever, er sterkere enn bevis om helgeners liv, for det finnes en tekst om det i Koranen, men det omfatter ikke profetenes liv, da de står høyere og har større rett på dette evige livet.

Al-Bayhaqī kompilerte en *ḥadīth*-samling med beretninger som beviser profetenes liv selv etter deres bortgang:

«Profeter lever i sin grav og forretter bønn der.»^{III}

---

^I Az-Žahabī, *Siyar a ‘lām an-nobalā*, 1:255, 1:326.

^{II} Aṣ-Šan‘ānī, *Al-Moṣannaḥ: Bāb aṣ-ṣalāh ‘alā ash-shahīd wa ghoslih*, 3:547#6656, 5:277#9602; Aḥmad ibn Yahyā al-Balāzorī, *Jomal min ansāb al-ashraf*, red. av Sohayl Zakkār og Riyād az-Zirkilī (Beirut: Dār al-fikr, 1996), 4:290.

^{III} Al-Bayhaqī, *Ḥayāt al-anbiyā’ ṣalawāt Allāh ‘alay-him ba’d wafāti-him*, 69, 72, 74.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

«Jeg gikk forbi Moses den natten jeg ble tatt med på nattereisen, han stod og forrettet bønn i graven ved den røde sanddynen.»^I

«Jeg opplevde at jeg var i al-Ḥijr mens Qoraysh spurte meg om nattereisen [...]»^{II}

«Jeg befant meg blant alle profetene. Jeg så Moses stå og forrette bønn, han var en mann med krøllete hår som om han skulle være av stammen Shanō'ah. Jeg så Jesus, sønn av Maria ﷺ, stå og forrette bønn. 'Orwah ibn Mas'ūd ath-Thaqafi er den som ligner mest på ham av alt folk. Jeg så Abraham ﷺ stå og forrette bønn. Deres mester ligner mest på ham av alt folk. Da tiden for tidebønnen var inne, ledet jeg dem alle i tidebønnen.»^{III}

Profeten ﷺ møtte dem både på jorden ved Helligdommens hus i Jerusalem og i forskjellige himler etter det. Disse beretningene er bevis på at de lever.

Ordene «Jeg befant meg / jeg så (رَأَيْتُنِي)» beviser at både nattereisen og oppstigningsreisen skjedde i våken tilstand, og tilbakeviser påstanden om at det bare var en drøm.

Koranen beviser at martyrer lever i stadiet – kjent som *barzakh* (البرزخ) – mellom døden og det hinsidige livet. Følgesvennene Ibn 'Abbās og Ibn Mas'ūd ﷺ bekreftet at profeten ﷺ også var av martyrene, gjennom en beretning der profeten ﷺ opplyste at Hans Hellighet ﷺ fortsatt følte effekten av giften fra den lille matbiten i Khaybar. Det var en jødisk kvinne som forsøkte å forgifte profeten ﷺ, slik det er kjent fra biografiske verk, men det blir ansett som et av profetens ﷺ mirakler at den giften ikke gjorde at Hans Hellighet ﷺ gikk bort der og da. Basert på dette mener de skriftlærde at Gud samlet begge gradene for profeten ﷺ – både profetskapet og martyriumet.

De skriftlærde er enige om at dette livet er et virkelig liv. Men noen blant dem legger vekt på at dette livet til martyrene kun er et åndelig liv, og ikke fysisk. Andre presiserer at det er et åndelig og

^I Al-Bayhaqī, *Ḥayāt al-anbiyā' ṣalawāt Allāh 'alay-him ba'd wafāti-him*, 79.

^{II} Al-Bayhaqī, *Ḥayāt al-anbiyā' ṣalawāt Allāh 'alay-him ba'd wafāti-him*, 82.

^{III} Al-Bayhaqī, *Ḥayāt al-anbiyā' ṣalawāt Allāh 'alay-him ba'd wafāti-him*, 82.

Profeten ﷺ lever

fysisk liv. Det er vårt standpunkt, slik som vi også har sett at deres kropp blir bevart, og Gud sier at de lever.

Ifølge al-Bayhaqī forblir sjelen i profetens ﷺ kropp for å svare fredshilsenene. Det er ikke slik at sjelen hvert eneste sekund forlater og kommer tilbake til Hans Hellighets ﷺ kropp.^I

As-Sobkī belyste denne filosofien med å forklare at det mest sannsynlige er at det å vende sjelen tilbake betyr at profetens ﷺ velsignede sjel blir opptatt med å rette blikket mot det guddommelige nærværet og den åndelige verdenen, og gjennom denne iakttakelsen vender Hans Hellighet ﷺ blikket mot vår verden. Når en person framsier fredshilsen til profeten ﷺ, retter profetens ﷺ velsignede sjel seg mot denne verdenen for å ta imot den fredshilsenen og svare den. Det er viktig å forstå at man ikke kan begrense den åndelige verdenens grenser med hjernens kapasitet til å begripe ting. *Barzakh*-verdenen er lik det hinsidige, derfor kan ikke evnene i den verdenen måles og veies.^{II}

---

^I Aḥmad ibn Moḥammad ibn ‘Alī ibn Ḥajar al-Haytamī, *Ad-dorr al-maṣṣūf*, red. av Bō Jomo‘ah ‘Abd-ol-Qādir Mokrī og Moḥammad Shādī Moṣṭafā ‘Arbash (Beirut: Dār al-minhāj, 2005), 160.

^{II} Al-Haytamī, *Ad-dorr al-maṣṣūf*, 160.

Skuddbønn under besøket

Til nå har vi etablert de skriftlærdes tungtveiende mening om at ansiktet skal være vendt mot den hellige graven selv under skuddbønnen ved den. Det er foretrukket for den besøkende å gjøre det og be Gud om hva man enn måtte ville av det gode, og legge til profeten ﷺ som forbeder i sin skuddbønn. Dette er ikke kjetteri, villfarelse eller flerguderi – de skriftlærde har erklært det for lovlig.

Den velkjente hendelsen mellom Mālik ibn Anas og kalif Abō Ja'far al-Manṣūr i profetens ﷺ moské beviser det. Mālik sa til ham: «Å, de troendes leder! Ikke hev stemmen i denne moskeen, for Gud lærte folk ved å si: 'Hev ikke stemmen deres over profetens stemme [...]'^I Han priste folk ved å si: 'Sannelig, de som holder sin stemme dempet hos Guds sendebud [...]'^{II} Han kritiserte folk ved å si: 'Sannelig, de som roper på deg [...]'^{III} Profetens ﷺ hellighet er den samme etter bortgangen som under det synlige livet.» Kalif Abō Ja'far underkastet seg det (som ble sagt til ham). Så spurte han: «Å, Abō 'Abdillāh, skal jeg ha ansiktet vendt i bønneretningen og be skuddbønn, eller skal jeg vende ansiktet mot Guds sendebud?» Mālik svarte: «Vend ikke ansiktet bort fra profeten ﷺ, for Hans Høyhet ﷺ vil være din og din far Adams forbeder hos Gud på oppstandelsens dag. Ha ansiktet vendt mot profeten ﷺ, søk forbønn ved Hans Høyhet ﷺ, og Gud vil godta Hans Høyhets ﷺ forbønn. Gud sier: 'Hvis de gjør sin sjel ondt [...]'^{IV}»

Denne hendelsen har blitt gjengitt av al-Yaḥṣobī^V med en beretterkjede basert på hans autoritet i det biografiske verket *Ash-Shifā*. De skriftlærde har overlevert denne hendelsen ved sin penn i generasjoner.

Ibn Taymiyyah kommenterte ved å referere til Ibn Wahb om det han gjenga etter Mālik, at når den besøkende framsier fredshilsen til profeten ﷺ, skal vedkommende stå med ansiktet rettet mot den hellige graven, og ikke i bønneretningen. Man skal gå nær, framsi fredshilsen og be skuddbønn, men ikke røre graven. Han presiserte at

---

^I Koranen 49:2.

^{II} Koranen 49:3.

^{III} Koranen 49:4.

^{IV} Koranen 4:64.

^V Al-Yaḥṣobī, *Ash-Shifā bi-ta'rīf hoqōq al-Moṣṭafá*, 2:92–93.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

man sender velsignelser over profeten ﷺ og ber for Hans Høyhet ﷺ. I alle fall bekreftet han at Mālik hadde denne meningen.¹

Etter å ha vist til de skriftlærdes utsagn om skuddbønn under besøket presiserte Ibn Taymiyyah at de skriftlærde er enige om å vende seg mot bønneretningen, men de er uenige om å ha ryggen mot den hellige graven under skuddbønn.

Dr. Ibn ‘Alawī viste til at dette var konklusjonen til Ibn Taymiyyah vedrørende dette emnet. Dr. Ibn ‘Alawī tolket Ibn Taymiyyahs kommentar – som faktisk stred mot majoritetens mening – med sin moderate holdning og viste til at han refererte til mange tidligere skriftlærde som mente at den som står med ansiktet mot den hellige graven, kan be skuddbønn til Gud og be om Herrens velvilje. Dr. Ibn ‘Alawī mente at man bør fundere over at de er uenige om det punktet å ha ryggen mot den hellige graven under skuddbønn. Det som er viktig å forstå, er at de fortsatt stod ved den hellige graven etter å ha framsagt fredshilsen for å be skuddbønn, og de ble ansett som monoteister og troende. En uenighet blant de skriftlærde fører ikke til at man kan stemples som en som begår flerguderi eller en villfarene person.

Ibn Taymiyyah mente at det er forbudt å være ivrig etter å be skuddbønn ved graver og å dra til gravene bare for å be skuddbønn ved dem, med håp om at skuddbønnen vil bli hørt/besvart, eller med følelsen om at skuddbønn ved gravene blir hørt og oppfylt fortere og mer enn ellers.^{II}

Med det sistnevnte vil dr. Ibn ‘Alawī kun vise at Ibn Taymiyyah ikke erklærte folk som framsa fredshilsen eller ba skuddbønn ved den hellige graven eller ved andre graver, som flergudsdyrkere eller kjettere, men han satte noen strenge krav. I alle fall er ikke dette vårt standpunkt og heller ikke dr. Ibn ‘Alawīs, men det er viktig å oppklare at det er en grov beskyldning å mene at noen tilber graven til profeter eller helgener ved å vise til Ibn Taymiyyah.

Moḥamamd ibn ‘Abd-il-Wahhābs standpunkt

Moḥammad ibn ‘Abd-il-Wahhāb an-Najdī ble spurt om det å be skuddbønn ved den hellige graven og det å legge til de rettskafne som

---

^I Al-Ḥarrānī, *Iqtidā’ aṣ-ṣirāṭ al-mostaqīm li-mokhālafah aṣḥāb al-jaḥīm*, 2:288.

^{II} Al-Ḥarrānī, *Iqtidā’ aṣ-ṣirāṭ al-mostaqīm li-mokhālafah aṣḥāb al-jaḥīm*, 2:195.

forbedere i sin skuddbønn, eller om det var en rett bare profeten ﷺ hadde.

Ibn ‘Abd-il-Wahhāb mente at det var en tydelig forskjell her. Noen av de skriftlærde tillot å legge til de rettskafne som forbedere i skuddbønn, mens andre mente at det kun var profetens ﷺ rett. Han hevdet også at de fleste skriftlærde forbød å gjøre det og mislikte det, men det neste han påpekte, var meget interessant, at det var en sak som gikk under rettsvitenskap (الفقه) i islam. I motsetning til hans mening opplever vi i vår tid at de som følger hans lære, alltid knytter det til trosoverbevisning/trosprinsipper (العقيدة) for å kunne ekskludere folk fra troen.

Han fortsatte med å hevde at det som var rett ifølge dem, var det majoriteten mente, at det er en mislikt handling. Men det er også verdt å merke at han ikke forbød dem som gjorde det, for han mente at det ikke var mulig å forby eller avvise en sak som gjaldt de skriftlærdes uavhengige og selvstendige tolkning av religionen (*ijtihād* – الاجتهاد). Han var derimot tydelig om at han forbød og avviste det å be skuddbønn til Guds skapninger (profeter og de rettskafne). Han mente også at man ikke kunne sammenligne en person som anroper Gud alene og oppriktig med en som oppsøker en helgens mausoleum og gråter og bønnfaller der for å bli forløst fra vansker eller lidenskapelig uttrykker sin sorg ved å kalle på den helgenen for å få hjelp. Men i sin skuddbønn sier vedkommende som ber til Gud: «Jeg spør Deg i Din profets navn» eller «ved sendebudene» eller «ved Dine rettskafne tjenere», eller vedkommende drar til en kjent grav eller en annen grav og ber skuddbønn der, men ber ikke skuddbønn til noen andre enn Gud i all oppriktighet.¹

***Hadīth*-lærde fra Indias standpunkt**

Hadīth-lærde knyttet til Diyōbandiyah (Deoband i India) ble spurt om det å ha ansiktet vendt mot profetens ﷺ hellige grav under skuddbønn ved den etter å ha framsagt fredshilsener og sendt velsignelser.

---

¹ Moḥammad ibn ‘Abd-il-Wahhāb an-Najdī, *Majmō‘ mo‘allifāt ash-shaykh Moḥammad ibn ‘Abd-il-Wahhāb* (Riyadh: Dār al-Qāsim, uten dato), 68.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

De svarte med at de rettslærde var uenige om den saken, slik som 'Alī al-Qārī nevnte ved å referere til Abō al-Layth as-Samarqandī og de som valgte å følge hans standpunkt, slik som al-Kirmānī og as-Sorōjī. Deres standpunkt var at den besøkende skulle stå med ansiktet i bønneretningen. De hevdet at det var det som ble gjengitt av Ḥasan etter Abō Ḥanīfah, men det ble gjengitt etter Ibn al-Homām at det som har blitt vist til av Abō al-Layth, er avvist. For det ble gjengitt av Abō Ḥanīfah etter vår mester Ibn 'Omar ﷺ at han berettet:

«Tradisjonen er at du kommer til den hellige graven til Guds sendebud og har ansiktet vendt mot den, og sier deretter: 'Fred være med Dem, kjære profet, og Guds nåde og velsignelser.'»^I

Han styrket synspunktet med det Ibn al-Mobārak gjenga: «Jeg hørte Abō Ḥanīfah si: 'Ayyōb as-Sakhtiyānī kom mens jeg var i Medina. Jeg sa til meg selv: «Jeg må se hva han gjør.» Han hadde ryggen i bønneretningen og ansiktet i den retningen Guds sendebuds ﷺ ansikt var. Der gråt han en tåreflom uten like. Han var en rettslærd.'»^{II}

De konkluderte med at det er mulig å gjøre det på begge måter, men det som er foretrukket å gjøre, er å ha ansiktet vendt mot der profetens ﷺ noble ansikt er. Det var det som var deres overbevisning, og det er det de og deres læremestre baserte sin handling på. Det samme var deres standpunkt om å be skuddbønn ved den hellige graven, altså å ha ansiktet vendt mot den.^{III}

---

^I Ibn Thābit, *Mosnad Abī Ḥanīfah riwāyah al-Ḥaṣkaḥī: Kitāb al-ḥajj*, beretning #37.

^{II} As-Samhōdī, *Kholāṣah al-wafā' bi-akhbār dār al-Moṣṭafā*, 1:428.

^{III} Khalīl Aḥmad as-Sahāranpōrī, *Al-Mohannad 'alā al-mofannad*, red. av Moḥammad ibn Ādam al-Kautharī (Amman: Dār al-fath lid-dirāsāt wan-nashr, 2004), 53.

Å søke forbønn ved profetens ﷺ hellige grav

Ad-Dārimī gjenga en beretning i sin *ḥadīth*-samling i kapittelet om det Gud æret profeten ﷺ med etter Hans Høyhets ﷺ bortgang. Aus ibn ‘Abdillāh berettet: «Medina-folket ble rammet av en sterk tørke. Folk klagde til ‘Ā’ishah. Hun sa: 'Henvend dere til profetens ﷺ hellige grav. Lag et vindu over den mot himmelen slik at det ikke er noe tak imellom den hellige graven og himmelen.'» Beretteren fortsatte: «De gjorde så, og da regnet det kraftig over oss i den grad at gresset grodde, kamelene ble fete og (det var like før) de sprakk av fett. Det året ble kalt 'Året da dyrene ble fete og var i ferd med å spreke'.»^I

Dette er å søke forbønn ved profetens ﷺ hellige grav, og det gjøres ikke fordi det er en hellig grav, men fordi den inneholder kroppen til den edleste av alle skapninger, som er all verdens Herres elskede ﷺ.

Dr. Ibn ‘Alawī gransket denne beretningen:

1. Abō an-No‘mān er Moḥammad ibn al-Faḍl kalt ‘Ārim, han var en av læremesterne til selveste al-Bokhārī.

Al-‘Asqalānī kommenterte at han var bekreftet som pålitelig, men hukommelsen hans forandret seg (ble svekket) mot slutten av livet.^{II}

Dr. Ibn ‘Alawī la til at dette ikke skader ham som beretter, og kritiserer ikke hans beretninger, for al-Bokhārī gjenga flere enn 100 beretninger etter ham i den autentiske *ḥadīth*-samlingen, men etter at hukommelsen ble svekket, overleverte han ikke beretninger etter ham.

Ad-Dāraqoṭnī kommenterte at beretninger etter en slik storslagen beretter vil ikke du noen gang høre.

Az-Žahabī tilbakeviste Ibn Ḥibbāns påstand om at beretninger etter ham var fornektet og de kunne være motsigende. Az-Žahabī påpekte tydelig at Ibn Ḥibbān ikke

---

^I Ad-Dārimī, *Mosnad ad-Dārimī: Bāb mā akrama Allāh ta‘ālā nabīyya-ho ṣallā Allāh ‘alayhi wa sallam ba‘da mauti-hi*, 1:227#93.

Ad-Dārānī presiserte at beretningens berettere er pålitelige, men beretningens beretterkjede stopper på vår mor ‘Ā’ishah ﷺ.

^{II} Aḥmad ibn ‘Alī ibn Ḥajar al-‘Asqalānī, *Taqrīb at-tahzīb*, red. av Moḥammad ‘Awwāmah (Damaskus: Dār ar-rashīd, 1986), 502.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

evnet å tilveiebringe én beretning som var fornektet eller motsigende, derfor måtte man stille seg spørsmålet: «Hvor er det han hevder som fornektet?»^I

2. Sa‘īd ibn Zayd var en sannferdig beretter med *wahm* (innbilning/uaktsomhet – الوهم), og det samme gjaldt ‘Amr ibn Mālīk an-Nokarī, slik som al-‘Asqalānī kommenterte i *Taqrīb at-tahzīb*.^{II} Men *ḥadīth*-lærde har besluttet at uttrykket at en sannferdig beretter som innbiller seg noe, er et uttrykk som betegner pålitelighet, og ikke svakhet (som fører til avvisning).^{III}

3. Abō al-Jauzā’ er Aus ibn ‘Abdillāh ar-Raba‘ī al-Baṣrī. Han er en pålitelig beretter.^{IV} Det har blitt gjengitt etter ham i al-Bokhārī’s autentiske *ḥadīth*-samling.^V

Det vil si at det ikke er noe i veien med denne beretterkjeden, faktisk er den ansett som en god beretterkjede i dr. Ibn ‘Alawīs øyne. Denne beretningen har blitt godtatt av mange *ḥadīth*-lærde, og det finnes mange beretninger som ligner den i betydning. Det er få som har den graden i kunnskap som de som har gjengitt den.

Dr. Ṭāhir al-Qādirī har gransket denne beretningen grundig i verket *Tawassol (Forbønn)*, som har blitt oversatt til norsk.^{VI} Leserne henvises til den forskningen hvis man tviler på autentisiteten til beretningen basert på det Ibn Taymiyyah eller al-Albānī har hevdet.

Vår mor ‘Ā’ishahs ﷺ standpunkt

Noen av meningsmotstanderne sier at denne beretningen er *mauqūf*^{VII}, og at dens beretterkjede stopper på vår mor ‘Ā’ishah ﷺ, og hun er ansett som en av følgesvennene. Følgesvennenes handling er ikke et

^I Az-Žahabī, *Mizān al-i‘tidāl fī naqd ar-rijāl*, 4:8.

^{II} Al-‘Asqalānī, *Taqrīb at-tahzīb*, 426.

^{III} ‘Abd-or-Raḥmān ibn Abī Bakr as-Soyōfī, *Tadrīb ar-rāwī fī sharḥ taqrīb an-Nawawī*, red. av Naẓar Moḥammad al-Faryābī (Riyadh: Dār ṭayyibah lin-nashr wat-tauzī‘, uten dato), 1:407.

^{IV} Az-Žahabī, *Siyar a‘lām an-nobalā’*, 4:371; Al-‘Asqalānī, *Taqrīb at-tahzīb*, 116.

^V Al-Bokhārī, *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī: Bāb «a-fa-ra’aytom al-Lāt wal-‘Ozzā»*, 6:141#4859.

^{VI} Moḥammad Ṭāhir al-Qādirī, *Tawassol (Forbønn)*, overs. av Abo Mahi Yasir Hussain (Oslo: Noor 92 Publications, 2011), 140–151.

^{VII} موقوف – den beretningen hvis beretterkjede stopper på en følgesvenn.

Å søke forbønn ved profetens ﷺ hellige grav

bevis. Vi kan kun besvare denne protesten med at til tross for at det var hennes mening, var hun jo også kjent for et vell av kunnskap. Hun handlet på denne måten i tilstedeværelse av de skriftlærde blant følgesvennene i Medina. For oss er det nok ved denne hendelsen at den er et bevis på at vår mor ‘Ā’ishah ﷺ visste at Guds sendebud ﷺ var fortsatt nådig mot og forbederen til sine tilhengere selv etter sin bortgang, og at den som besøker Hans Høyhet ﷺ og legger til Hans Høyhet ﷺ som en forbeder i sin skuddbønn, vil Hans Høyhet ﷺ gå i forbønn for. Det vår mor gjorde, er ikke noe som stammer fra flerguderi eller en form for flerguderi. Det er noe som avviser meningsmotstandernes tolkning, og bekrefter vårt standpunkt om at Hans Hellighet ﷺ tar seg av sine tilhengers saker selv etter sin bortgang. Det som bekrefter dette båndet som levende, er vår mor ‘Ā’ishas ﷺ ord: «Jeg pleide å gå inn i huset mitt, der Guds sendebud ﷺ og min far ble begravd, og legge fra meg ytterklærne¹ ved å si: 'Det er jo bare min ektemann og far.' Men da ‘Omar ble begravd med dem, gikk jeg ved Gud ikke inn der uten å knytte fast (ta ekstra hensyn til å ha) på meg ytterklærne for å vise anstendighet for at ‘Omar var der.»

Al-Arnā’ōṭ kommenterte at denne beretningens beretterkjede er autentisk, basert på de kravene al-Bokhārī og Moslim stilte til en autentisk beretning. Al-Ḥākim gjenga også beretningen, og den ble ikke kritisert av az-Ẓahabī. Beretningen ble også autentisert av al-Haythamī i *Majma‘ az-zawā’id*.^{II}

Vår mor gjorde ikke noe feil eller ugyldig, derimot viste hun oss at profeten ﷺ og disse to erkefølgesvennene ﷺ vet hvem som kommer til dem.

Kalifperioden til vår mester ‘Omar ibn al-Khaṭṭāb ﷺ

Under vår mester ‘Omars ﷺ kalifperiode var det også en praksis å søke forbønn ved den hellige graven. Mālik ad-Dār berettet: «Folket

---

¹ Med dette menes det klær som dekker det som en ikke-*maḥram* ikke er tillatt å se. Følgende personer er ansett som en *maḥram* (محرم): Ektemann, far, bestefar, bror, sønn, barnebarn, nevø, onkel (farbror og morbror), svigerfar, og lignende.

^{II} Ash-Shaybānī, *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal: Mosnad aṣ-ṣaḍīqah ‘Ā’ishah bint aṣ-ṣiddīq raḍiyallāho ‘anhā*, 42:440–441#25660.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

var tatt fatt av tørke under ‘Omars ﷺ kalifperiode. En mann (følgesvennen Bilāl ibn al-Ḥārith al-Mozanī ﷺ) gikk til profetens ﷺ hellige grav og sa: 'Kjære Guds sendebud! Be om regn fra Gud for tilhengerne Deres, sannelig, de er i ferd med å bli tilintetgjort.' Den mannen (følgesvennen) så profeten ﷺ i en drøm. Hans Nåde ﷺ sa til ham: 'Gå til ‘Omar, framsi fredshilsen fra meg til ham og fortell ham at regnet vil komme til dere. Si også til ham at han må streve, han må streve.' Han gikk til ‘Omar og fortalte ham det. ‘Omar gråt, og etter det utbrøt han: 'Herre! Jeg skal ikke hvile før jeg er helt maktesløs av det (å streve for Deg).’^I

Ibn Kathīr autentiserte denne historiens beretterkjede, som fant sted i det 18. året etter utvandringen til Medina, i verket *Al-Bidāyah wan-Nihāyah*.^{II}

Al-‘Asqalānī anerkjente også denne beretningen som autentisk.^{III}

Denne beretningen har blitt diskutert grundig og bevist som sann av dr. Ṭāhir al-Qādirī i *Tawassol (Forbønn)*.^{IV} Leserne anbefales å lese hans drøfting av argumenter for og imot beretningen.

Dr. Ibn ‘Alawī legger vekt på at ingen av de skriftlærde som har gjengitt beretningen, har erklært handlingen som vantro eller flerguderi, og heller ikke har de kritisert dens beretterkjede. I dr. Ibn ‘Alawīs øyne er det tilstrekkelig at når en autoritet som Ibn Ḥajar al-‘Asqalānī i *ḥadīth*-faget har godkjent beretningen, bør det ikke være nødvendig å søke etter ytterligere detaljer.

Det utmerkede ved å søke forbønn ved den hellige graven

Når det gjelder at folk vil søke hjelp og vern av profeter på dommens dag, er det en sterk indikasjon til å søke forbønn ved dem både i dette og i det kommende livet. Det at enhver synder ber den som står Gud nærmest i vedkommendes øyne, om å gå i forbønn for vedkommende, er ikke fornektet av noen, og det spiller ingen rolle om det kalles å

^I Aḥmad ibn al-Ḥosayn al-Bayhaqī, *Dalā'il an-nobowwah*, red. av ‘Abd-ol-Mo‘ṭī Amīn Qal‘ajī (Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 1988), 7:47.

^{II} Ibn Kathīr ad-Dimashqī, *Al-bidāyah wan-nihāyah*, 7:105.

^{III} Al-‘Asqalānī, *Faṭḥ al-Bārī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 2:495–496.

^{IV} Al-Qādirī, *Tawassol (Forbønn)*, 149–160.

Å søke forbønn ved profetens ﷺ hellige grav

søke frelse, forbønn eller vern og hjelp. Dette er heller ikke en del av framgangsmåten til flergudsdyrkerne, som pleide å tilbe avguder som mindre guder for å komme nærmere den største guden – Gud, Herren over all verden. Det er ikke noen tvil om at det er flerguderi. En troende tilber ikke profeten Moḥammad ﷺ, en annen profet eller en rettskaffen person når den troende ber en av dem om å gå i forbønn for ham eller henne.

Vi har tidligere sett på en beretning som opplyser: «Den som besøker min grav, for ham blir min forbønn pålagt.» I tillegg har vi også sett andre lignende beretninger om dette emnet. De skriftlærde legger vekt på at ordene «for ham blir min forbønn pålagt» betyr at forbønnen til profeten ﷺ blir ugjenkallelig, bekreftet som sann og obligatorisk for den personen. Det vil si at profeten ﷺ vil be Gud om å spare og skåne den personen.

As-Sobkī var av den mening at det kun er de besøkende som vil bli utmerket ved denne særskilte forbønnen. Han mente også at det var for å ære og prise dem. En annen tolkning, ifølge ham, var at det var ved besøkets velsignelse at de måtte bli inkludert blant dem som oppnår forbønnen.

Vi forstår at den besøkende blir mer utmerket ved forbønnen enn andre troende. Ordene «min forbønn» i beretningen viser til at forbønnen knyttes direkte til profeten Moḥammad ﷺ, for engler og andre utvalgte av Gud går også i forbønn, men den som besøker, vil bli æret ved denne særskilte forbønnen.¹

Med dette for øye har mange skriftlærde valgt å mene at det ikke er tillatt å betale en person for å besøke profetens ﷺ hellige grav på vegne av seg, men man kan anmode en annen om å framsi fredshilsen og be skuddbønn på vegne av seg.

---

¹ As-Sobkī, *Shifā' as-saqām fī ziyārah khayr al-anām*, 80.

Etikette for besøket i profetens ﷺ moské

Vi har til nå etablert det faktum at dette stedet er ansett som det helligste stedet en troende kan besøke. Derfor er det viktig å være på vakt ved ethvert skritt man tar under dette besøket.

Den troende bør utføre det rituelle badet (*ghosl* – الغسل) og ha på seg rene og fine klær før vedkommende går inn i byen Medina.

Vi har sett de skriftlærdes mening om at man ikke skal heve stemmen, blikket skal være senket av respekt, kroppen skal vise ydmykhet, og hjertet skal være til stede. Formålet med dette besøket er å vise kjærlighet til profeten ﷺ for å tilfredsstillе Gud.

På ingen måte bør den troende late som at vedkommende er mer rettskaffen enn andre for å vise seg fram på dette stedet.

Denne moskeens overlegenhet er at det er verdt 1000 ganger mer å forrette en tidebønn eller en overskytende bønn her enn i alle andre moskeer, utenom den Hellige moskeen i Mekka. Derfor bør den troende gjøre sitt ytterste for å tilbe Gud så mye som det er mulig i denne moskeen.

Majoriteten blant muslimene er enige om at stedet kjent som *raudah* i profetens ﷺ moské, er en hage av paradisetts hager. Det er grunnen til at de fleste ivrer for å forrette tidebønn eller overskytende bønn her, men man må alltid huske hvilket sted man befinner seg på, derfor skal man ikke dytte eller knuffe eller bli overivrig for å selv få plass, for da kan man samtidig komme til å plage en av profetens ﷺ gjester.

Vi har også sett på at våre skriftlærde mener at man skal ha en intensjon om å reise for å besøke profeten ﷺ, som omfatter både Hans Hellighets ﷺ moské og hellige grav. Der møter den troende opp for å sende velsignelser og framsi fredshilsener.

Den troende bør også be en skuddbønn idet han går ut fra hjemmet, slik det er tradisjon blant muslimer å gjøre når man går til moskeen.

Den hellige grønne kuppelen er et symbol på profetens ﷺ moské, og enda nærmere på der profetens ﷺ hellige kropp er begravd. Denne kuppelen har hatt forskjellige farger gjennom historien. Profetens ﷺ moské har også hatt flat tak en tid. Denne

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

kuppelen er spesiell for de troende, for den ligger over værelset der profeten ﷺ ble begravd. Ingen troende tilber den!

Når øyet ser den hellige grønne kuppelen, bør den troende innse at man står overfor det helligste stedet på jord. Næmlig det stedet Herren valgte for Sin elskede profet ﷺ.

Den troende bør gå inn i moskeen som en gjest går inn i en verts hus. Den troende bør gå inn med høyre foten først og be skuddbønnen man ber for å gå inn i moskeen, eller andre skuddbønner som de skriftlærde anbefaler.

Den troende bør forrette to bønneenheter for å vise moskeen respekt. Det er selvfølgelig mest forerukket å be i *raudah*, men har man ikke mulighet til det, ber man der det er plass uten å plage en annen gjest.

Ved profetens ﷺ prekestol bør man stanse og be skuddbønner til og lovprise Gud. Det er ikke noe i veien for å ta på prekestolen eller holde dens runde håndtak for å oppnå velsignelser.

I profetens ﷺ moské og ved den hellige graven bør den troende sende velsignelser over og framsi fredshilsener til profeten ﷺ så mye som vedkommende klarer.

Den troende bør ifølge de flestes standpunkt ikke gå helt inntil den hellige graven for å ta på den eller kysse den, men stå nær (3–4 armelengder) den for å sende velsignelser og framsi fredshilsener. Man skal stå med ansiktet mot den hellige graven både når man sender velsignelser og framsier fredshilsener og ber skuddbønner. Den besøkende må alltid huske at vedkommende besøker profeten ﷺ akkurat som under det synlige livet.

Dette stedet er mer velsignet enn alle andre steder. Her oppfylles skuddbønner, her gis det liv til håp, og kjærligheten forsterkes. Den troende bør ikke bare be for seg selv, men for alle troende og ikke-troende, syke, svake, nødlidende, trengende, undertrykte, sorgfulle, fortvilede, rettskafne, villfarne.

De skriftlærde anbefaler også å prøve å se på moskeen og den hellige grønne kuppelen med kjærlighet og iver. De skriftlærde anbefaler at man bør besøke al-Baqī'-gravlunden etter hver gang man har besøkt profetens ﷺ hellige grav, og dette særskilt på fredagen.

Avslutning

Meningen med denne analysen var å granske og klargjøre om praksisen *ziyārah* er forbudt, kjetteri og flerguderi eller tradisjon. Våre funn har illustrert at praksisen *ziyārah* er en lovlig tradisjon. Koranen, profetisk tradisjon, de skiftlærdes konsensus og deduktiv analogi beviste at det er en elsket tradisjon som Herren Gud har lært de troende ved Koranen.

Vi stilte og besvarte følgende forskningsspørsmål:

- Hva er *ziyārah* og målet med det?
- Er dette en tradisjon som stammer fra islams hovedkilder?
- Hva har de skriftlærdes praksis vært vedrørende *ziyārah* og hva har de anbefalt oss å gjøre?

La oss nå se hva vi oppdaget.

***Ziyārah* og dens mål**

Vi lærte at *ziyārah* betyr å besøke noen. Dette besøket viser til et besøk som utføres for å knytte bånd til den man besøker for å komme Gud nærmere. Den delen av *ziyārah* vi fokuserte på, er å besøke graven til de som står Herren nær og er Herren kjær.

Denne definisjonen av *ziyārah* lærer oss viktigheten av *ziyārah*: å styrke forholdet og kjærligheten til sin Herre. *Ziyārah* har stor innflytelse på folk både etisk og moralsk, for den får den besøkende til å ta livet mer alvorlig. Den man besøker, ønsker man å ta lærdom av. Den besøkendes mål er å etterleve den vedkommende besøker. Det vil si at den besøkende henvender seg dit for å bli mer lik den profeten eller rettskafne som man besøker.

Hvis vi nå retter oss spesifikt mot formålet ved forskningen, altså det å besøke profetens ﷺ hellige grav, da forstår vi gjennom følgesvennenes praksis at det var noe de gjorde, og de behandlet ikke dette besøket annerledes enn når de besøkte profeten ﷺ under det synlige livet.

Prinsipielt sett har de skriftlærde avledet det å besøke de rettskafne av det å besøke profetens ﷺ hellige grav.

Ziyārah utviklet seg fra å være forbudt til å bli lovlig, for det lå en dypere mening i *ziyārah*. Det var nemlig å bli minnet på døden.¹

---

¹ An-Nīsābōrī, *Al-Mosnad aṣ-ṣaḥīḥ: Bāb isti'zān an-Nabī ṣallā Allāho 'alayhi wa sallam rabbahō 'azza wa jalla fī ziyārah qabr ommih*, 2:672#977, 2:671#976.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

Å besøke en grav minner en på det hinsidige.^I Det vil si at denne påminnelsen krever at man skal begynne å utføre gode handlinger som Herren Gud elsker.^{II} Det er nettopp det et slikt besøk gjør med den troende, for besøket mykner hjertet og gjør det mottakelig for Guds rettledning.^{III} Det vil si at hjertet blir som en eng som lengter etter regn som suger til seg regnet for å blomstre og gro, og hjertets tilstand er ikke lenger som en stein som bare lar regnets verdifulle dråper renne rett av.

Islams hovedkilder om *ziyārah*

Ziyārah er fast etablert i Koranen. Herrens ord lyder: «Hvis de gjør sin sjel ondt og kommer til deg og ber Gud om tilgivelse, og sendebudet ber om tilgivelse for dem, vil de oppleve Gud som mest benådende, evig nåderik.»^{IV} Koranfortolkerne la vekt på at dette besøket ikke bare gjaldt under profetens ﷺ hellige liv, men for all tid.

Al-Qorṭobī gjenga en beretning om et besøk som fant sted etter profetens ﷺ bortgang, der den besøkende ble gitt et gledelig budskap om frelse.^V

Ibn Kathīr forklarte dette verset ved å gjengi beretningen etter al-‘Otbī, der han ble befalt å opplyse en beduin om at Gud hadde tilgitt ham, og dette fant også sted etter profetens ﷺ bortgang.^{VI}

De skriftlærde har også lagt vekt på at de som besøker profetens ﷺ hellige grav, faller inn under verset som sier at de som forlater sitt hus for Gud og sendebudet, men dør under reisen, hans belønning blir Guds ansvar.^{VII}

---

^I At-Tirmizī, *Sonan at-Tirmizī: Bāb mā jā'a fī ar-rokḥṣah fī ziyārah al-qobōr*, 2:532#1073.

Al-Arnā'ōṭ klassifiserte beretningen som autentisk.

^{II} An-Nasā'ī, *As-Sonan al-kobrā: Al-Izn fī zālik*, 4:360#4503, *Ziyārah al-qobōr*, 2:464#2170.

Al-Arnā'ōṭ klassifiserte beretningen som autentisk ved å vise til at det finnes veldig mange versjoner av forskjellige beretninger.

^{III} An-Nīsābōrī, *Al-Mostadrak 'alā aṣ-ṣaḥīḥayn: Kitāb al-janā'iz*, 1:532–533#1394.

Beretningen ble ikke kritisert av az-Žahabī, noe som viser til dens styrke.

^{IV} Koranen 4:64.

^V Al-Qorṭobī, *Al-Jāmi' li aḥkām al-Qor'ān*, 5:265–266.

^{VI} Ibn Kathīr ad-Dimashqī, *Tafsīr al-Qor'ān al-'azīm*, 2:347–348.

^{VII} Koranen 4:100.

Avslutning

Hadīth-litteraturen omtaler *ziyārah*. Profeten ﷺ oppmuntret de troende til å besøke Hans Hellighets ﷺ moské.^I I løpet av forskningen har vi også etablert det faktum at til tross for at flere beretninger med noe svakhet i seg, inspirerer de troende til å komme til profetens ﷺ moské for å besøke Hans Høyhets ﷺ grav.

Aṭ-Ṭabarānī viste til at profeten ﷺ ville være frelseren til den som besøker Hans Hellighet ﷺ.^{II} Dette besøket ble til og med ansett som det samme som under det synlige livet til profeten ﷺ.^{III} As-Sobkī påpekte at beretterkjeden til den førstnevnte beretningen gjengitt av aṭ-Ṭabarānī inneholdt Mosá ibn Hilāl al-‘Abdī. Han var den lenken i beretterkjeden som ble kritisert, men as-Sobkī viste til at Ibn Ḥanbal gjenga etter ham, derfor var beretningen akseptabel. Ifølge az-Ḍahabī styrker disse beretningenes svake beretterkjerder hverandre.^{IV}

Ash-Shaukānī gikk grundig gjennom emnet og viste til at majoriteten av de skriftlærde mente at å besøke profetens ﷺ hellige grav er en foretrukket handling.^V

Profeten ﷺ pleide å besøke martyrenes og de rettskafnes grav for å be for dem ved årets begynnelse. Det samme gjorde våre mestre Abō Bakr, ‘Omar og ‘Othmān ﷺ.^{VI} Ibn Kathīr la til at profetens ﷺ datter også fulgte denne tradisjonen.^{VII} I tillegg til det har det blitt berettet at hver gang profeten ﷺ skulle tilbringe natten hos vår mor ‘Ā’ishah ﷺ, så besøkte Hans Høyhet ﷺ al-Baqī’-gravlunden på slutten av natten.^{VIII} Gjennom disse beretningene og synspunktene til de skriftlærde lærer vi at man kan besøke de rettskafnes grav og gjerne ha en bestemt dag for den handlingen.

---

^I An-Nīsābōrī, *Al-Mosnad aṣ-ṣaḥīḥ: Bāb lā toshadd ar-riḥāl illā ilā thalāthah masājid*, 2:1014#511.

^{II} Aṭ-Ṭabarānī, *Al-Mo’jam al-awsaṭ: Man ismoho ‘Abdān*, 5:16#4546.

^{III} Aṭ-Ṭabarānī, *Al-Mo’jam al-kabīr: Mojāhid ‘an Ibn ‘Omar*, 12:40613497.

^{IV} As-Sobkī, *Shifā’ as-saqām fī ziyārah khayr al-anām*, 87–103.

^V Ash-Shaukānī, *Nayl al-Auṭār sharḥ montaḡá al-akhbār*, 5:113–114.

^{VI} Aṭ-Ṭabarī, *Jāmi’ al-bayān fī ta’wīl al-Qor’ān*, 16:426#20345.

Shākir har gått god for denne beretningens beretterkjede ved å erklære dem aṭ-Ṭabarī har gjengitt gjennom, som troverdige.

^{VII} Ibn Kathīr ad-Dimashqī, *Al-bidāyah wan-nihāyah*, 4:51.

^{VIII} An-Nīsābōrī, *Al-Mosnad aṣ-ṣaḥīḥ: Bāb mā yoḡāl ‘inda dokhōl al-qobōr wad-do ‘ā’ li-ahlihā*, 2:669#974.

De skriftlærdes lære om *ziyārah*

Ingen skriftlærd har noen gang hevdet at man besøker profetens ﷺ hellige grav for å tilbe den eller profeten ﷺ. For enhver troende er fullstendig klar over at man ikke kan tilbe noen andre enn Gud.

An-Nawawī forklarte at det å besøke profetens ﷺ hellige grav er av de viktigste måtene å komme Gud nær på og en av de beste handlingene en person kan utføre. Etter pilegrimsferden eller bare å ha besøkt den Hellige moskeen (‘*omrah*’) bør pilegrimen reise til Medina for å besøke profeten ﷺ.^I

Al-Yaḥṣobī opplyste at Mālik mislikte at man sa at man hadde besøkt den hellige graven til profeten ﷺ. Al-Yaḥṣobī utdypet at grunnen til at Mālik mislikte dette, var at man besøker selve profeten ﷺ, og ikke graven.^{II}

Al-‘Asqalānī mente at noe av det mest avskyelige en skriftlærd kan hevde, er at det å besøke profetens ﷺ hellige grav ikke er tillatt eller ikke er en handling basert på islamsk lov.^{III}

Profetens ﷺ følgesvenners tradisjon var å komme til den hellige graven og sende velsignelser og framsi fredshilsener.^{IV}

De skriftlærde har viderebrakt besøksetikette. De har lært de troende hvordan man skal stå ved den hellige graven. Deres lære er at man skal ha ansiktet vendt mot den hellige graven både når man sender velsignelser og ber en skuddbønn.^V

Siden følgesvennenes generasjon har det vært vanlig å framsi fredshilsen til profeten ﷺ med direkte tiltale og bruke det vokative småordet (ﷲ). Forskningen demonstrerte al-Ghazālīs måte å framsi fredshilsenen på. En fredshilsen fylt med lovpris av, fredshilsen og kjærlighet til profeten ﷺ.^{VI}

Disse fredshilsenene har ingen begrenset område eller tid, de kan sendes hvor og når som helst, og de når profeten ﷺ.

^I An-Nawawī, *Al-Majmō‘ sharḥ al-mohazzab*, 8:254.

^{II} Al-Yaḥṣobī, *Ash-Shifā bi-ta’rīf ḥoqōq al-Moṣṭafā*, 2:195–197.

^{III} Al-‘Asqalānī, *Faṭḥ al-Bārī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 3:66.

^{IV} Al-Bayhaqī, *As-Sonan al-kobrā: Bāb ziyārah qabr an-Nabī ṣallā Allāho ‘alayhi wa sallam*, 5:402#10271.

^V Al-Yaḥṣobī, *Ash-Shifā bi-ta’rīf ḥoqōq al-Moṣṭafā*, 2:92.

^{VI} Al-Ghazālī, *Iḥyā’ ‘olōm ad-dīn*, 1:259.

Avslutning

De skriftlærdes lære består også av at man skal søke forbønn ved profetens ﷺ hellige grav. Det var vanen til folket i Medina.^I Det ble bevist at dette også fant sted under vår mester ‘Omars kalifperiode.^{II} Al-‘Asqalānī anerkjente denne beretningen som autentisk.^{III}

De rettskafnes grav er noe de skriftlærde har oppmuntret de troende til å oppsøke. Det er ikke å tilbe deres grav, og det å søke gjennom dem av Gud er ikke flerguderi. Abō Ḥanīfahs lære er at man ofte bør besøke gravene, skriftlærde og velsignede steder.^{IV} Ash-Shāfi‘ī pleide å besøke Abō Ḥanīfahs grav hver dag.^V

Våre funn beviser at *ziyārah* er en handling som har dype røtter i islam. Ikke noe ved *ziyārah* strider mot islamsk lære.

Konklusjon

Vår forskning har systematisk bevist *ziyārah* som en del av islam. Interessante bevis basert på fakta har blitt framlagt. Vi har tilbakevist mistolkninger og motargumenter.

Det har blitt etablert at *ziyārah*s hovedmål er å føre den troende nær Herren. Vi har drøftet og reflektert over for- og motargumenter. Vår metode har hele veien vært å veie argumentene opp mot hverandre. Derfor er kildene eksaminert og sett på fra et nøytralt ståsted. På denne måten kom fenomenet *ziyārah* tydeligere fram, og ved det oppdaget vi en forbindelse mellom det å besøke profetens ﷺ moské og hellige grav og de rettskafnes grav. Den tydeligste oppdagelsen i forskningen er hvordan det å besøke en grav var forbudt og ble så lovlig, og fra det stadiet har det utviklet seg til en anbefalt tradisjon og praksis. Forskningen gir et klart inntrykk av

---

^I Ad-Dārimī, *Mosnad ad-Dārimī: Bāb mā akrama Allāh ta‘alā nabiyya-ho ṣallā Allāh ‘alayhi wa sallam ba‘da mauti-hi*, 1:227#93.

Ad-Dārānī presiserte at beretningens berettere er pålitelige, men beretningens beretterkjede stopper på vår mor ‘Ā‘ishah ﷺ.

^{II} Al-Bayhaqī, *Dalā‘il an-nobowwah*, 7:47.

^{III} Al-‘Asqalānī, *Faḥ al-Bārī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*, 2:495–496.

^{IV} At-Tamīmī, *At-Ṭabaqāt as-saniyyah fī tarājim al-ḥanaḥīyyah*, red. av ‘Abd-ol-Fattāḥ Moḥammad al-Ḥalō (Aleppo: Dār ar-rifā‘ī lin-nashr wat-tauzī‘, uten dato), 1:53.

^V Al-Baghdādī, *Tārīkh Baghdād*, 1:445; Ash-Shāmī, *Radd al-moḥtār ‘alā ad-dorr al-mokhtār*, 1:55.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

at ensidige tolkninger er bakgrunnen for protestene. Selv meningsmotstandernes kilder er tvetydige.

Bevisene fra Koranen, *ḥadīth*-litteraturen og de skriftlærdes konsensus gjør det nødvendig for meningsmotstanderne å granske fenomenet *ziyārah* ytterligere. Samtidig er disse bevisene en oppmuntring for dem som praktiserer *ziyārah*, så de ikke tviler på sin tro eller praksis. Det er avgjørende å vite at *ziyārah* har sine krav og grenser. Tilbedelse er kun for Gud, og ingen andre. Umoralske og uanstendige handlinger har ingen del i *ziyārah*. Hvis man forholder seg til det man har lært av profetens ﷺ tradisjon, følgesvennenes vane og de skriftlærdes anbefalinger, kan ikke besøket til en person kritiseres på noen som helst måte. Denne metoden oppklarer all grunn til kritikk.

Temaet vi har valgt å diskutere, er et omdiskutert tema og dømt som flerguderi av meningsmotstanderne. Våre bevis har bygd opp et autoritativt forsvar som gjør forskningen overbevisende. Forskningen er grundig dokumentert med kilder, og argumenterer for og forsvare *ziyārah* på en fullverdig måte. Bevisene sier det motsatte av det meningsmotstanderne hevder, for de påviser at profeten ﷺ, følgesvennene og majoriteten av de skriftlærde holdt praksisen *ziyārah* kjær.

Vi håper ved denne forskningen at de som praktiserer *ziyārah*, baserer sine handlinger på Koranens lære, profetens ﷺ praksis, følgesvennenes vane og de skriftlærdes forståelse.

Våre funn og bevis har med Guds velvilje etablert *ziyārah* som en gyldig og lovlig handling. For muslimer i Norge er denne forskningen en kilde til forståelse av praksisens gyldighet.

Translitterasjon

Konsonanter

ء - '	ب - b	ت - t	ث - th	ج - j	ح - ḥ
خ - kh	د - d	ذ - ḏ	ر - r	ز - z	س - s
ش - sh	ص - ṣ	ض - ḍ	ط - ṭ	ظ - ṣ	ع - '
غ - gh	ف - f	ق - q	ك - k	ل - l	م - m
ن - n	ه - h	و - w	ي - y		

Korte vokaler

ا - a	و - o	ي - i
-------	-------	-------

Lange vokaler

آ - ā / ئ - á	و - ō	ي - ī
---------------	-------	-------

Diftonger

او - au	اي - ay
---------	---------

Symboler

(ﷻ): Guds velsignelser og fred være med Hans Hellighet.

(ﷺ): Fred være med ham.

(ﷻ): Fred være med henne.

(ﷻ): Fred være med dem begge to.

(ﷻ): Fred være med dem.

(ﷻ): Måtte Gud være tilfreds med ham.

(ﷻ): Måtte Gud være tilfreds med henne.

(ﷻ): Måtte Gud være tilfreds med dem begge to.

(ﷻ): Måtte Gud være tilfreds med dem.

Ordliste

Ar-riyā' (الرياء): Å late som om man har bedre moral enn det man egentlig har. Det er å skjule sine sanne følelser og hensikter, og heller vise fram usanne og falske følelser og hensikter. Alt dette gjøres for å vise seg fram, slik at folk skal prise og like en.

Aṣ-ṣalāh 'alá an-nabī (الصلاة على النبي): Å sende velsignelser over profeten ﷺ.

Bid'ah (بدعة): Et vidt begrep som kan tolkes som både kjetteri og innovasjon.

Fatwá (الفتوى): En sakkyndig uttalelse fra en islamsk rettslærd om en sak som angår islamsk lov.

Fiqh (الفقه): Fagordet betyr egentlig forståelse og kunnskap, men terminologisk betyr det: rettslære i islam.

Hadīth (حديث): Beretning eller en profetisk tradisjon som er assosiert til Hans Hellighet ﷺ enten via ord, handling, bekreftelse/godkjennelse, personlighet eller moral. Termen blir brukt for både en beretning og *hadīth*-litteratur/-samlinger.

'Īd (العيد): Islamsk høytid.

I'tikāf (الاعتكاف): Det er å trekke seg tilbake for å vie seg til å tilbe Gud på et spesifikt sted.

Konyah (كنية): Teknonym. Det er et beskrivende tillegg. Det vil si et navn / en tittel gitt til en voksen, avledet av navnet til vedkommendes eldste barn.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

Litteralistene (الظاهرية): En lovskole basert på tankegangen til Dāwūd ibn ‘Alī ibn Khalaf al-Aṣḥabānī (815–883). Denne læren godtok de tre hovedkildene til islam: Koranen, *ḥadīth* og konsensus blant følgesvennene. Litteralistene fornektet analogi-slutninger og det å gjøre det lettere for folk ved en personlig juridisk mening for å unngå strenghet med hensyn til loven.

Mostaḥab (مستحب): Likt, anbefalt, foretrukket.

Nāfilah / flt. nawāfil (نافلة/نوافل): Overskytende bønn eller handlinger som den troende utfører frivillig for å komme sin Herre nærmere.

Nazar (التندر): Det er når en person lover Gud å utføre en handling for Herrens skyld ved å pålegge seg selv den handlingen. En slik handling må omfatte godhet (almisse, hjelpe noen, overskytende bønner), som igjen resulterer i tilbedelse av Gud for at den skal være gyldig og godtatt.

‘Omrah (عمرة): Å besøke det hellige huset Ka‘bah i Mekka.

‘Ors (عرس): Det vil si å feire de rettskafnes/helgenenes dødsjubileum eller årsdag ved deres mausoleum.

Panteistene (الجهمية): En sekt som er tilhenger av Jahm ibn Ṣafwān. Deres religiøse og filosofiske oppfatning er at Gud er ett med alt det skapte, altså er Han og fins i alt som eksisterer. De deler synspunktet med deterministene med tanke på at mennesker er tvunget til å handle. De mener også at helvete ikke er et evigvarende sted.

Rauḍah (الروضه): Hans Hellighets ﷺ *rauḍah* er området fra profetens ﷺ værelse til prekestolen – en hage av paradisetts hager.

Ordliste

Ṣōfiyyah (صوفية): Flertall av *ṣōfi* (صوفي). Det skrives «sufi» på norsk etter engelsk transkribering. Det er de åndelige brorskapene som velger å leve asketisk og forsake verden for å oppnå Herrens og profetens ﷺ glede.

Sonnah (سنة): Ordet har mange betydninger, slik som: traktat, kurs/retning, tradisjon, skikk, lov, væremåte, livsførsel, natur, norm, praksis, levestil. Ifølge islamsk terminologi betyr det: profetens ﷺ måte/livsførsel.

Tābi‘ōn (التابعون): Generasjonen etter følgesvennene, altså deres elever.

Ziyārah (الزيارة): Ifølge islamsk terminologi er det å besøke noen levende eller død for å komme nærmere Gud.

Noen ḥadīth-terminologier

Da‘īf (ضعيف): Svak.

Gharīb (غريب): Fremmed. Det vil si en beretning som har blitt berettet gjennom én beretterkjede, altså berettet én av følgesvennene den beretningen, og én person berettet etter den følgesvennen, og slik fortsetter beretterkjeden. Men det finnes også en annen form, der flere kan berette etter den som beretter etter en følgesvenn.

Ḥasan (حسن): God, akseptabel.

Marfō‘ (مرفوع): Det vil si en beretning hvis beretterkjede når helt opp til profeten Moḥammad ﷺ.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

Mauqōf (موقوف): Den beretningen hvis beretterkjede stopper på en følgesvenn.

Mo'dal (معضل): Det vil si at beretningen mangler to eller flere berettere fra ett eller flere steder i beretterkjeden.

Monkar (منكر): Det er en beretning der beretterens ord strider mot en mer pålitelig beretters ord. Det er også en beretning som ingen kjenner ordene til utenom den ene enkeltberetningens ord, og ingen godtar eller er enige med den.

Morsal (مرسل): En beretning som mangler et ledd (beretter) i enden av beretningen. Det vil si at en beretter hopper over en *tābi'ī* eller en følgesvenn, og beretter direkte etter profeten ﷺ.

Ṣaḥīḥ (صحيح): Autentisk.

Oversikt over noen skriftlærdes tidsperiode

Islam generelt

- Ad-Diyōbandī, Maḥmūd al-Ḥasan (1851–1920)
Ad-Dowaysh, ‘Abdullāh ibn Moḥammad ibn Aḥmad (1954–1989)
Al-Andalosī, Ibn Ḥazm (994–1064)
Al-Aṣbahānī, Dāwūd ibn ‘Alī ibn Khalaf (815–883)
Al-Ash‘arī, Abō al-Ḥasan (874–936)
Al-Gangōhī, Rashīd Aḥmad (1826–1905)
Al-Ghazālī, Moḥammad ibn Moḥammad (1058–1111)
Al-Ḥarrānī, Aḥmad ibn ‘Abd-il-Ḥalīm ibn Taymiyyah (1263–1328)
Al-Jīlānī, ‘Abd-ol-Qādir (1078–1166)
Al-Maḥdisī, Moḥammad ibn Aḥmad ibn ‘Abd-il-Hādī (1305–1344)
Al-Mātorīdī, Abō Maṣṣūr (853–944)
Al-Qādirī, Moḥammad Ṭāhir (f. 1951)
An-Nabhānī, Yōsof ibn Ismā‘īl (1849–1932)
An-Najdī, Moḥammad ibn ‘Abd-il-Wahhāb (1703–1791)
As-Sa‘īdī, Gholām Rasōl (1938–2016)
At-Thānwī, Ashraf ‘Alī (1863–1943)

Historikere

- Al-Ḥimyarī, ‘Abd-ol-Malik ibn Hishām (d. 833)
Al-Qaṣṣalānī, Aḥmad ibn Moḥammad (1447–1517)
As-Sahmī, Moḥammad ibn ‘Omar ibn Wāqīd (747–823)
As-Samhōdī, ‘Alī ibn Aḥmad (1440–1505)
At-Tamīmī, Taḥiy-od-dīn ‘Abd-ol-Qādir (d. 1597)
Ibn ‘Asākir ad-Dimashqī, ‘Alī ibn al-Ḥasan (1105–1176)

Koranfortolkere

- Al-Khāzin, ‘Alī ibn Moḥammad (1279–1340)
Al-Maḥallī, Moḥammad ibn Aḥmad ibn Ibrāhīm (1370–1459)
Al-Qorṭobī, Moḥammad ibn Aḥmad (1214–1273)
Ash-Shaukānī, Moḥammad ibn ‘Alī ibn Moḥammad (1759–1839)
Aṭ-Ṭabarī, Moḥammad ibn Jarīr (838–923)
Ibn Kathīr ad-Dimashqī, Ismā‘īl ibn ‘Omar (1301–1373)

Hadīth-lærde

Ad-Dāraḡoṡnī, ‘Alī ibn ‘Omar ibn Aḡmad (918–995)
Ad-Dārimī, ‘Abdollāh ibn ‘Abd-ir-Raḡmān (797–868)
Al-‘Aynī, Maḡmōd ibn Aḡmad ibn Mōsā (1361–1451)
Al-Albānī, Moḡammad Nāḡir-od-dīn (1914–1999)
Al-Arnā’ōṡ, Sho‘ayb ibn Moḡarram (1928–2016)
Al-‘Asqalānī, Aḡmad ibn ‘Alī ibn Ḥajar (1371–1449)
Al-Baḡhdādī, Aḡmad ibn ‘Alī ibn Thābit (1002–1071)
Al-Bayḡaṡī, Aḡmad ibn al-Ḥosayn ibn ‘Alī (994–1066)
Al-Bokḡārī, Moḡammad ibn Ismā’īl (810–870)
Al-Bostī, Moḡammad ibn Ḥibbān (d. 965)
Al-Ḥakīm at-Tirmizī, Moḡammad ibn ‘Alī ibn al-Ḥasan (d. 932)
Al-Kḡafājī, Aḡmad ibn Moḡammad ibn ‘Omar (d. 1659)
Al-Kirmānī, Moḡammad ibn Yōsof (1317–1384)
Al-Madanī, Mālik ibn Anas (711–795)
Al-Qārī, ‘Alī ibn Solṡān Moḡammad al-Harawī (d. 1606)
Al-Qazwīnī, Moḡammad ibn Yazīd (824–887)
Al-Yaḡḡobī, ‘Iyāṡ ibn Mōsā ibn ‘Iyāṡ (1083–1149)
An-Nasā’ī, Aḡmad ibn Sho‘ayb (829–915)
An-Nawawī, Yaḡyā ibn Sharaf (1233–1277)
An-Nīsābōrī, Moḡammad ibn ‘Abdillāh al-Ḥākīm (933–1014)
An-Nīsābōrī, Moslim ibn al-Ḥajjāj (821–875)
Ash-Shaybānī, Aḡmad ibn Moḡammad ibn Ḥanbal (780–855)
As-Sahāranpōrī, Khalīl Aḡmad (1852–1927)
As-Sakhāwī, Moḡammad ibn ‘Abd-ir-Raḡmān ibn Moḡammad (1428–1497)
Aḡ-ḡan‘ānī, ‘Abd-or-Razzāṡ ibn Hammām (744–827)
As-Soyōṡī, ‘Abd-or-Raḡmān ibn Abī Bakr (1445–1505)
At-Tabrīzī, Moḡammad ibn ‘Abdillāh (d. 1341)
At-Tirmizī, Moḡammad ibn ‘Isā (824–892)
Aḡ-Ḥahabī, Moḡammad ibn Aḡmad ibn ‘Othmān (1274–1348)
Ibn al-Mobārak, ‘Abdollāh (726–797)

Loveksperter

Al-Bahōṡī, Maḡḡōr ibn Yōnos ibn Idrīs (1591–1641)
Al-Ḥanafī, Moḡammad ibn ‘Abd-il-Wāḡid (1388–1457)
Al-Maṡdisī, ‘Abdollāh ibn Aḡmad ibn Moḡammad ibn Qodāmah (1147–1223)

Oversikt over noen skriftlærdes tidsperiode

Ash-Shāfi‘ī, Moḥammad ibn Idrīs (767–820)

Ash-Shīrāzī, Ibrāhīm ibn ‘Alī ibn Yōsof al-Fīrōzābādī (1003–1083)

Ibn ‘Ābidīn ash-Shāmī, Moḥammad Amīn ibn ‘Omar (1783–1836)

Ibn Thābit, Abō Ḥanīfah an-No‘mān (699–767)

Språkeksperter

Al-Bostānī, Boṭros (1819–1883)

Al-Ifīrīqī, Ibn Manzōr (1233–1312)

Az-Zabīdī, Moḥammad ibn Moḥammad Mortaḍá (1732–1790)

Litteraturliste

- Ad-Dāraqoṭnī, ‘Alī ibn ‘Omar ibn Aḥmad. *Sonan ad-Dāraqoṭnī*. Redigert av Sho‘ayb ibn Moḥarram al-Arnā’ōṭ, Moḥammad Kāmil Qarah Balīlī og Ḥasan ‘Abd-ol-Mon‘im Shalabī. 6 bd. Beirut: Mo’assasah ar-risālah, 2004.
- Ad-Dārimī, ‘Abdollāh ibn ‘Abd-ir-Raḥmān ibn al-Faḍl. *Mosnad ad-Dārimī*. Redigert av Ḥosayn Salīm Asad ad-Dārānī. 4 bd. Riyadh: Dār al-moghnī lin-nashr wat-tauzī’, 2000.
- Ad-Daulābī, Moḥammad ibn Aḥmad ibn Ḥammād. *Al-Konā wal-asmā’*. Redigert av Naẓar Moḥammad al-Fāryābī. 3 bd. Beirut: Dār Ibn Ḥazm, 2000.
- Ad-Dowaysh, ‘Abdollāh ibn Moḥammad ibn Aḥmad. *Tanbīh al-Qārī’ li-taqwiyah mā ḍa’afah al-Albānī*. Redigert av ‘Abd-ol-‘Azīz ibn Aḥmad al-Moshayqīh. Buraidah: Dār ‘ilyān lin-nashr wan-naskh wat-taṣwīr wat-tajlīd, 1990.
- Al-‘Aynī, Maḥmūd ibn Aḥmad ibn Mōsá. *Omdah al-Qārī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*. 25 bd. Beirut: Dār iḥyā’ at-torāth al-‘arabī, uten dato.
- Al-‘Asqalānī, Aḥmad ibn ‘Alī ibn Ḥajar. *Lisān al-mīzān*. Redigert av Maṭba‘ah dā’irah al-ma‘ārif an-nizāmiyyah – Hyderabad. 7 bd. 2. utg. Beirut: Mo’assasah al-a‘lamī lil-maṭbō‘āt, 1971.
- _____. *Taqrīb at-tahzīb*. Redigert av Moḥammad ‘Awwāmah. Damaskus: Dār ar-rashīd, 1986.
- _____. *Faṭḥ al-Bārī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*. 13 bd. Beirut: Dār al-ma‘ārifah, 1959.
- _____. *Tahzīb at-tahzīb*. 12 bd. Hyderabad: Maṭba‘ah dā’irah al-ma‘ārif an-nizāmiyyah, 1908.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

Al-Baghdādī, Aḥmad ibn ‘Alī ibn Thābit. *Tārīkh Baghdād*. Redigert av Bashshār ‘Awwād Ma‘rōf. 16 bd. Beirut: Dār al-gharb al-islāmī, 2002.

Al-Bahōfī, Manṣūr ibn Yōnos ibn Idrīs. *Kashshāf al-qinā‘ ‘an matn al-iqnā‘*. 6 bd. Beirut: ‘Ālam al-kotob, 1983.

Al-Balāzorī, Aḥmad ibn Yaḥyá. *Jomal min ansāb al-ashrāf*. Redigert av Sohayl Zakkār og Riyāḍ az-Zirkilī. 13 bd. Beirut: Dār al-fikr, 1996.

Al-Bayhaqī, Aḥmad ibn al-Ḥosayn ibn ‘Alī. *As-Sonan al-kobrā*. Redigert av Moḥammad ‘Abd-ol-Qādir ‘Atā. 10 bd. 3. utg. Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 2003.

_____. *Sho‘ab al-īmān*. Redigert av Mokhtār Aḥmad an-Nadwī og ‘Abd-ol-‘Alī ‘Abd-ol-Ḥamīd Ḥāmid. 14 bd. Riyadh: Maktabah ar-ros hd lin-nashr wat-tauzī‘, 2003.

_____. *Ḥayāt al-anbiyā‘ ṣalawāt Allāh ‘alay-him ba‘d wafāti-him*. Redigert av Aḥmad ibn ‘Aṭīyyah al-Ghāmidī. Medina: Maktabah al-‘olōm wal-ḥikam, 1993.

_____. *Al-Asmā‘ waṣ-ṣifāt*. Redigert av ‘Abdollah ibn Moḥammad al-Ḥāshidī. 2 bd. Jidda: Maktabah as-Sawādī, 1993.

_____. *Dalā‘il an-nobowwah*. Redigert av ‘Abd-ol-Mo‘ṭī Amīn Qal‘ajī. 7 bd. Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 1988.

Al-Bokhārī, Moḥammad ibn Ismā‘īl. *Ṣaḥīḥ al-Bokhārī*. Redigert av Moḥammad Zohayr ibn Nāṣir an-Nāṣir. 9 bd. Beirut: Dār ṭauq an-najāh, 2001.

Al-Bostānī, Boṭros. *Moḥīṭ al-moḥīṭ*. Beirut, Maktabah Lobnān, uten dato.

Litteraturliste

- Al-Fāsī, Moḥammad ibn Moḥammad. *Al-Madkhal*. 4 bd. Kairo: Maktabah dār at-torāth, uten dato.
- Al-Ghazālī, Moḥammad ibn Moḥammad. *Iḥyā' 'olōm ad-dīn*. 4 bd. Beirut, Dār al-ma'rifah, uten dato.
- Al-Ḥakīm at-Tirmizī, Moḥammad ibn 'Alī ibn al-Ḥasan. *Nawādir al-Oṣōl fī aḥādīth ar-rasōl ṣallā Allāho 'alayhi wa sallam*. Redigert av 'Abd-or-Raḥmān 'Omayrah. 4 bd. 2. utg. Beirut: Dār al-jīl, uten dato.
- Al-Ḥanafī, Moḥammad ibn 'Abd-il-Wāhid. *Sharḥ Faṭḥ al-qadīr*. Redigert av 'Abd-or-Razzāq Ghālīb al-Mahdī. 10 bd. Beirut: Dār al-kotob al-'ilmiyyah, 2003.
- Al-Ḥarrānī, Aḥmad ibn 'Abd-il-Ḥalīm ibn Taymiyyah. *Majmō' al-fatāwā*. Redigert av 'Abd-or-Raḥmān ibn Moḥammad ibn Qāsim. 37 bd. Medina: Mojamma' al-malik Fahd li-ṭibā'ah al-moṣḥaf ash-sharīf, 1995.
- _____. *Iqtidā' aṣ-ṣirāṭ al-mostaqīm li-mokhālafah aṣḥāb al-jaḥīm*. Redigert av Nāṣir 'Abd-ol-Karīm al-'Aql. 2 bd. Beirut: Dār 'ālam al-kotob, 1999.
- Al-Haytamī, Aḥmad ibn Moḥammad ibn 'Alī ibn Ḥajar. *Toḥfah al-moḥtāj fī sharḥ al-minhāj*. Kairo: Al-Maktabah at-tijāriyyah al-kobrā bi-Miṣr, 1983.
- _____. *Hāshiyah Ibn Ḥajar al-Haytamī 'alā sharḥ al-īdāḥ fī manāsik al-ḥajj lin-Nawawī*. Beirut: Dār al-ḥadīth liṭ-ṭibā'ah wan-nashr wat-tauzī', uten dato.
- _____. *Al-Jauhar al-monazzam fī ziyārah al-qabr ash-sharīf an-nabawī al-mokarram*. Redigert av Moḥammad Zaynhom Moḥammad 'Azab. Kairo: Maktabah madbōlī, 2000.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

_____. *Toḥfah az-zowwār ilá qabr an-Nabī al-Mokhtār ṣallá Allāho ‘alayhi wa sallam*. Redigert av Aḥmad Farīd al-Mazīdī. Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 2006.

_____. *Ad-dorr al-maṇḍōd*. Redigert av Bō Jomo‘ah ‘Abd-ol-Qādir Mokrī og Moḥammad Shādī Moṣṭafá ‘Arbash. Beirut: Dār al-minhāj, 2005.

Al-Ḥimyarī, ‘Abd-ol-Malik ibn Hishām. *As-Sīrah an-nabawiyyah*. Redigert av Moṣṭafá as-Siqā, Ibrāhīm al-Abyārī og ‘Abd-ol-Ḥafīz ash-Shalabī. 2 bd. 2. utg. Kairo: Sharikah maktabah wa maṭba‘ah Moṣṭafá al-Bābī al-Ḥalabī, 1955.

Al-Ifriqī, Ibn Manẓōr. *Lisān al-‘arab*. 15 bd. Beirut: Dār Ṣādir, 1993.

Al-Jammā‘ilī, ‘Abd-or-Raḥmān ibn Moḥammad al-Maqdisī. *Ash-Sharḥ al-kabīr ‘alá matn al-moqni‘*. Redigert av Dār al-manār. 13 bd. Beirut: Dār al-kitāb al-‘arabī lin-nashr wat-tauzī‘, uten dato.

Al-Jauziyyah, Moḥammad ibn Abī Bakr ibn Qayyim. *Al-Qaṣīdah an-nōniyyah*. Uten sted, utgiver og dato.

Al-Jīlānī, ‘Abd-ol-Qādir ibn Mōsá ibn ‘Abdillāh. *Al-Ghonyah li-ṭālibī ṭarīq al-Ḥaqq ‘azza wa jall*. Redigert av Ṣalāḥ ibn Moḥammad ibn ‘Owayḍah. 2 bd. Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 1997.

Al-Khafājī, Aḥmad ibn Moḥammad ibn ‘Omar. *Nasīm ar-riyād fī sharḥ shifā’ al-Qāḍī ‘Iyāḍ*. Redigert av Moḥammad ‘Abd-ol-Qādir ‘Aṭā. 6 bd. Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 2001.

Al-Khāzin, ‘Alī ibn Moḥammad. *Lobāb at-ta’wīl fī ma‘ānī at-tanzīl*. 4 bd. Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 1994.

Al-Kīrānawī, Ḥabīb Aḥmad. *Fawā’id fī ‘olōm al-fiqh*. 20 bd. 3. utg. Karachi: Idārah al-Qor’ān, 1993.

Litteraturliste

- Al-Kirmānī, Moḥammad ibn Yōsof. *Al-Kawākib ad-darārī fī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*. Redigert av Moḥammad ‘Abd-ol-Laṭīf. 25 bd. 2. utg. Beirut: Dār iḥyā’ at-torāth al-‘arabī, 1981.
- Al-Madanī, Mālik ibn Anas. *Mowaṭṭa’ al-imām Mālik*. Redigert av ‘Abd-ol-Bāqī. Beirut: Dār iḥyā’ at-torāth al-‘arabī, 1985.
- Al-Maḥallī, Moḥammad ibn Aḥmad ibn Ibrāhīm. *Sharḥ al-Maḥallī ‘alā Minhāj at-tālibīn lin-Nawawī*. Redigert av Aḥmad Salāmah al-Qalyōbī og Aḥmad al-Barlasī ‘Omayrah. 4 bd. Beirut: Dār al-fikr, 1995.
- Al-Maqdisī, ‘Abdollāh ibn Aḥmad ibn Moḥammad ibn Qodāmah. *Al-Kāfī fī fiqh al-imām Aḥmad*. 4 bd. Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 1994.
- _____. *Al-Moghni*. 10 bd. Kairo: Maktabah al-Qāhirah, 1968.
- Al-Maqdisī, Moḥammad ibn Aḥmad ibn ‘Abd-il-Hādī. *Aṣ-Ṣārim al-monkī fī ar-radd ‘alā as-Sobkī*. Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 1985.
- Al-Mauṣilī, Aḥmad ibn ‘Alī ibn al-Mothanná. *Mosnad Abī Ya ‘lá*. Redigert av Ḥasan Salīm Asad. 13 bd. Damaskus: Dār al-Ma’mōn lit-torāth, 1984.
- Al-‘Oqaylī, Moḥammad ibn ‘Amr ibn Mōsá. *Aḍ-Do ‘afā’ al-kabīr*. 4 bd. Beirut: Dār al-makatabah al-‘ilmiyyah, 1984.
- Al-Qādirī, Moḥammad Ṭāhir. *Shahr Madīnah aur ziyārat-e Rasōl ṣallā Allāho ‘alayhi wa sallam*. Redigert av Moḥammad ‘Alī al-Qādirī og Moḥammad Fārōq Rānā. Lahore: Minhaj-ul-Quran Publications, 2002.
- _____. *Tawassol (Forbønn)*. Oversatt av Abo Mahi Yasir Hussain. Oslo: Noor 92 Publications, 2011.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

Al-Qārī, ‘Alī ibn Solṭān Moḥammad al-Harawī. *Mirqāh al-mafātīḥ sharḥ mishkāh al-maṣābīḥ*. 9 bd. Beirut: Dār al-fikr, 2002.

_____. *Al-Asrār al-marfō‘ah fī al-akhbār al-mauḍō‘ah*. Redigert av Moḥammad ibn Loṭfī aṣ-Ṣabbāgh. 2. utg. Beirut: Al-Maktab al-islāmī, 1986.

Al-Qaṣṭalānī, Aḥmad ibn Moḥammad. *Al-Mawāhib al-ladonniyyah bil-manḥ al-Moḥammadiyyah*. 3 bd. Kairo: Al-Maktabah at-taufīqiyyah, uten dato.

Al-Qazwīnī, Moḥammad ibn Yazīd. *Sonan Ibn Mājah*. Redigert av Sho‘ayb ibn Moḥarram al-Arnā’ōṭ. 5 bd. Beirut: Dār ar-risālah al-‘ālamīyyah, 2009.

Al-Qortobī, Moḥammad ibn Aḥmad. *Al-Jāmi‘ li aḥkām al-Qor’ān*. Redigert av Aḥmad al-Bardōnī og Ibrāhīm Aṭfaysh. 20 bd. 2. utg. Kairo: Dār al-kotob al-miṣriyyah, 1964.

Al-Yaḥṣobī, ‘Iyād ibn Mōsá ibn ‘Iyād. *Ash-Shifā bi-ta‘rīf ḥoqōq al-Moṣṭafá*. 2 bd. 2. utg. Oman: Dār al-Fayḥá’, 1987.

_____. *Tartīb al-madārik wa taqrīb al-masālik li-ma‘rifah a‘lām maḥab Mālik*. Redigert av Moḥammad ibn Tāwīt aṭ-Ṭanjī, ‘Abd-ol-Qādir aṣ-Ṣaḥrāwī, Moḥammad ibn Sharīfah og Sa‘īd Aḥmad A‘rāb. 8 bd. Rabat: Wizārah al-auqāf wash-sho‘ōn al-islāmīyyah, 1983.

An-Nabhānī, Yōsof ibn Ismā‘īl. *Shawāhid al-ḥaqq fīl-istighāthah bi-sayyid al-khalq ṣallá Allāho ‘alayhi wa sallam*. Redigert av ‘Abd-ol-Wārith Moḥammad ‘Alī. Beirut: Dār al-kotob al-‘Ilmiyyah, uten dato.

An-Najdī, Moḥammad ibn ‘Abd-il-Wahhāb. *Aḥkām tamannī al-maut*. Redigert av ‘Abd-or-Raḥmān ibn Moḥammad as-Sadhān og ‘Abdollah ibn ‘Abd-ir-Raḥmān al-Jibrīn. Riyadh: Jāmi‘ah al-imām Moḥammad ibn So‘ōd, uten dato.

Litteraturliste

- _____. *Majmō‘ mo‘allifāt ash-shaykh Moḥammad ibn ‘Abd-il-Wahhāb*. Riyadh: Dār al-Qāsim, uten dato.
- An-Nasā‘ī, Aḥmad ibn Sho‘ayb. *As-Sonan al-kobrā*. Redigert av Sho‘ayb ibn Moḥarrām al-Arnā‘ōṭ og Ḥasan ‘Abd-ol-Mon‘im Shalabī. 12 bd. Beirut: Mo‘assasah ar-risālah, 2001.
- An-Nawawī, Yaḥyā ibn Sharaf. *Al-Minhāj fī sharḥ ṣaḥīḥ Moslim ibn al-Ḥajjāj*. 18 bd. 2. utg. Beirut: Dār iḥyā‘ at-torāth al-‘arabī, 1972.
- _____. *Rauḍah aṭ-ṭālibīn wa ‘omdah al-moftīn*. Redigert av Zohayr ash-Shāwīsh. 12 bd. 3. utg. Beirut: Al-maktab al-islāmī, 1991.
- _____. *At-Tibyān fī ādāb ḥamalah al-Qor‘ān*. Redigert av Moḥammad al-Ḥajjār. 3. utg. Beirut: Dār Ibn Ḥazm liṭ-ṭibā‘ah wan-nashr wat-tauzī‘, 1994.
- _____. *Al-Azkār*. Redigert av ‘Abd-ol-Qādir al-Arnā‘ōṭ. Beirut: Dār al-fikr liṭ-ṭibā‘ah wan-nashr wat-tauzī‘, 1994.
- _____. *Al-Majmō‘ sharḥ al-mohaẓẓab*. Redigert av Moḥammad Najīb Ibrāhīm al-Moṭī‘ī. 23 bd. Jidda: Maktabah al-irshād, uten dato.
- _____. *Minhāj aṭ-ṭālibīn wa ‘omdah al-moftīn fil-fiqh*. Redigert av ‘Awaḍ Qāsim Aḥmad ‘Awaḍ. Beirut: Dār al-fikr, 2005.
- _____. *Al-Īḍāḥ fī manāsik al-ḥajj wal-‘omrah*. Redigert av ‘Abd-ol-Fattāḥ Ḥosayn. Beirut: Dār al-bashā‘ir al-islāmiyyah, 1994.
- An-Nīsābōrī, Moḥammad ibn ‘Abdillāh al-Ḥākīm. *Al-Mostadrak ‘alā aṣ-ṣaḥīḥayn*. Redigert av Moṣṭafā ‘Abd-ol-Qādir ‘Aṭā. 5 bd. Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 2002.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

An-Nīsābōrī, Moslim ibn al-Ḥajjāj. *Al-Mosnad aṣ-ṣaḥīḥ*. Redigert av Moḥammad Foʻād ʻAbd-ol-Bāqī. 5 bd. Beirut: Dār iḥyāʻ at-torāth al-ʻarabī, uten dato.

Ash-Shāmī, Moḥammad Amīn ibn ʻOmar ibn ʻĀbidīn. *Radd al-moḥtār ʻalā ad-dorr al-mokhtār*. 6 bd. Beirut: Dār al-fikr: 1992.

Ash-Shaukānī, Moḥammad ibn ʻAlī ibn Moḥammad. *Nayl al-Auṭār sharḥ montaḡā al-akhbār*. Redigert av ʻIṣām-od-dīn aṣ-Ṣabābaḥī. 8 bd. Kairo: Dār al-ḥadīth, 1993.

Ash-Shaybānī, Aḥmad ibn Moḥammad ibn Ḥanbal. *Mosnad al-imām Aḥmad ibn Ḥanbal*. Redigert av Shoʻayb ibn Moḥarrām al-Arnāʻōḥ. 45 bd. Beirut: Moʻassasah ar-risālah, 2001.

_____. *Al-ʻIlal wa ma ʻrifah ar-rijāl li-Aḥmad riwāyah ibnih ʻAbdillāh*. Redigert av Waṣiyollāh ibn Moḥammad ʻAbbās. 3 bd. 2. utg. Riyadh: Dār al-khānī, 2001.

Ash-Shīrāzī, Ibrāhīm ibn ʻAlī ibn Yōsof al-Fīrōzābādī. *Al-Mohazzab fī fiqh al-imām ash-Shāfiʻī*. Redigert av Zakariyyā ʻOmayrāt. 3 bd. Beirut: Dār al-kotob al-ʻilmiyyah, 1995.

As-Saʻīdī, Gholām Rasōl. *Ni ʻam al-bārī fī sharḥ ṣaḥīḥ al-Bokhārī*. 16 bd. Karachi: Zia-ul-Quran Publications, 2013.

As-Sahāranpōrī, Khalīl Aḥmad. *Al-Mohannad ʻalā al-mofannad*. Lahore: Maktabah Madaniyyah, uten dato.

_____. *Al-Mohannad ʻalā al-mofannad*. Redigert av Moḥammad ibn Ādam al-Kautharī. Amman: Dār al-faṭḥ lid-dirāsāt wan-nashr, 2004.

As-Sahmī, Moḥammad ibn ʻOmar ibn Wāqīd. *Fotōḥ Shām*. 2 bd. Beirut: Dār al-kotob al-ʻilmiyyah, 1997.

Litteraturliste

As-Sakhāwī, Moḥammad ibn ‘Abd-ir-Raḥmān ibn Moḥammad. *Fath al-moghīth*. Redigert av ‘Alī Ḥosayn ‘Alī. 4 bd. Kairo: Maktabah as-sonnah, 2003.

_____. *Al-Qaul al-badī‘ fiṣ-ṣalāh ‘alá al-ḥabīb ash-shaft’*. Redigert av Moḥammad ‘Awwāmah. Medina: Mo’assasah ar-rayyān, 2002.

As-Samhōdī, ‘Alī ibn Aḥmad. *Kholāṣah al-wafā’ bi-akhbār dār al-Moṣṭafá*. Redigert av Moḥammad al-Amīn al-Jokaynī. 2 bd. Medina: Maktabah as-sayyid Ḥabīb Maḥmūd Aḥmad al-‘āmmah, 1997.

Aṣ-Ṣan‘ānī, ‘Abd-or-Razzāq ibn Hammām. *Al-Moṣannaf: Bāb fī ziyārah al-qobōr*. Redigert av Ḥabīb ar-Raḥmān al-A‘zamī. 12 bd. 2. utg. Johannesburg: Al-Majlis al-‘ilmī, 1983.

As-Sijistānī, Solaymān ibn al-Ash‘ath. *Sonan Abī Dāwōd*. Redigert av Sho‘ayb ibn Moḥarrām al-Arnā’ōṭ. 7 bd. Beirut: Dār ar-risālah al-‘ālamīyyah, 2009.

As-Sobkī, ‘Alī ibn ‘Abd-il-Kāfī. *Shifā’ as-saqām fī ziyārah khayr al-anām*. Redigert av Ḥosayn Moḥammad ‘Alī Shokrī. Beirut: Dār al-kotob al-‘ilmiyyah, 2008.

_____. *Shifā’ as-saqām fī ziyārah khayr al-anām*. Redigert av Moḥammad Riḍā al-Ḥosaynī al-Jalālī. 4. utg. Hyderabad: Dā’irah al-ma‘ārif al-‘othmāniyyah, 1998.

As-Soyōfī, ‘Abd-or-Raḥmān ibn Abī Bakr. *Manāhil aṣ-ṣafā fī takhrīj aḥādīth ash-shifā bi-ta’rīf ḥoqōq al-Moṣṭafá lil-qādī ‘Iyyād al-Mālikī*. Redigert av Samīr al-Qādī. Beirut: Mo’assasah al-kotob ath-thaqāfiyyah, 1988.

_____. *Az-Ziyādāt ‘alá al-mauḍō‘āt*. Redigert av Rāmiz Khālīd Ḥāj Ḥasan. 2 bd. Riyadh: Maktabah al-ma‘ārif lin-nashr wat-tauzī’, 2010.

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

_____. *Tadrīb ar-rāwī fī sharḥ taqrīb an-Nawawī*. Redigert av Nazar Moḥammad al-Faryābī. 2 bd. Riyadh: Dār ṭayyibah lin-nashr wat-tauzī‘, uten dato.

Aṭ-Ṭabarānī, Solaymān ibn Aḥmad ibn Ayyōb. *Al-Mo‘jam al-awsaṭ*. Redigert av Ṭāriq ibn ‘Awaḍillāh ibn Moḥammad og ‘Abd-ol-Moḥsin ibn Ibrāhīm al-Ḥosaynī. 10 bd. Kairo: Dār al-Ḥaramayn, 1995.

_____. *Al-Mo‘jam al-kabīr*. Redigert av Ḥamdī ‘Abd-ol-Majīd as-Salafī. 25 bd. Kairo: Maktabah Ibn Taymiyyah, uten dato.

Aṭ-Ṭabarī, Moḥammad ibn Jarīr. *Jāmi‘ al-bayān fī ta’wīl al-Qor’ān*. Redigert av Aḥmad Moḥammad Shākīr. 24 bd. Beirut: Mo’assasah ar-risālah, 2000.

At-Tabrīzī, Moḥammad ibn ‘Abdillāh. *Mishkāh al-maṣābīḥ*. Redigert av Moḥammad Nāṣir-od-dīn al-Albānī. 3 bd. 3. utg. Beirut: Al-Maktab al-islāmī, 1985.

At-Tamīmī, Taqiy-od-dīn ‘Abd-ol-Qādir. *Aṭ-Ṭabaqāt as-saniyyah fī tarājim al-ḥanafīyyah*. Redigert av ‘Abd-ol-Fattāḥ Moḥammad al-Ḥalō. 4 bd. Aleppo: Dār ar-rifā‘ī lin-nashr wat-tauzī‘, uten dato.

At-Tirmizī, Moḥammad ibn ‘Isá. *Sonan at-Tirmizī*. Redigert av Sho‘ayb ibn Moḥarram al-Arnā’ōṭ. 6 bd. Beirut: Dār ar-risālah al-‘ālamīyyah, 2009.

Az-Zabīdī, Moḥammad ibn Moḥammad Mortaḍá. *Tāj al-‘arōs min jawāhir al-qāmōs*. 40 bd. Kuwait: Dār al-Hidāyah, uten dato.

Az-Žahabī, Moḥammad ibn Aḥmad ibn ‘Othmān. *Siyar a’lām an-nobalā’*. Redigert av Sho‘ayb ibn Moḥarram al-Arnā’ōṭ. 25 bd. Beirut: Mo’assasah ar-risālah, 1985.

Litteraturliste

- _____. *Mo'jam ash-shoyōkh al-kabīr liž-Žahabī*. Redigert av Moḥammad al-Ḥabīb al-Haylah. 2 bd. Taif: Maktabah aš-Şiddīq, 1988.
- _____. *Mizān al-i'tidāl fī naqd ar-rijāl*. Redigert av 'Alī Moḥammad al-Bajāwī. 4 bd. Beirut Dār al-ma'rifah liṭ-ṭibā'ah wan-nashr, 1963.
- Dār al-iftā' al-miṣriyyah. «*Taqbīl qabr an-Nabī ṣallā Allāho 'alayhi wa sallam wa qobōr ṣālihī al-ommah*.» www.dar-alifta.org.eg
<http://dar-alifta.org.eg/AR/ViewResearch.aspx?ID=102%20%20%20%20>.
- Ibn 'Asākir ad-Dimashqī, 'Alī ibn al-Ḥasan. *Tārīkh Dimashq*. Redigert av 'Amr ibn Ghorāmah al-'Omrawī. 80 bd. Beirut: Dār al-fikr liṭ-ṭibā'ah wan-nashr wat-tauzī', 1995.
- Ibn Kathīr ad-Dimashqī, Ismā'īl ibn 'Omar. *Tafsīr al-Qor'ān al-aẓīm*. Redigert av Sāmī ibn Moḥammad Salāmah. 8 bd. 2. utg. Riyadh: Dār ṭaybah lin-nashr wat-tauzī', 1999.
- _____. *Mosnad al-Fārōq amīr al-mo'minīn Abī Ḥafṣ 'Omar ibn al-Khaṭṭāb*. Redigert av 'Abd-ol-Mo'ṭī Amīn Qal'ajī. 2 bd. Mansura: Dār al-wafā' liṭ-ṭibā'ah wan-nashr wat-tauzī', 1991.
- _____. *Al-bidāyah wan-nihāyah*. Redigert av 'Alī Shīrī. 14 bd. Beirut: Dār iḥyā at-torāth al-'arabī, 1988.
- Ibn Thābit, Abō Ḥanīfah an-No'mān. *Mosnad Abī Ḥanīfah riwāyah al-Ḥaṣkafī*. Redigert av 'Abd-or-Raḥmān Ḥasan Maḥmūd. Kairo: Maktabah al-ādāb, uten dato.

Koranregister

Koranen 3:169	15
Koranen 4:64	3, 4, 5, 28, 35, 36, 42, 81, 94
Koranen 4:100	4, 37, 94
Koranen 33:56	16
Koranen 47:19	28
Koranen 49:2	81
Koranen 49:3	81
Koranen 49:4	81

Generelt register

- ‘
 ‘Ā’ishah XXIII, XXVI, XXX, XXXI, XXXII, 51, 65, 85, 86, 95, 97
 ‘Abdollah ibn Mas‘ūd 38
 ‘Abd-or-Razzāq XXII, XXVII
 ‘Alī XXII, XXIV, XXXII, 4, 12, 27, 29, 31, 36, 39, 40, 50, 54
 ‘Amr ibn al-Jamōh 77
 ‘Omar XXII, XXIII, XXV, XXVI, XXVII, XXVIII, XXXV, XXXVI, XXXVII, 16, 34, 39, 44, 51, 53, 54, 66, 69, 87, 95
 ‘Omar ibn ‘Abd-il-‘Azīz 54, 69
 ‘Omars XXI, 35, 51, 66, 87, 97
 ‘ors XXVI, XXVIII
 ‘Ors XXVI
 ‘Othmān XXII, XXVI, XXVII, XXVIII, XXXV, 95
 ‘Othmān ibn Ḥakīm XXII
- A**
- Abō ad-Dardā’ 16, 75
 Abō al-Ḥasan al-Ash‘arī 49
 Abō Ayyōb al-Anḷārī 53
 Abō Bakr XXII, XXIII, XXVI, XXVII, XXVIII, XXXVII, 17, 20, 26, 34, 44, 52, 54, 66, 69, 95
 Abō Bakrs XXI, 35
 Abō Dāwōd XXXV, 9, 39
- Abō Ḥanīfah XXIV, 21, 49, 70, 84
 Abō Ḥanīfahs XXIV, 46, 97
 Abō Ḥātim 10, 11, 12
 Abō Horayrah XIX, XXIX, XXXVI, 38, 39, 61
 Abō Ja‘far al-Manṣōr 23, 70, 81
 Abō Lobābah 69
 Abō Manṣōr al-Mātorīdī 49
 Abō Ya‘lá 38
 Abō Yōsof XXIV
 Abraham 78
 ad-Dāraqoṭnī 10, 14, 34, 37, 38, 41, 45
 ad-Dārimī XXXV, 57
 ad-Dowaysh 57
 Aḥmad ibn Ḥanbal XXXII, XXXVI, 8, 10, 13, 35, 38, 39, 65
 al-‘Adawī 47, 48
 al-‘Asqalānī 20, 31, 32, 43, 86, 88
 Al-‘Asqalānī XXX, XXXI, 31, 39, 85, 88, 96, 97
 al-‘Aynī XXII, XXVII, 32, 33
 Al-‘Aynī XXV, XXXV, XXXVI, 32
 al-‘Otbī 5, 34, 42, 94
 al-Albānī 15, 57, 86
 Al-Albānī 57
 al-Aqṣá-moskeen 6, 16
 al-Arnā’oṭ XIX, XX, XXI, XXV, XXX, 10, 15, 65, 75, 76

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

Al-Arnā'ōṭ	XIX, XX, XXI, XXIX, XXX, XXXII, 9, 15, 29, 34, 38, 47, 52, 53, 61, 65, 66, 75, 87, 94	Anas ibn Mālik	XXXVII
Al-Bājī	26	an-Nasā'ī	XXXV, 13, 34
al-Baqī'-gravlunden	XXIII, XXVI, 29, 46, 95	an-Nawawī	XXXIII, 8, 14, 15, 41, 55, 71
al-Bayhaqī	XXXII, 10, 15, 36, 79	An-Nawawī	XXIII, XXXIII, XXXV, 32, 41, 42, 96
Al-Bayhaqī	XXXII, 52, 54, 58, 77	an-Nawawīs	43
al-Bazzār	41, 46	ash-Shāfi'ī	XX, XXXVI, 49
Al-Bazzār	39	Ash-Shāfi'ī	XXIV, 97
al-Bokhārī	XXXI, 12, 38, 53, 85, 87	ash-Shaukānī	19, 36, 38, 40
Al-Bokhārī	XXXV, 18, 34	Ash-Shaukānī	36, 95
al-Bokhārīs	XXV, 31, 86	asketisk	XXI
Al-Bostānī	XVIII	As-Sa'īdī	XXVII, XXVIII
al-Ghazālī	55, 71, 73	as-Sahāranpōrī	50
Al-Ḥākīm	XXXII, 53, 87	as-Sobkī	8, 9, 17, 18, 19, 38, 40, 62, 95
al-Ḥasan al-Baṣrī	48	As-Sobkī	10, 17, 24, 79, 89, 95
Al-Haytamī	9, 29	as-Sobkīs	19, 21, 32, 61
Al-Ifriqī	XVIII	as-Soyōṭī	14, 19, 43
al-Jammā'ilī	34	As-Soyōṭī	XXXIV, 11, 14
al-Khafājī	14	aṭ-Ṭabarānī	14, 75, 95
Al-Khāzin	5	aṭ-Ṭabarī	XXII, XXVII, 95
Al-Kīrānawī	19, 20	at-Tirmizī	XX
al-Kirmānī	XXVII, 31, 84	At-Tirmizī	XIX, XXIX
al-Māzinī	67	Ayyōb as-Sakhtiyānī	70, 84
al-Mizzī	17	Az-Zabīdī	XVIII
al-Qārī	19, 84	až-Žahabī	XIX, XX, XXXVII, 8, 9, 10, 12, 14, 29, 30, 38, 53, 85, 87, 94, 95
Al-Qārī	57	Až-Žahabī	XXIV, XXV, XXXVII, 10, 11, 12, 13, 19, 30, 53, 54, 85
<i>Al-Qaṣīdah an-nōniyyah</i>	27		
al-Qorṭobī	XXX, 4	B	
Al-Qorṭobī	XXX, 4, 94	<i>barzakh</i>	78
al-Walīd ibn 'Abd-il-Malik	66	beduin	4, 5, 42, 94
al-Yaḥṣobī	11, 24, 25, 81	Bilāl	16, 17, 18, 19, 39
Al-Yaḥṣobī	24, 26, 39, 70, 96		

Generelt register

Bilāl ibn al-Ḥārith al-Mozanī 88

D

Dār al-iftā' al-miṣriyyah XXXIV

Den hellige grønne kuppelen 91

Deoband 49, 83

E

englene 75

F

forbeder XXIX, 6, 8, 23,
25, 38, 42, 46, 48, 50, 70,
71, 81, 87

G

Gholām Rasōl as-Sa'īdīs XXVII

ghosl 91

Guds sendebud ﷺ XXI,
XXIII, XXIX, XXX,
XXXV, XXXVI, 4, 7, 8, 10,
17, 25, 29, 45, 47, 52, 54,
61, 75, 87

Guds sendebuds ﷺ 4, 23,
25, 39, 45, 52, 70, 84

Ḥ

Ḥafṣah bint 'Omar 69

Ḥamzah XXXII, 77

ḥasan ṣaḥīḥ XIX

I

Ibn 'Abbās XXIX, 38, 78

Ibn 'Ābidīn ash-Shāmi XXXIII

Ibn 'Alawī XIII, XV, XVI,
XVII, XXXIII, XXXIX, 34,
43, 44, 49, 73, 75, 82, 85, 88

Ibn 'Asākir 14, 16, 39

Ibn 'Omar XXIII, XXXV,
XXXVII, 8, 10, 24, 26, 34,
38, 39, 40, 46, 47, 52, 84

Ibn 'Omars 35

Ibn al-Ḥāj al-Fāsī 62

ibn al-Homām 45

Ibn al-Homām 46, 49, 84

Ibn al-Mobāarak XX, 48, 84

Ibn Ḥajar al-Haytamī 8

Ibn Ḥanbal XXXII,
XXXVII, 10, 13, 53, 95

Ibn Ḥibbān XXXV, 13, 38, 85

Ibn Kathīr XXII, XXVII, 5, 19,
25, 37, 38, 88, 94, 95

Ibn Mājah XIX, XXXII, 47

Ibn Mas'ūd XIX, 78

Ibn Qayyim 27, 75

Ibn Qodāmah al-Maqdisī XXXII, 34

Ibn Taymiyyah XXXVI, 8,
17, 19, 32, 33, 36, 43, 44,
45, 58, 59, 62, 81, 82, 86

islam XIII, XIV, XVII, XIX,
36, 44, 49, 51, 61, 83, 97

J

Ja'far aṣ-Ṣādiq XXXII

Jerusalem 16, 33, 38, 44, 78

Jesus 78

Å besøke profeten Moḥammads ﷺ hellige grav

K
 Khaybar 78
 kjettersk XXXIV, 14, 43

M
 Mālik XXII, XXV, 13, 23, 24,
 25, 26, 39, 45, 47, 53, 67,
 70, 81, 86, 96
 Mālik ad-Dār 87
 Mālik ibn Anas 23, 24, 70, 81
mauqōf 86
 Medina XVI, 4, 14, 16, 17, 19,
 21, 23, 25, 26, 27, 35, 38,
 41, 42, 49, 50, 51, 54, 57,
 58, 67, 70, 84, 85, 87, 88,
 91, 96, 97
 Mekka XV, XVI, XVII, 21, 26,
 27, 33, 38, 41, 66, 91
 Mo‘āz ibn Jabal XXI, 53
 Moḥammad ibn ‘Abd-il-
 Wahhāb an-Najdī 57, 82
 Moṣ‘ab ibn ‘Omayr 47
 Mosá ibn Hilāl al-‘Abdī 10, 95
 Moses 44, 78
 Moslims XIX, XXXII

N
 Nāfi‘ XXIII, 13, 26, 52

O
 Oḥod-martyrene XXII,
 XXVI, 29, 42, 46
 Omm Ayman XXIII

P
 Profeten Moḥammad ﷺ
 XXVI

profeten Moḥammads ﷺ
 XXXIX, 62

profeten ﷺ XIV, XV, XXI,
 XXIII, XXIV, XXV,
 XXVII, XXVIII, XXIX,
 XXXI, XXXII, XXXVII, 3,
 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13,
 14, 15, 16, 23, 24, 26, 27,
 28, 29, 30, 33, 34, 36, 37,
 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45,
 46, 48, 49, 51, 52, 53, 54,
 58, 61, 62, 65, 69, 70, 71,
 75, 76, 77, 78, 79, 81, 83,
 85, 87, 88, 89, 91, 92, 93,
 95, 96, 98

Profeten ﷺ XIX, XXI,
 XXVI, XXX, XXXVII, 24,
 48, 65, 66, 77, 78, 95

profetens ﷺ XIII, XIV, XV,
 XVI, XXI, XXII, XXIII,
 XXV, XXVI, XXVII,
 XXXII, XXXIII, XXXIV,
 XXXV, XXXVI, XXXVII,
 XXXVIII, 3, 5, 6, 7, 8, 14,
 16, 17, 19, 21, 23, 24, 25,
 26, 27, 28, 29, 30, 32, 33,
 34, 35, 37, 39, 40, 41, 43,
 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50,
 51, 52, 53, 54, 57, 58, 61,
 65, 66, 67, 69, 70, 75, 76,
 77, 78, 79, 81, 83, 84, 85,
 88, 91, 92, 93, 94, 95, 96,
 97, 98

Profetens ﷺ XXXVII, 7,
 15, 29, 65, 77, 91, 96

Generelt register

R		T	
<i>rauḍah</i>	16, 25, 44, 69, 91, 92	Thābit al-Bonānī	XXXVI
S		Z	
Sa‘īd ibn al-Mosayyab	48, 57	<i>zawwārāt</i>	XXX
Samarkand	XXV	Zayn-ol-‘Ābidīn	69
Sendebudet s	1	<i>ziyārah</i>	XIII, XIV, XVIII,
sendebudets s	1, 45		19, 24, 27, 71, 93, 94, 95,
			96, 97, 98
Ṭ			
Ṭāhir al-Qādirī	XVI, 53, 86,		
88			

